

Till Altea från Fängelset

© Marcus Beijar Mellin 2021

To Althea from Prison – Richard Lovelace

Stone Walls do not a Prison make,
Nor Iron bars a Cage;
Minds innocent and quiet take
That for an Hermitage.
If I have freedom in my Love,
And in my soul am free,
Angels alone that soar above,
Enjoy such Liberty.

Den som lyssnar på Akademikerns sång -
får i hemlighet höra Näcken spela -
i en natt som kan bli vilsefört lång..

Svartsjukan som döljer sig bakom ett icke-erkännande
är vargars vrålände -

Den trånande älskaren -
som visar sin kärlek -
i ett självvuppoffrande till giftermål
blir misshandlat i Akademikerns samhälle...

Som Reich visade är vad det egentligen rör sig om
hela Goliats välde -
är orgasmen - i skönheten...

Ett Darwinistiskt synsätt
som usurperar makten...

Yunus folk, de underjordiska
som varit medvetna i sitt undermedvetna -
idag en jagad lott -
och utsatt för psykiatrins maskopi
och Akademikernas komplott
trodde -
så en tid - var de lyckliga
fast förtidspensionerade och förtryckta...

Farao - som styrde över Akademien
bara gav upp ett hänflin

mot Moses och Aron -

och Israels stam
blev inte splittrad
förrän Akademiska kulturen över den vann...

Noas folk - som översvämmades av Herrens psykos
dog - medan Noa seglade för Nord -
ingen stad har ännu trott
på en liten stackare - som trotsat Helvetets port...

Folket efter syndafloden
de tog icke heller dessa Budbärarna på orden...

Svenska Akademien och slikt salar är fyllda med feta
reptilmagar
och elefantis könsorgan -
som tvingar till hor med mjuka medel
medan Noa seglar -
för Nord med segel

Imam al Nawawi - valde döden framför livet
och dog plötsligt vid 28

Alexander den Store frågade Indiska stoiker
vilket som var starkast: döden eller livet.
'Livet' svarade han 'ty - det kan bära mer smärta'

Imam al Nawawi valde döden
men Allah är Stark - Mäktig
och har ett grepp som är Oundvikligt.

De jagas av sitt förflutna,
försöker stapla sin litenhet till himlen.
Likt obeliskerna, statyn
svarar de ej älskaren
bara sänder:
dyrka mig.
De jagar efter sina lustfyllda upplevelser.

Quakes sista uppdrag:
metamorfos med idolen.
Teleportera dig in, under djävulens skinn
och spräng monstret i småbitar.

D.H. Lawrence sa: När man lär känna någon slutar det
nästan alltid med att man börjar hata den.

To Ulrika Lindström

she's like a sun inside...

her beauty makes me high....

like a morning walk - my heart beats - when I hear her
talk ...

oh!... - if I would stand there - by her side... -

she would be mine...

all else would perish - before my sight -

she's the secret love - of my life... -

not a minute - passes -. without me thinking

'awful an pity -

I never told her about how my heart beats

how - I long - to put my wedding ring

on - her finger...

now she's a famous actress. and - a singer

I linger suffering the blows of incurable sorrow

she's the remedy

the thought of her

makes sweetness fill me

I dream - of her presence - night and day

her image - from my mind

never seems to stray away

the scar - after the dream

develops night and day -.

to be worthy of her love

is my highest grade

what I for 12 years forgot to say

suddenly slipped over my lips

my hopes are so unreal

I even dream of a reward for this

a kiss

she seems to be closer far away

her soul speaks to me

but still I miss her moves -

in the dormitory...

I miss her personal euphoria

to kiss her on the cheek

the wedding ceremony

U. my love for thee. fills me like a cry... - my tears fall -
suddenly - relieved - from the unbearable pressure inside.

flowers begin to flourish in my scar faced mind...

you can't kill eternity

without killing Time...

at present - I'm hunted - like I was sentenced for a
horrible crime...

it's just my mad love

for such as thee

that makes me act insanity

the day - enters the room - my pencil a broom... -

to clean up inside

what perverted stuff

how foolish am I!

a cry

has been suppressed

for the last ten years... I confess - hopefully this poem -
will make me achieve success...

your - wedding dress.. - is stained by my tears... - a cry
from another dimension -

you - hear - my voice -. speaking words rhymed like
toys... - I - don't want to become - one of those boys -

which hide their love

out of jealousy... - a horrible noise - in such a moment

afflicts me... - suddenly - I fear you will never hear these
lines recited to thee...

suddenly I fear -

you think - this is a practical joke - sent upon thee...

I get foolish when I get hard...

perverted - like a fucking bastard...

is this poem a card in a play

'it's just one of a million things

I wish to say.. .'

sometimes - it feels like I pretend

out of a preconceived jealousy

I these lines

hoping to reach you

over distances send

sometimes - I pretend

I am your mad

secret boyfriend...

2.

But doesn't your self-esteem display 'better than the rest'?

isn't your whole world explained, in these enticing games?

For the men to worship the thought of that hole between
your legs?

You put yourself higher than the Messenger
so all your good deeds are nulled,
and you're in peril to be thrown into the void.

Decades I bought the myth-picture of your game,
and thought: I'm the one to blame,
but that was when from the start,
weakened by the idols fart
of chemical torture marks.

Now I've seen through, that means:
maybe I will stop loving you

You are an intoxicating wine
but I need your milk

As Satan you said: I'm better than him

And awaits the poor drunken soul

That into alcoholism he sinks.

Love is a crime for you,

if gentle and true.

Only the praise of lust you sing,

when comes the intoxication

of ding ding ding.

The guest idolatry in the Jew tree, a Santa Clause comes
with his dick standing up.

The mute embrace, in a secret race after fame and
treasure,

and the usefulness of each secret lover is measured.

'Gentle reader, know that in a former time,

love sweet love, was thought a crime' William Blake

Maybe I've never loved you
since you've been an unknown
And the more I begin to know you
The hate begins to flow.

You want the lover to chose only you,
to be able to rise above it, splitting it's heart in two.

You are like these other idol women, coming on as you
see well dressed men looking good,

but turning away again if the picture of a final end,

that you think you deserve to be better than the other
women

hurts you..

The idolwoman wants like Cardi B.

To put you under her pussy.

If you don't look, she sends a cyclotrone beam
that frosts your leaves;
aren't you interested? You know! I'm famous!

If you look, the statue-face is shown forth:
how nagging you are.. You aren't beautiful enough for
me.. I'm free!

3.

In bliss – the rose –
having it's thorns against the lower region –
the lower folks – who aren't rich enough
to feed the beauty of the petals' touch –
even though you might love her very much..
a hurt body – though with a genius mind –
she's anyway apt to push down –
into the earthly hell that awaits
the one who fights bravely

against the parties of Satan..

Ulrika Lindström har – precis som en uppfinnare – ofantlig kultivering av smak; men – hon ser bara till att covers hon uppför lever – inte 'hur något lever' – vilket bevisas av att hon inte är begåvad i komposition fastän hon är en genial musiker.

Kallfusionsackumulatorm; Konstantin Meyls mobiltelefon som drivs med orgonenergi, Teslas förbränningsfria automobil: detta är geni!

Linda Leopold tror universum är ett svart hål, likt hennes vagina.

Den dåliga smakens myggor

försöker stjäla vår sinnesfrid

på Sunnahs flytbryggor.

Han tror att han kan köra över mitt verk,

genom att leka med en leksaksbil över en karta

uppsatt på en vägg..

The senile old age, suck the breast of women.

Split off are the women from the male evil,

and appears pleasant.

The hills of reincarnation, in Värmland

which you are pleased to climb,

and, the folks who live ignorantly,

without ever in their subconsciousness looking down.

Jag är ingen liten katt,

som leker med en mus,

jag är ingen svart katt

som är inneboende i ett stort hus..

Utan ett lejon, gyllene.

När upplysthet slår dig, och du

icke länge känner av idolens cyklotroner;

glöm bort saken,

myggen som störde dig;

och lägg dig tillrätta igen...

Himmelriket

Här i natt vandrar Olof omkring bland Gamla Stans gränder
Rädd för något men vet inte vad –
Alla gränder ligger öde hörs inte ett knyst
Det enda han hör är hans egna fotsteg och bilarna på
Skeppsbron som kör förbi
Men Olof känner sig rädd
Han går ned till vattnet och plötsligt får han nyckeln:
Allt som inte är i sitt rätta element är utsatt för livsfara.
Poetens uppgift är att göra allt till sitt rätta element
I havet simmar han, i luften andas han
På marken går han, i skyn ser han.
Han behöver inte trivas där för det, men gör inget motstånd –
Hamnar han i vattnet, simmar han.

Universum skall bli hans hemvist, natten hans bo
I trötthet ska han leva trivas och bo
Hans dikter ska för alltid vara
Liksom han själv, lugn vart han än gå.

”Det är jag som är han” tänkte Olof, ”vart jag än ska komma
ska jag göra det till mitt –
Inte igenom att erövra och härja fritt, varje ansikte ska bli mitt
– varje ord
För är detta Gud?, aldrig rädd, utan kämpande
I lä som lo.
Min blick ska vandra över varje annan – mitt hjärta slå –
Soluppgången är min och sorgen också.

Problemet med människor är att de aldrig gör något till sitt
Utan säger ”bara det som jag har är mitt!”

De tänker att sjukdom bara är nåt som blir spritt.
Allting har olika värde ingenting är detsamma
En soluppgång är skön och giftig den missplacerade gamman
Men då vi trots allt i dessa finner samma ro – en ro bortom ord
Känner vi allt ett liksom vi tänker varje ord
Vi vet att gamman är giftig och undviker att svälja den glupskt
Vi känner vår själs soluppgång nära,
Och vaknar på studs.

Men vi böjer oss inte för gamman, ej heller för soluppgången
skön
Vart helst vi vandrar finner vi vår jämlike
och detta blir vårt himmelrike.

Himmelriket är geni-dikten, som för författaren utgjorde
skiljelinjen mellan att vara under idolernas förnedring,
till att gå till att riskera bli offer för deras tortyr. Det var
detta 'Olof' i början av dikten var rädd för, 'tomtarna på
loftet'.

Början utav Satans charmkraft börjar med att vi mjuknar
då vi ser den kvinnliga skönheten, detta är vattnet som vi
hamnar i. 'Att inte ens våga doppa tårna' och liknande
uttryck innebär att man är rädd, och det med rätta, för
Satans charmkraft som kan komma genom att man
charmas av t.ex. en kvinnlig musiker eller likande.
Den expansion man då upplever, blir under ett högre och
högre tryck, då man sjunker i DEN STILLA OCEANEN.
Detta är samtidigt känslan utav att man blir del utav
obelisken, som ju är ett substitut för att leva, precis som

moderna civilisationen med dess mekanisering som tar död på naturen, är ett substitut för att leva.

Den som kommer nära en obelisk får en aura som krymper till nästan noll.

'and so tries to put the future as an already past' – är idolens inriktning på perfektion; den som inte helt passar in som en perfekt form, både kroppsligt och socialt, får inte del utav 'FRAMTIDEN SOM IDOL', vilket kan innefatta allt från chansen att få barn med den svarta katten, till att få vara i kontakt med den och så få del utav dess strålgans på det sättet etc.

Ordningen är också given i dikten: I havet simmar han, i luften andas han

Det kan vara en otrolig lättnad och endorfin-befriande av hjärnan, att komma upp från ett sådant tryck under vattnet och börja kunna andas igen. Störst känsla av detta får man när man gör den Islamiska trosbekännelsen, och så frigörs från DE KÖTTSLIGA BANDEN, vilket är en del utav obeliskan som man då ingick i.

Då kan man gå på marken och se sin astralkropp utföra underverk i himlarna. Därför heter dikten : Himmelriket.

Väldigt talande är också när senare dikten talar om: missplacerad gamma, som är giftig. Det är just denna

drog, detta vatten som lockar dig in i obeliskens, som är missplacerad glädje.

Ljus & Mörker

(Ljus är frigjort mörker , mörker koncentrerat ljus)

En mörk själ kastas in i solen
där Änglar sjunga!
Solen lyser för oss här på jorden!
En ljus själ trivs i de mörka vrår –
där kan den lidande skapa en fallande tår.
En mörk själ vill vistas där Kärlek är –
en ljus själ där hoppet nästan är ute –
för att tända Liv & Glädje –
en mörk själ – där ljus –
för dessa outhärdligt finns –
& de ljusa själarna – i mörkret ljuset minns
strävande emot 0 – all tid all tinga gör –
& solen var för William Blake en Änglakör!

”A little flower
is the product
of ages”
– William Blake

Här har vi också en mycket mirakulös dikt, där författaren med en, som man säger på Engelska 'instinct of genius' radar upp ett antal förbluffande faktum.

Dels beskriver början, det som inom Islam benämns som FATANU, dvs. andlig eld. 'För den rena är alla saker rena' citerar Blyth ett Österländskt visdomsord. Den rene, när den får in smuts i sin mentala sfär, blir av Änglarna hjälpt, och en

inre sol bryter ned de idoliska beståndsdelarna av 'flisa i ögat' till renhet igen. Sedan beskriver det, att den som kämpar för sanningens äkta sötma, faktiskt trivs bättre i ett torterat och fängslat tillstånd, än i idolernas sfär av hög flärd och världslig rikedom. Men, bäst trivs de givetvis i frihet. Sedan beskriver den, hur de mörka vill sätta sig själva som idoler i spot-light-ljuset, men, att sant ljus är outhärdligt för dem. Därför vill de förnedra och dra geniet i smutsen, aldrig erkänna det, och förlöjliga varje obehaglig insikt det kommer med.

Dikten avslutas med att William Blake i sin själsliga renhet, hade samma upplevelse som författaren, trots att han målade bilder som till synes var avbildningar. Men, William Blake målade saker han såg i andevärlden, och därför var hans målningar vad man inom Islam benämner som MAQTOOB, dvs. Allahs Vilja.

Idolen Horace Engdahl skriver i sina Meteoror, att boken ska vara som en portier som bär upp väskorna till ditt rum utan att du märker det, och att den dåliga boken, är som en portier som står kvar och väntar på dricks. Idolen Horace Engdahls verk själv, är genomsyrat av gömda allegorier, som han laddar med sexuell energi. Det är detta han menar med : en bra bok.

Det är bara Allah som får straffa med eld, därför; när du gör dua i skamfull rädsla, se berget.

Islams ghusl, är på detta sätt, grunden för modern civilisation. Ifall du inte vill synda med varmvatten, som tas från naturen, så aktiveras lättare den andliga elden, fatanun, där Änglarna förhoppningsvis hjälper dig från skammen av porren som jagar dig. Men, dess mera du använder naturens resurser, dess mer chanslös blir du mot djävulens insinuationer. Var därför modig

och duscha kallt, utom om idoldyrkarna ska anse dig vettlös och så utsätter dig för förföljelse. Det är det inte värt alls. Så minns hadithen där Allah säger att fanns det ett folk på jorden som vägrade synda, skulle han ta dem från jorden, och sätta dit ett annat folk som skylla synda, och be om förlåtelse, och Allah skulle förlåta dem.

Så tänk på de två männen i templet som Jesus berättade om. Den ena sa: tack Gud för att du inte gjort mig som dessa andra jag ser, en syndare som begår otukt etc.

Den andra vågade knappt titta upp mot Gud i himlen, och sa: Förlåt mig Gud en syndare.

Jesus säger att den första gick hem orättfärdig medan den andre gick hem rättfärdig.

Victor Leksell med en kuk i sin mun, sjunger:

ett oljud som gör en stum.

Miriam Bryant hänger på –

tycker det är häftigt att av passion brinna så!

Helvetet är sliks arvedel:

det är bara de trasiga, som får komma nära Guds barmhärtighet.

Att skilja på verk och person

att sätta sig som idol –

och säga sig vara Profet –
att 'inspirationen' kommer ifrån sexslavars fittor
som automatisk skrift.

Att läsaren får en hemlig kött biff...

He worships his lusts –
frost in the sunny weather –
and he's made himself dependent –
on those womanly bodies –
his career is a hunt after that famous picture
where he can put his dick –
in cunt mixture after mixture –

Allah says: the idol man and woman are for each other –
so don't get jealous and envious –
but – realize – that's how the society in secret ruled by
the Jews
is in reality.

A Jahbulon nightmare – of 'I don't care about you'
and the same thing – they do with the truth.

In Jahbulon society –
the rich and the wealthy in secret
rape and sacrifice children to Moloch –
and the idols are a prop
to mislead people to believe in idols –
which they sacrifice the really great personalities and
artists for...
in chemical torture of life-long diagnoses

Therefore Prophet Muhammad married both Khadiyah
and Aishah –
one of em' 37 years older than himself –
the other a small girl of not even 10...
so as to give each and every one –
the right to marry all he's permission for and can!
Not only the wealthy and the rich
that sits at the top of the pyramid –
kidnapping children and rape them as sex-slaves!
Away with the disbelieving people!

In the orgon-sea, on orgon-waves
the earth spins
and the Angels rotate an enormous fountain bearer –
and suddenly a spark is made –
and the flames subside –
and water springs forth as creation –

a cold fusion reaction –
a male – a girl –
embrace..

Like a radar – the fountain bearer spins –
identifying the culprits:
the idols and their worshippers...

A machine is a pyramid
a living object has been put on analysis –
divided in abstractions –
and the parts put together
as a substitute for living

Vad är ren stunt?

någon som utför idolerna och deras dyrkares onda
befallningar

och – förvandlas till Jesus Kristus form –
medan Gud låter Kristus uppstiga till himlen
likt något abnormt –

och stunt-en tas för offret –

ty – hans köttdräckt liknar plötsligt dennes form –
och – han släpas på Golgata att korsfästas som något
skumt – abnormt...

Så har genom tiderna, varje idolindoktrinerad psykotisk
varit tvungen att genomlida elden Abraham kastades in i
och förhoppningsvis överlever Kristus-offret

bränningen...

Charader – chatten – rader?

Charader – att låtsas stum utan att bli döv och blind.

Charader – 'När vi två blir ett' av Gyllene Tider

I tidens slut, ska man säga likt Abel till Kain:

även fast du sträcker ut din hand för att döda mig

kommer jag aldrig sträcka ut min hand för att döda dig –

ty – jag fruktar Allah..

Jag planerar dra min synd på dig

så att när du dödar mig är jag ren,

och du i Helvetet!

Skizophrent?!

Därför har de muslimska våldtäktsmännen i Sverige fel –

rätt i sak –

men fel i sken..

Liksom alla hatar getingar borde vi alla hata idolen .. –

Alex Schulmans litteratur är 'en Lundell', vilket är mycket illa.

'Lundellarna' imiterar Jack Kerouacs idé om 'spontan prosa' – men – förstår inga förtecken av hela symfonin – vilket gör att det hela landar i outhärdlig kakofoni...

Där ett 'är det bra?!' ofta är en fråga om styrkemätning:

'kan jag snart sätta tänderna i dig?

ah! jag bara väntar på den dag, då du säger att det är dåligt'

De har gått in i psykopatin

och förlorat förmågan till kallfusion

surrat sig själva vid obelisken

som idoler som folket ska mata.

Hon försöker stjäla det eviga livet

som en trofé till sig själv –

hårdnar i obelisk formationen

och vill överföra denna på dig –

din aura krymper till nästan noll i hennes närhet

utom då bilden expanderar om 'passion för mig'

som du vill påtvinga honom att "älska"

stänga ut allting annat och dyrka

den där pompa-bilden av dig!

Det bi-polära sinnet – fortsätter orsaka skizofreni
genom att på detta vis förhårdna sinnet hos geni!

Ni sinnessjuka dårar – har lovat hjälpa den upplyste
människan

i den ursprungliga ande-sfären

ändå: så fort ni hjälpt eller ska hjälpa till

vill ni påtvinga obeliskan hos De tre fordonen:

Buddhismens fiender.

Ni förvandlas till Djävulen

sedan när ni inte lyckas förstöra geniets sinne

kryper ni till korset igen –

i ett sentimentalt ”kärlek – kärlek för mig!”

bara för att han inte har miljoner och världslig ”fame”

så börjar ni en ’katt och råtta lek’

där ni vill döda lejon.

Gå och lek med de ignoranta muslimerna,

som gör det hela enkelt och hänger er

men – att ta hit dessa vurmar ni för –

ty så säger kapitalet

Denna bi-polaritet är ingen riktig svartsjuka

utan ett sätt att sprida svarthet över jorden

i ett 'hare Krishna'

I vår tid (efter 2ndra Världskriget)

har idolen och kapitalet vunnit –

livet blivit förnekad – besekrat –

omöjligt

Satanerna sägs vara själv-lysande

men bara separationen av orden talar om för oss

innebörden av detta:

de är som neger-tjur-ögonen-;

för dumma för att inse att de syndat

laddar de självrättfärdigt libidon –

så att rött blir svart;

en typ av svart-magi som är

likt Allah beskriver en besegrad och fallen idol i Quranen

2:19

'Moln fallande från skyn
innehållande
mörker
dunder
och blix't
mörkret genererar de själva
men dundret och blixten är försvaret mot denna
självrättfärdighet
dunderet det är livet det
och blixten kommande från den *upplysta* sfären
där Mästarna som bekämpar idolerna har sina säten..

Gris-gänget

Doktrinen som Kris-gänget introducerade
'vi skiljer på verk och person'
är bara ett sätt att dölja faktumet –
att kunna ge priser till en fullständigt vidrig och
omoralisk person
och få allmänheten att tänka om de högt moraliskt
stående –

att oavsett vad de gör och åstadkommer
skall de vara en idealist
som aldrig 'når upp till nivån'
utav kvalitet på sitt verk.

Så kvantitativt subliment tas för kvalitet
och prisbelönta blir brottslingarna

..

och oavsett vad de goda krafterna gör
ska allmänheten titta nedlåtande snett på dessa
och stjäla deras inspiration
vad gott de nu än gör...

De fortsätter att i självbelåtenhet rida på åsnan
och försöka separera skölden i två
medan de sanna troende torteras
medan la betisse rider på..

Sen början av Ramadan
är det knappt jag känner igen
toaletten längre..

Satanen – brun-magikern
tror i hemlighet på Allah –
men kämpar inte alls för Islam.

Han vill att andra ska titta med misstro
på Den Raka Vägen
och – missta den för att emot unga flickor
vara våldtäktsbenägen.

Med den lilla skillnaden att kämpa för Allahs religion
öppet stå upp för den moral
Allah uppenbarat från sin tron

och gömma sin verkligt lömska intention..
'de små synderna
är de svåraste att förlåta'

'Love loves to repeat itself'

'If the ocean were ink for the Words of my Lord, surely the sea would be exhausted before the Words of my Lord would be finished, even if we brought like it for its aid'

Sura 18:109

Svar på frågan:

'varför så många upprepelser i Quranen av en och samma händelse'

I illuminaternas synarki

går solen upp i väst –

och ned i öst –

vrede över de – som leder andra vilse.

Idolernas sätt –

att visa sitt misstycke –

är att vara en hägring i öknen:

när du kommer äntligen fram

till den hallucinerade källan

möter dig bara tomma luften

då du sträcker ut din hand.

Solen går upp i väst

Romantikens häst

Samhället hämmar aggressioner och slår ned

på oskyldiga offer

kallar dissidenterna skizofren

Drottning Sheba dyrkade solen

Kallfusionen.

Solen går upp i väst för den förtryckte

som inte får bli arg.

Konungen gifter sig

och de fem jungfrus som icke glömt sin olja..

Hör hur lejonet morrar.

Ser de flärd och njutning

de kan idolisera

särar de bi-polära på bena..

Om du dock är fattig och förföljd ”egentligen”

anses du som ”bedragare”

och ska ha ”en spruta”

Dansens Psykologi

Dr. D.T. Suzuki, som var den människa som presenterade Zen Buddhismen för Västvärlden, använder i sin essä 'Zen och psykoanalys' termerna person, individ, Jag och ego som synonymer.

Egot anses som en del av det högre Jaget, med versal – och Jaget är det som man inom Zen Buddhismen försöker greppa genom att inte greppa det, då det är Ouppnåbart.

Jag skriver i mitt förord till en annan text utav Suzuki följande:

Ifall vi också skulle kunna tänka oss att uttrycka oss själva i dans, i bilder, i toner, skulle kanske inte orden (så resonerar Burroughs) ha en sådan makt över oss.

Burroughs var vad man kallar en 'Rebel par excellence', inom den Engelska litteraturen, och som sådan arbetade hans litteratur med Jagets lägre aspekter, dvs. det undermedvetna. Effekterna hans böcker har på läsaren är att det undermedvetna inses, vari sanningen i det hela ligger, och detta utvecklar libido, sexuell energi, som kan

upplevas som okontrollerat, skrämmande – att man mister kontrollen över sig själv.

Burroughs menar mycket riktigt att ett virus, som han i sitt senare liv, då han skriver Röda nattens städer trilogin kommer fram till är Det mänskliga viruset, kallat Virus B-23. Han tillskriver det genom öppna allegorier (inget sätt att försöka dominera genom usurpation här inte) det som är det centrala temat för trilogins viktigaste roman: Den röda nattens städer, det han kallar The hanging of Jerry Green.

Jerry Green är en tonåring som just blivit vuxen, men som lever kvar i hippie-drömmen om att gå ut på klubbar och dansa, dricka alkohol och ligga med brudar. Detektiven Snyder får till uppdrag utav Jerrys familj att försöka spåra upp honom. Det visar sig att han genomgått decapitation (dvs. huvudet har skiljts från kroppen) (eller kanske ska vi kalla det decapitilization?) i en svartmagisk akt som tjänar Mr. and Mrs. Big, några personer som framförallt är involverade i Big Pharma (Läkemedelsindustrin). I denna svartmagiska akt ingick det att när han först hängdes, fånga sperman som automatiskt sprutar ut genom phallosen när en människa hängs i en gyllene goblet (bägare).

Detta tema är centralt för Burroughs, varför boken är hans antagligen viktigaste. Vad Burroughs litteratur har som effekt, är nämligen ungefär detsamma som en hängning av det sjuka, vanemässiga, jargong-artade sinnet, som följer den svartmagi som Mr. and Mrs. Big projicerar ut över världen.

T.ex. så har en ny karaktärsanatomi uppstått hos de blint ovetande proselyterna av Mr. and Mrs. Big att döma ut vittnena till en sådan svartmagisk akt. Och mycket riktigt,

det fanns vittnen i Burroughs roman till akten. Vittnena var något av det viktigaste.

Några av dessa dog i en flygplans krasch, och huvudvittnet var en heroinist, en hip kille som blivit erbjuden en langning ifall han bara först bevittnade akten. Sedan var det meningen att han skulle dö av en överdos, då heroinet var alldeles för procenthaltigt för att användas.

En grupp av vittnena skulle alltså dö, efter att först ha 'seglat högt' och därefter störtat i kontraktion. Den andre skulle dö, huvudvittnet alltså, utav alltför stor njutnings-expansion.

Här målar Burroughs med skrämmande precision just det som mönstret, den svartmagiska räfflingen i amukdhala av svartmagiker ristat in i gemene mans medvetande.

Pornografi är idag ett högst vanligt fenomen, speciellt bland den yngre generationen. Genom datorns användning har den gått vulgaris, dvs. blivit allmänt känt. Men, det är inte porrstjärnorna på duken som samhällets kritik framförallt riktar sig mot, utan mot vittnena. En tystnadskultur har uppstått, där man förväntas att absolut inte, vad man än gör, prata om att man skulle ha sett på pornografi. Och har man där råkat bli vittne till The hanging of Jerry Green, en svartmagisk akt som vanligtvis utförs på vida yngre personer, oftast spädbarn, så har man enligt Mr and Mrs. Bigs ovetande proselyter, hamnat i en andlig säck, rent samhällsmässigt sett, som är hart när omöjlig att fly från. 'Car crash.. plane crash' tänker Snyder när han får veta att också Jerry Green föräldrar senare "råkar" dö i en bil olycka.

Så, moralen har vänts, ifrån fördömandet av utövarna för omoral, till de som enbart bevittnat denna, oftast från en oskyldigt ovetande position.

'Psykopati är tron att oskyldiga offer kan utplåna förövreans synder' har jag skrivit någonstans.

Vart kommer då dans in i bilden? och vad skiljer den från andra konstformer?

Dans är egots konstform: Philip Lamprecht sa i Efter tio hos Malou 27 April 2021, att 'dans är att uttrycka känslor'. Det finns en gammal föreställning om att psykopati är viljesvaghet. Den som vill något, typ, följa Profet Muhammads Sunnah, eller nå Zen Buddhistisk Upplysning, är någon som inte allena styrs utav sina känslor, t.ex. om en sexbomb gör propåer och sedan vill gå hem och knulla, så ska en sådan person, som vill följa Profet Muhammads Sunnah, istället t.ex. gå över på det verbala planet och föreslå giftermål i Allahs namn. Jag skulle därför vilja tillägga till definitionen viljesvaghet, att det inte handlar om att vilja med de lägre schakten, där det undermedvetna ligger. Och detta är just poängen med Burroughs verk; hans verk nedbryter idén om psykopaten genom den konstant jagade känslan hos läsaren, att trots Burroughs utsvävande liv av sodomi, pedofili, drogmisbruk, och dråp på sin fru, så känner läsaren den krypande känslan att han trots allt är underlägsen Burroughs. Dvs. viljan hos den viljestarka är inte nog för att definiera en psykopat; en sådan vilja skvallrar enbart om att man låtit sig missledas av psykopater; viljan hos den viljestarka måste kopplas till en högre vilja, och det är denna Vilja som Zen Buddhismen siktar på att sätta oss i kontakt med, Jaget med versal, och detta kan så småningom leda till Islam, att tro på Allahs Vilja som riktmärket för ens existens.

Psykologin siktar på att försöka hjälpa människor som är manipulerade av Mr and Mrs. Big, att känna sig

tillfredsställda med detta. Det som de kallar "viljesvaga" personer, vilket vanligtvis bara är känslofullt förnimmande varelser som ännu inte nått insikt i sin natur, släpas till psykologer som ska tala om för dem att allt är bra, det är o.k. att du tittar på pornografi ibland, "alla gör det" och på det viset ursäktar även dessa något som inte finns i Islam, en handling som leder till tungt Karma, i massans namn som något " normalt". Den enda som vände sig emot denna tendens i psykoanalysens vagga var Sigmund Freuds nära elev Wilhelm Reich. Han menade på att den sena psykoanalytiska skolan som utvecklades efter Sigmund Freuds bortgång, där man kom fram till att brottslingen begick sina brott för att den ville bli straffad, var befängd. Snacka om att slänga epitetet "viljesvag" på relativt sett oskyldiga!

Jerry Green var som sagt typ exemplet på den egocentriska personlighets typen; han gick ut och dansade, lekte med tanken på transvestitism, rökte på då och då med kokain inblandat ibland – han var vad man felaktigt brukar designera som 'en cool katt'. Varför valdes då han till offer? Var det för att Mr. and Mrs. Big ansåg att det fanns något 'fel' i hans egocentriska livsstil, som de inte kunde försona sig med? Jag skulle säga att han valdes till offer just för att han var en Number 1. någon som kultiverat sitt ego till en attraktiv form, för andra att beskåda, : dessa personer är vanligtvis 'klassens flitiga' i grundskolan, en som gör sina läxor, och håller sin känsla så att säga, åtskild från de intellektuella störningarna den felaktiga information samhället matar en med. Detta går vanligtvis bra upp till könsmognaden, men när den slår till så upptäcker den att den känner sig ostadig. Då vänder den sig till sina lustar, som man säger inom Islamisk

terminologi, och börjar dyrka dessa. Känslan sammankopplas med lustkänslan – och ut kommer ett av samhällets 'framgångsrika barn' – som enligt Horace Engdahl 'nöjer sig med det ungefärliga' (Meteoror 1999). Det bryr sig inte om att se längre än näsan räcker, som man säger på svenska. Svenska Akademien hade från dess grundare Gustav den III av Sverige ett vackert motto: Snille och smak. Men, de som sitter i Akademien idag har vänt på ordningen: de kultiverar endast sin smak och glömmer bort snille. När de kultiverat den långt nog, så börjar de dock kalla sig själva för snillen.

Horace Engdahl var, som vi vet, från början danskritiker. Vart kommer då, återigen, dans in i bilden?

Dans är, enligt Philip Lamprecht: att uttrycka känslor. Och som oftast, om det inte är t.ex. Sufi-dans där man dansar för Skaparen, så är objektet för dansen, som på t.ex. nattklubb, att uppnå sexuell tillfredsställelse. Egocentrism, leder till elitism, vilken leder till en bi-polär karaktärsanatomi: psykologi och dans. Psykologi på vardagsnivå: 'ett sätt att försörja sig på', och dans som ett sätt att tillfredsställa sina lustar.. Detta låter skrämmande likt den livsstil som i världen just nu är förhärskande, där pengar och sexuell tillfredsställelse är de två sakerna som finns i huvudet på de flesta.

2.

Nafsande i Islamisk terminologi

Den store Sufi-lärde i modern tid – Muhammad Tahir ul Qadri – säger i sina föreläsningar om den allmänt erkänt störste Sufi-poeten genom tiderna – Jalal ud din Rumis

diktverk Mathnawi – att det inte finns någon person i världen som inte behöver behandling för sin personlighet. På arabiska heter person, Nafs, och – det svenska ordet 'nafsar' – beskriver faktiskt mycket bra vad det hela handlar om. Mycket av Engelskan och därmed svenskan har sitt ursprung i arabiska ord – så som 'su-muw-mun' (varm vind) – kommer Engelskans 'move' 'to be moved' 'I'm moved' alltså ordet som betecknar både inre och yttre rörelse.

Och J.R.R. Tolkien själv har lånat arabiskans ord för kall vind 'sau-ro-run' för att beteckna mörkrets furste på Midgård.

Även ordet rida på Engelska och svenska kommer från ordet för enbart vind: 'riy-hun'.

Inom Islam är det en synd att titta med lust på någon; de som har erfarit denna upplevelse vet att ögonens fixering i den stund man lustfyllt fixerar ögonen på någon av motsatta könet – är likt man nafsade (likt hundar som ser ut att bråka – men – plötsligt efter det den ene fått ned den andre på marken – plötsligt ger intrycket att vara i total jämvikt med varandra, och – det som såg ut som ett hjärtslitande gräl – plötsligt upphörde – det var bara nafsande) – på samma sätt är det vanemässiga tittandet med lust på det motsatta könet – upphov till lättretlighet, att man lättare tappar humöret, och ger upphov till känslokast.

Även tron på Darwinismen sägs kunna härledas hit – då man genom att förlora balansen – lätt leds att gå in i ringen av evolutionistiskt boxande.

Man brukar säga att kärlek är ömsesidig.

Profet Muhammad säger, att ifall någon älskar dig, måste du älska tillbaka. Detta dock, med förutsättningen att du

då också följer Islams regler (som att inte titta med lust, inte ha samlag före giftermål etc.)

BIT INTE DEN HAND SOM FÖDER DIG

En Zen-munk sa till sin Mästare:

'Jag pickar inifrån – jag ber dig picka utifrån' – görande en liknelse om sig själv som en o-kläckt fågelunge – och Mästaren som en fågel-förälder.

Man brukar i allmänna ordalag beskriva upplysthet – som Zen-munken söker – som ett ego-löst tillstånd. Egot hör djupt samman med det undermedvetna – och – egoistiska människor brukar kännetecknas med egenskapen att de är bra på att putta ned saker de anser opassande eller obehagliga – i det undermedvetna.

Det finns en gammal föreställning – om att mannen medvetandegör kvinnan – och att kvinnan ska förbli omedveten om sig själv.

R.H. Blyth skriver i *Zen and zen classics* – att en kvinna som hamnar i intellektuell dikotomi – förlorar sin kvinnlighet, och här är just den springande punkten mellan det som D.T. Suzuki benämner som den grundläggande konflikten mellan 'Öst och Väst' (i hans essä i boken – *Zen och Psykoanalys om Zen Buddhism* – som även innehåller en essä av Erich Fromm och en av Richard de Martino, uppkommen under en psykiatrisk konferens i Mexico 1957).

Ifall vi adopterar Suzuki terminologi – så kan vi säga att Väst förbjudit, med de strängaste straff på skalan, möjligheten för mannen att medvetandegöra kvinnan – och kallar denna livshållning för 'psykotisk'. Istället väljer Väst att härma kvinnan – i en analys som syftar till rent

mekanisk kunskap – och dra ned kvinnan till nivån av ett materiellt ting.

Där 'Öst' försöker lyfta kvinnan mot Det omedvetna – och på detta vis medvetandegöra henne om sig själv, så vägrar 'Väst' lyssna på Jesus Krist – då han i Evangeliet säger:

'Ifall en blind människa leder en blind människa hamnar de bägge i diket'.

I 'Väst' är vägen ur det egofulla tillståndet att få det undermedvetna att medvetandegöras, och – det är detta man enligt den store psykoanalytikern (och även vetenskapsmannen, fastän detta officiellt betvivlas), Wilhelm Reich – kallar 'psykos'.

För att återgå till Jalal ud din Rumis Mathnawi – så som Muhammad Tahir ul Qadri i föreläsningarna Secrets of the Spirit och The Mathnawi of Imam Jalaluddin al-Rumi lägger ned timmar för att försöka bena ut – så presenteras i detta första kapitel i Mathawi, tre karaktärer:

Sultanen, tjänarinnan, och guldsmeden (Sargar på persiska).

Sultanen, som enligt denna gamla historia äger både världslig och andlig makt, är en dag ute och jagar vilt – då han får se en vacker tjänarinna och blir kär i henne. Han köper henne och tar henne till sitt palats. Sultanen vinner hennes begär, men tjänarinnan blir efter några dagar sjuk. Sultanen inkallar då alla möjliga doktorer – men ingen finner något fel på henne, fastän de använder all sin intelligens de kan nedlägga på att finna felet. Och tjänarinnan är fortfarande sjuk! Vi låter dessa första, denna 'läkar-kår', stå för 'Väst'.

Sultanen rusar då till Moskén och kastar sig knäböjande bedjande i tårar i bön till Gud. Under det tårarna strömmar

faller han plötsligt i sömn.

Och Rumi skriver: En viss man hade en åsna men ingen pack-sadel.

Under sömnen har sultanen en dröm där en gammal man uppenbarar sig – och säger att 'imorgon det kommer en främling till dig, han är från mig.' Vidare: 'I hans sätt att bota, skåda absolut magi; i sin temperaments-fullhet, skåda Guds mäktighet!', och – när solen gick upp – uppenbarade sig främlingen.

Denna främling insåg att tjänarinnans smärta inte var från gul eller svart galla, och det kommenteras: 'från brasved kommer rök.'

Denna främling bad att få vara i enrum med tjänarinnan – för att kunna ställa vissa frågor; han frågade inte direkt ut henne för att veta det han gissade – att tjänarinnan var hemligt förälskad och att detta var hennes sjukdom. Han ställde frågor om hennes förflutna, vart hon växt upp, vilka städer hon besökt – alltmedan han noggrant kontrollerade hennes puls. Denna hoppade till då hon nämnde staden Samarkand, och då han frågade mera ingående hoppade hennes puls våldsamt då hon nämnde en guldsmed hon känd i staden. Främlingen frågade vart han bodde: hon sade då Sar-i-pul (Brohuvud), var det område han bodde i på Ghatafar-gatan (antagligen från ordet chatten, som betyder 'skära' 'avbryta' på arabiska, blandat med khauf: rädsla på arabiska, blandat med Ahgfir: förlåta).

Främlingen rekommenderade då Sultanen att anställa denna guldsmed vid sitt hov – och denne guldsmed – när han fick se den lön som utlovades – lämnade sin familj och barn i Samarkand och flyttade till kungens hov.

Men – Sultanen hade bestämt sig för att döda guldsmeden, alltmedan denne trodde sig se 'guld och gröna skogar'.

Kungen gifte de två – tjänarinnan och guldsmeden. När de två förlustat sig i sex månader, och tjänarinnan fått tillbaka sin hälsa, började Sultanen sätta sin plan i verket - ; han förgiftade nu sakta guldsmeden – och då hans och hennes förhållande börjat med att de tittat med lust på varandra, och haft ett hemligt förhållande utom Guldsmedens äktenskap, där han gått emellan sin familj och henne likt fram och tillbaka på en bro – då denne guldsmed med tidens förgiftning blev ful – förlorade tjänarinnans hjärta sin smak för guldsmeden.

Muhammad Tahir ul Qadri förklarar att guldsmeden står för världslighet, tjänarinnan för nafs, och Sultanen för själen.

Rumi ursäktar sedan denna handling med att sultanen förgiftade guldsmeden efter det att han genom Främlingen som kom genom drömmen mottagit gudomlig inspiration om att han skulle göra så. Rumi jämför med Khidr, huvudgestalten i Quranens Sura 18. som Allah uppenbarar för Moses som överlägsen Moses och därmed varande Moses lärare.

Moses får följa Khidr på villkoret att han inte frågar honom något innan Khidr själv nämnt det för honom. Tecknet på Khidrs närvaro är att en fisk som Moses och hans tjänare ska äta till middagsmål – blir levande – och hoppar på en konstigt sätt tillbaka in i havet (med tanke på 'psykos' att det undermedvetna medvetandegörs.)

Första gången Moses förlorar fattningen är då Khidr borrar hål i en båt de gratis får korsa en flodarm med - . Muhammad Tahir ul Qadri förklarar att sultanen som skulle ha exproprierat denna båt i sura 18, och ifall inte Khidr borrar hål i skrovet – skulle ha exproprierat båten – är Iblis (Satan) – och – att båten står för Nafs.

Han citerar där Sufi-poeten Iqbal – som säger att:
'bara de trasiga personligheterna är möjliga att rädda.'
Denna sultan (Iblis) exproprierade nämligen på just denna flod varje oskadad båt.

Nästa sak Khidr gör är att han tar en pojke de möter, han tar dennes huvud i sin hand och spräcker skallen på pojken – på detta vis dödande denne.

Detta är andra gången Moses förlorar fattningen – men – förklaringen vi sedan får – är att pojkens föräldrar var troende människor – och – att Allah tänkte välsigna dem med en ny avkomma – som inte – likt denna bus-unge- skulle bereda dem sorg och prövning.

Tredje gången Moses förlorar fattningen – är då Khidr med sin hands krafter rätar upp en vägg som är på väg att falla – och – när Moses då för tredje gången förlorar fattningen och undrar varför han inte tar betalt för detta arbete, förklarar Khidr att detta är punkten då det är dags för dem att skiljas. Så förklarar Khidr innebörden av de tre handlingarna Moses förlorade fattningen av att åskåda.

Khidr förklarar att han rätade upp väggen för att under den låg en skatt som tillhörde två ynglingar som ännu (pga. sin unga ålder) var satt under förmyndarskap. Han ville att de senare skulle få glädje när de fann denna skatt.

Khidr slutar med att säga att han inte hade gjort allt detta på eget bevåg – utan att det var gudomligt inspirerat.

I vers 230, skriver Rumi:

Sultanen utförde inte sitt mord pga. lust.,

och – i vers 234:

Ifall Sultanens handling inte var inspirerad av Gud, skulle han ha varit en hund som sliter i sitt byte, inte en sultan.

I vers 238:

Sultanen förgiftade med Reson; kalla honom inte en

galning.

och i 239:

Hade det varit sultanens begär att mörda en muslim, hade jag varit en icke-troende om jag nämnd dennes namn med pris.

Nafs, - tjänarinnan – står alltså för kroppen, ego, det undermedvetna, till skillnad från Ruh (Själ) Sultanen, det omedvetna.

Allah säger i Quranen: Men när vi rör era kroppar det minsta, skriker ni.

Ruh (själen) måste göra Nafs medvetet – och det var detta som Rumi i denna Mathnawis första kapitel illustrerade. Detta är dess behandling av Nafs, att dö från världsliga begär, och detta frigör libido (istället för att, som i den vanliga konspirationen binda det i obeliskens form).

Kvinnan blir medveten om sig själv genom Sultanen.

Enligt en gammal föreställning, ska kvinnan förbli omedveten, som vi tidigare citerat Blyth, så förlorar en kvinna som hamnar i intellektuell dikotomi sin kvinnlighet. Den gamla föreställningen om mannens företräde framför kvinnan – så som Allah säger i Quranen att 'mannen och kvinnan har samma rättigheter inför Skaparen – men – mannens rättigheter är ett steg före', den gamla ordningen där Sultanen (Ruh) var den bestämmande.

Profet Muhammad säger: 'When ignorance prevails, look for Doomsday', dvs. då guldsmeden, Sargar, det världsliga begäret börjar styra världen – och förgifta sultanen.

Profet Muhammad ställde sig även en dag upp och talade inför folket:

Å! Ni kvinnor! Vet ni att majoriteten av Helvetets invånare består av er?! Det är för att, när ni finner något fel hos

mannen ni älskar, säger ni: Jag har inte fått något gott utav dig överhuvudtaget.

I en sådan värld skulle framspringa teorier om kvinnans naturliga överlägsenhet framför mannen.

Cancer – om man tittar på sjukdomen med det filosofiska ögat – kan betraktas som en typ av fysisk skizofreni; cellerna delar sig.

Demens – om man åter igen tittar med samma filosofiska öga – kan betraktas som post-psykos.

Den medvetandegörande libidon hos mannen – riskerar upptända kärlek – och inte bara begär hos kvinnan – vilket är vad Iblis (Satan) slåss mot. (även orden 'in' (sv. 'i') och bliss, kommer från arabiskan.)

Iblis vill inte låta Adham och Eve leva ifred i Paradisets Lustgårdar. En sådan förening trotsar 'Väst' – det analytiska begäret, och kan leda till att mannen och kvinnan, kan betrakta varandra i något som inom Islam kallas Maqtoob: Allahs vilja, i t.om. ett överskridande, en transcendens av Allahs lagar!

Detta beskriver William Blake i Gates of Eden, där han skriver:

Mutual forgiveness of each vice, such are the Gates of Paradise.

(Sv. Ömsesidigt förlåtande av varje synd, sådan är vägen genom paradiset in.)

I denna artikel, har vi använt begreppen; ego, nafs (person), undermedvetet, kropp, tjänarinna – så som synonymt.

Vi kan säga att guldsmeden idag, vill infektera oss alla med det att vi förgiftar Ruh, Själen. Bara vi tänder en lampa eller duschar varmt, så har vi tårt på naturens

resurser.

D.T. Suzuki citerar i sin essä Vad är Zen? följande;

'Det sägs att den forntida Prins Nata, gav sitt kött tillbaka till sin moder, och sina ben tillbaka till sin fader, och att då uppträdande som sig själv i sin ursprungliga gestalt, utförde Prinsen stora mirakel.

Å Bröder, hur tror ni att detta kunde ske?

Hans köttsliga delar återlämnas till hans moder och hans beniga portioner till hans far; i vilken ursprunglig kropp manifesterade Prinsen sig själv?

Ifall ni, Å Bröder, kunde se in i denna historias mening, skulle ni ha era fem Skandhas fullständigt renade, och svälja upp de tio kvarteren.

Lyssna till min Gatha:

Benen till hans far och köttet till hans mor,

Vilken kropp har Prinsen?

Lyssna uppmärksamt på mig, Å mina bröder!

Bergen och floderna och den stora jorden –

Där är hans Kropp fullständigt synlig:

Alla världarna i de tio kvarteren är på den,

alla kalpas och levande varelser däri

Visar varken gående eller kommande.

Och kom ihåg, detta prat av mig ska inte bli verbalt tolkat!

Och guldsmeden vill inte ha något annat än teknik som just är destruktiv; detta är 'Väst', det analytiska sinnet. Detta verkar vara en uträknad plan av Sargar, för att befläcka oss alla med synd, ty, en obefläckad varelse äger

ett andligt skydd, som gör att man inte kan offra denne utan att få kännbara andliga konsekvenser. Kallfusion, så som Fletchman och hans kollega upptäckte kunde producera elektricitet, genom att i en spiral samla väteatomer från havsvattnet, och det 'mirakulöst' uppstå en kallfusionreaktion, något som håller haven levande normalt, ansågs som 'patologisk vetenskap' och ingen vad jag vet utom en Italienare som heter Rossini har utvecklad denna teknik till något för allmänna marknaden.

En samlad journalistkår beskyllde Nikolai Tesla för att vara i maskopi med Djävulen, när han förevisade dem sin automobil som gick på orgonenergi, bilen drevs utan drivmedel med energi ur luften som samlades med en antenn kopplad till bilen. Tesla blev så förbannad, likt besatt av Djävulen, att han förstörde sin automobil och hävdade att 'världen inte förtjänar den'. Han tänkte nog inte på att författaren till denna artikel skulle velat haft den.

Professor Konstantin Meyl uppfann en mobiltelefon som drevs med orgonenergi; den behövde aldrig laddas, var omöjlig att avlyssna, och kunde ringa till vilken mottagare som helst, hur långt bort som helst i princip. Han är nu invalid efter att ha blivit utsatt för ett mordförsök.

Världsormen, guldsmeden, förgiftar världen, och vill att vi ska vara medskyldiga till detta, så att denne kan förgifta oss. Alla handlingar vi gör för att medverka till detta, lagras i vårt undermedvetna, därför har medvetandegörandet utav det undermedvetna av 'Västmakterna' betraktats som det största brottet som ska bestraffas hårdast. Finns det något slut på denna tragedi?

Innan vi avslutar, ska vi i grunden kritisera Rumi och Sufismen, som alltså skenbart tycks sälla sig till idén att

'allt är Allahs vilja', dvs. att Gud sänt Iblis att medvetet förgifta världen – så att kärlek ska upptändas i hjärtana hos 'Allahs utvalda'; nu ser vi vilken patetisk vanföreställning detta är;

'den som tiger tycks samtycka' som Påven Bonafacius den 8de sa, och i dessa dagar förgiftas Sultanen själv – var hans ursprungliga ömma punkt, att han tyckt att 'ändamålen helgar medlen' då han förgiftade Guldsmeden?; Sultanen kallas idag 'sinnessjuk'.

Han borde ha tänkt på 2 saker de två största Profeterna har sagt; dvs. Jesus Gyllene Regel:

'du ska behandla andra – så som du själv vill bli behandlad' – och Profet Muhammad då han förbjuder tvångsmedicinering, med hotet om Guds straff – som är att vem som än i tvingar någon en substans mot dess vilja – som straff kommer behöva svälja samma mängd av samma substans – och inte bara det – det blir även en kollektiv bestraffning; alla som vistades i samma sociala rum – och såg på då tvångsmedicineringen skedde – utan att göra allt i sin makt för att ingripa att hindra denna – skulle också multiplicerat få detta rättmätiga straff. Man kanske kan säga att det är en multiplikation som innehåller ett delande element; och vad är inte den bi-polära dialektiska materialismen utom detta?

och – allt det här för Nafs! Begäret efter Nafs – att titta med lust!

Kvinnor som frivilligt täcker sin skönhet tycks alltså ha en poäng!

'Månen sover – med krigets drömmar i sitt hår' – som jag skrivit någonstans i en dikt.

De psykotiska, förväntas alltid vara utan sammanhang, och de andra letar i perfiditet efter minsta spricka i

fasaden.

Alltmedan de dyrkar psykopaten
som kan fylla sitt undermedvetna
med vilka vedervärdigheter som helst,
utan att det stjälpes.
Loch ness-odjuret

Låt oss ta en rad ur den sjukt sentimentala dikten *The hills we climb*, av Amanda Gorman;

‘If we’re to live up to our own time, then victory won’t lie
in the blade, but in all the bridges we’ve made. That is the
promise to glade,’

Här förordar Amanda Gorman Guldsmeden, Sargar, den
otrogna livsstilen, som ger upphov till klasskillnader och
stor själslig olycka.

I en liten glänta, tänker hon sig att guldsmeden och
tjänarinnan ska träffas, och ha orgier; hon förordar
förgiftandet av Sultanen, och, vill även förleda honom att
misstro det som Drottning Kristina observerade: Pennan
övertalar ingen, svärdet övertalar alla.

Nästa rad, som dikten är döpt efter, ger associationer av att
’se upp på storebror’, och ’ha litet roligt i gläntan’, som
jag skrivit i Jag lever i vår tid, Bruni:
åtminstone fick jag det där...

steg lite i andras aktning –

nu tror de – att jag är där –

medan de ett oskyldigt offer utbuar

bakom murar –

är vi två –

djävlar –

som skrattar då –

andra tror vi har så intressanta samtal

medan vi i verkligheten –

våldtar ett utvalt exklusivt antal...

skål!

...

från köksregionen hördes ett vrååå!

K(n)ullen, är bara en vulgär symbol, för den bi-polära livsstilen; sex och pengar, pengar och sex.

Ett tydliggörande exempel på sentensen: Vildhundar är farliga – men – sinsemellan nafsar de bara; denne egofulla lek, tar jag ur Philomene Grandins bok om sin pappa.

Hon och han är bjudna till Nobelbanketten 2016, och får där göra sällskap vid Svenska Akademiens bord av bland andra Kristina Lugn som de sitter bredvid.

Då en fotograf tar foto på denna del av sällskapet, vill denne ta en extra bild av Philomene:

'You chose the right girl!' vrålade Izzy. 'Det där var riktigt oförskämt!' – näbbar då Kristina Lugn emot, och det blir *nästan* bråk mellan henne och Philomene. Philomene säger att: han sa så bara för att jag är hans dotter.

Denna egofulla lek, skriver Nordisk Ungdom om i sin sång *Frågor till far*, där de beskriver, från nationalisternas synpunkt, sin vilja att få delta i denna egofulla lek, utan att det plötsligt, bara för att de politiskt sätt inte passar in i 'Konstnärskulturen', ska bli blodigt allvar : de skriver:

'de såg det som allvar, och inte som lek,
de älska att hata det folk som de svek'

/ Marcus Beijar Mellin 14 Maj 2021

Brev till Philomene Grandin

Din pappa skrev en gång en dedikation till mig i en bok jag köpte av honom, vilket jag tycker är något av det bästa han skrivit, då det säger något, och är intressant i förhållandet till min person och verk; brevet lyder på svenska följande:

Kära Marcus

Så vi argumenterar om mycket, och är oense om mycket. Poesi är del av bägge våras existenser, håller oss antagligen vid liv. Vad om FOLKMUSIK? Ingen kommer längre, några få skapar (men utan förstärkning betalar de icke min hyra) (övers. anm. Här gör din pappa en så kallad 'pun', som det heter på Engelska, sägande två eller fler saker samtidigt med samma uttryck: jag skulle säga att i brevet så är förstärkning det bästa ordet, då ju din pappa hade förbud mot ljudutrusning vid sina konserter; han menar att då jag anses som 'sinnessjuk' alltså utan 'sound equipment', så har jag ingen uppbackning, ingen förstärkning; jag tolkar detta som att han gärna skulle ha gett mig en konsert eller poesi-läsning om det varit så att det inte skulle förstört för hans redan tärda ekonomi).

Och vänskapligt nu, får jag en fri resa till New York City, för att prata om mitt liv i Greenwich Village. Jag kommer köpa alltför många böcker jag inte sett tidigare, gamla vänner kommer sätta mig in på att vila en månad (här gör din pappa en rolig 'pun' i stavningen: rest a month, kan också läsas resentments som betyder förtrytelse, han ironiserar antagligen här över att han, som är känd och har uppbackning, har 'gamla vänner' som vill att han ska ta det lugnt, medan jag så att säga, vid sådana tillfällen jag anses alltför uppvarvad körs till S:t Göran eller värre), jag hoppas att lansera nya poesi böcker från gamla vänner, litet mat, den bästa i Chinatown, och blir glad

att komma tillbaka till min gata. Så ta det försiktigt!
Skriv mer poesi,.. och.. och.. fortsatt bara
framåtskrida

Tack Israel Goodman Young

AKA Izzy Young

Brevet innehåller 2 'puns' på två olika sätt: 'So take care', har även betydelsen av : ta hand om dig. Ordet 'argue' i första meningen, kan också utläsas 'agree'. Din pappa skriver i förordet till denna bok, att hans nästa bok 'kommer handla om hur jag överlevda Amerikansk kapitalism och Swedish beureaucrazy' – och detta är nyckeln till att förstå hans liv: han överlevde svensk 'byrå galenskap', bokstavligen, genom Amerikansk kapitalism, precis som Strindberg klarade Inferno genom att ha gjort sig trovärdig i sitt ungdomsverk.

Marit Richter skriver i sin artikel 'Jag har haft fel, och det känns skönt' (eller: Jag har haft fel, och det känns alldeles underbart) i Aftonbladet 13 Juli 2020 att 'FF allt som oftast är självupptagna kräk'; alla de tre som vägrat erkänna mitt verks suveränitet har varit sofistikerade FörFattare. En utav dem varande huvudmål för Marit Richters beskjutning i artikeln.

I mitt verk P.S. har jag tydligt visat vad tron på sådana sofister leder till, och hur farlig Nova brottslingarna med 'Izzy the Geek/ Izzy the Push' bland dem är. Sofisterna har en liknande stavning som Sufisterna, men, precis som gökungen tömmer andras bon och utnyttjar nu ofödda andras föräldrar till att föda dem,

så måste jag säga att jag ser med misstanke på sådana sorters fåglar som göken.

Jag tackar dig Philomene för din minnesanteckningsbok om din pappa. Dess mer jag läser boken – dess mer minns jag honom med värme; jag visste inte att han blev senil – trodde han drev elakt skämt med mig då han efter 2016 inte längre kände igen mig. Som du vet var vi goda kålsupare som varandras antagonister – och – jag har själv kritiserat honom i min roman P.S. Bakom stängda dörrar; som du kan läsa på www.virusb23.com.

Men – jag gillade han som gjort sig, åtminstone skenbart, till min fiende utan någon speciell anledning från min sida – och såg honom som en grön gök som plötsligt kunde ge upp sitt 'Koko' när man minst anade det – flygande i härlighet i den Japanska natten. Jag fick höra det där 'Koko' många gånger – och känner mig precis som de Japanska poeterna som hade göken som ett av sina favoritämnen – mig tacksamt privilegierad att ha fått höra lätet – i den djupa mörka natten som Sverige 2010-2020 är.

Presentation av Författarens ”sjukdomshistorik” baserat på ett objektvt utom-liggande perspektiv

Ibland kan en person som växt upp helt vanligt, med mycket goda förutsättningar, i socialisternas Sverige bli behandlad som ett kreatur. Fallet jag talar om är Marcus

Beijar Mellin. Han växte upp som alla andra, med TV och datorspel; läser man hans självbiografi ser vi att han även brukade vara väldigt fysiskt aktiv som ung och leka med sina kamrater i kvarteret han växte upp i. Han var så musikaliskt begåvad att han kom in på Adolf Fredriks Musikklasser (han var även där bland de mer begåvade och kom sedermera in på Stockholm Musikgymnasium/Kungsholmens Gymnasium). Där kom han i kontakt med fyra personer som skulle komma att förändra hans liv, både till det bättre och sämre måste vi säga, beroende vilken av de fyra som vi talar om. Dessa var Kornel Kovacs, känd som DJ, journalist och radiopratare idag, Niclas Skagstedt, marginellt känd genom Kornel Kovacs verk och som jazzmusiker, Erik Wahlgren, som idag är solocellist på Kungliga Operan och vargen i fårakläder; Caspar Engdahl, son till den dåvarande ständige sekreteraren av Svenska Akademien Horace Engdahl.

Marcus och Caspar råkade, tillsammans med de andra i gruppen, charmas av samma tjej, Ulrika Lindström, som idag har ett företag som heter Ullis Design och är en tämligen känd coversångerska numera med eget startat skivbolag som heter Bravo Ocean Studios. De fem i gänget var väldigt charmade av Ulrika, och det blev liksom en tävling bland dem vem utav dem som skulle utkoras till hennes pojkvän. Ulrika råkade välja just Marcus för detta, men, Marcus, istället för att ge sig till henne, valde en hård andlig skola, som har tagit honom, från att vara en helt vanlig kille, till att bli bland våra största poeter.

Han frågade mig en gång vad som var livets högsta uppnående, varvid jag ritade ett berg (alltså en triangel), han ritade däremot en cirkel – vilket gjorde mig perplex.

Hans lära har utvecklats till en Sufiskola, som ännu är mycket okänd, men som bland annat kända figurer som Torsten Föllinger, Ann Mari Fröier och Axelle Axell ingår i, inte ännu som muslimer, utan genom att ha stått upp för Marcus begåvning.

När han valde denna svåra väg, fick han en självtlöst psykos – och blev väldigt misshandlad utav den svenska sjukvården, som inte kunde förstå sig på någon som trotsade Svenska Akademien, för det gav han nämligen uttryck för. Med tiden, har svenska sjukvården mer och mer inriktat sig på att Marcus kritik av Svenska Akademien som en institution som syftar på att resa upp avgudar och idoler, är vanföreställningar. Det finns två centrala begrepp han lär ut: metafor och liknelse. Han menar, och citerar därigenom från ett brev självaste Horace Engdahl skickade till honom, efter det han enligt Marcus förnillat de dikter Marcus lämnat in till honom, och som han enligt brevet lovat att 'förvara på en säker plats till dess du ber att få tillbaka dem'. Raden han citerar lyder följande: att 'Svenska Akademien är en institution som aldrig samarbetar med utövande författare'. Enligt honom betyder utövande, någon som just har cirkeln som livets högsta uppnående och inte berget, allt enligt Zenmästaren Sengais teckning: Min bild av världen. Buddhismen lär ju ut en medelväg, men, Marcus menar att det inte finns något dialektiskt förhållande mellan berget och cirkeln i jämförelse med rektangeln på denna Sengais bild, som ju enligt honom visas med att berget och cirkeln på en plats interfolierar i varandra.

Han fick genom mediciner som zyprexa och risperdal hudsprickningar på höfter och lår och blev tjock. När han sedermera lyckades sluta med dessa mediciner så blev han

utsatt för förföljelse och kemisk tortyr på Katarina Huset, situerat rakt på Södermalm på Stockholm. En kamp utvecklade sig mellan Förvandlingen (och här hänvisar han till Franz Kafkas novell med samma namn) som han kallar Upplysningsaspekten, och de krafter som inte ville tro att han klarade sig alldeles utmärkt utan dem.

Det gick så långt att han för att försvara sitt liv mot att behöva återföras till Katarina Huset, slog en kvinnlig polis med ett slag över ögonbrynet, för att kunna undkomma. Detta blev han sedermera dömd för till LRV utan SUP, och en doktor som hette James Tuck tog över ansvaret, ute på Huddinge Sjukhus. Marcus fick där 10 olika tabletter dagligen plus injektioner, och doktorn som skickat honom dit Rolf Stackenland (som dock varit bättre mot Marcus jämfört med doktor Jaro Lotsky som utsatt honom för kemisk tortyr på Katarina Huset) uttalade att Marcus var obotlig, även med mediciner. Detta uttalande visar att upplysningsfären äger en sedvanlig kraft, som gör att en förföljelse liknande den förföljelse Marcus utsatts för, inte har lika stor effekt på sinnet. Det var tur för Marcus att man avskaffat lobotomin i Sverige innan 2008, vilket var det år han först togs in på Katarina Huset. När han sedermera testade Akademien och Kungahuset med sin då Zen-Buddhistiska skola, så visade det sig att det räckte med att säga att man blivit invald i Svenska Akademien utan att ha blivit det, och ponera, utan någon bakgrundkunskap att en Prinsessa därifrån ville gifta sig med dig (den då ännu ogifta Prinsessan Madeleine) för att inom det svenska samhället bli betraktad som galen. Tyvärr ringde därför hans ignoranta föräldrar till polisen, och Marcus togs återigen in på LPT, efter att våren 2010, genom sin då gode man Eve Riimus kamp, blivit fri ifrån

LRV – lagen.

Marcus menar att de som uppfattar det som tidningarna och massmedia skriver om som verkligheten, är idoldyrkare, som dyrkar Jahbulon, vad han säger är kattens aspekt av Jahbulons tre emanationer. Kunskapen om Jahbulon har han från författarens bok Världsbyggarnas Bedrägeri. Han menar att grodan motsvarar den aspekt av Jahbulon som förhindrar oss att nå materiell stabilitet, och spindeln det som hindrar oss från att leva, och att den svarta katten, är det som hindrar oss att nå upplysning: vad han kallar idoler.

Han gick åter igen genom en tid av kemisk tortyr, som försvagade hans vänstra arm till i princip helt kraftlös, han som varit så stark hela sitt liv.

När han sedan flydde hamnade han hos Sufi-muslimer i Köpenhamn, varifrån han senare fick idén att skapa sin egen Naqshbandi-skola (Naqshbandi är en av de fyra Sufi-orderna).

28 November 2016, var det dags igen: någon ringde för att Marcus stod på gatan och njöt utav sina andliga upplevelser, till polisen som kom. När de frågade Marcus varför han stod där så svarade han att det var pga. människor hade ett 'program' om honom (programmet motsvarar i Marcus terminologi den upplysta motsvarigheten till massmedia; att vara känd utan dessa), och att det tidigare hade fått Prinsessan Madeleine att vilja gifta sig med honom, "fråga er högsta chef" (han menade Carl den 16de Gustav) "han ska veta vem jag är". Vilket var ett troligt uttalande, då Marcus på Akademi tiden haft bra kontakt med Odd Zscheidrich, då Kungens Kammarherre och Kanslichef på Svenska Akademien, numera ceremonimästare vid hovet.

Detta var nog för att polismännen skulle tvinga Marcus till psykakuten. Under färden så sa han att Gud skulle straffa polismännen genom att låta Ryska Militären assassinerade dem, ta alla deras egendomar och förslava deras kvinnor. Och när han sedermera blev tvångsmedicerad så uttryckte han sin förhoppning om att Carl den 16de Gustav skulle arkebusera Anna Friberg, psykiatern som åter påtvingade en kemisk tortyr på Marcus. Till detta blev han återigen dömd till LRV utan särskild utskrivningsprövning.

Till saken hör att Marcus har dålig syn, och under dessa tider då det uppfattats som att fantasin slagit över litet för mycket, inte burit några glasögon. Som vi vet kan detta ge upphov till vanföreställningar.

Idag, 2021, mer än fyra år efter de s.k. hoten, är Marcus fortfarande inom slutna rättspsykiatriska systemet. Men, då han numera bär glasögon, kan han skilja mycket enklare mellan sin upplevelse av metamorfosen och det han kallar maya, illusion, den ignorans som de vanliga människorna, vilka han en gång tillhörde lever i. Därför har han inte längre någon påtvingad neuroleptica, utan är bara begränsad till ett rum på ett sjukhus. Detta, då anhöriga vittnad om en klart bättre i deras ögon 'verklighetsorientering' upplevd hos Marcus under 18 månader då han levde som flykting undan LRV domen. Detta har en doktor som heter Jessica Turesson Forsberg, lyssnat till, och vill observera Marcus under 1 års tid utan neuroleptica. Om allt går bra kommer hon då ta bort diagnosen.

Anledningen till att det ska ta så lång tid att konstatera att Marcus är frisk - är att Hannibal Ölund Alonso chefsöverläkare på avd. H1 och H2 på Helix och Dora

Szabo överläkare på H1, helt i onödan gav Marcus haldol och olanzapin, när han som helt frisk kom in med handräckning.

Så enligt Jessica tar det ca 1 år tills de sista klustren av medicinen försvinner från hjärnan efter utsättandet av dessa.

Kornél Kovacs planerar nu stå upp för sin gamle vän genom att publicera hans musikaliska verk på sitt skivbolag Studio Barnhus.

Hur 'funkar' den Nya världsordningens människa? I Stockholm har jag observerat mycket tydligt hur denna 'funkar'; allt i den Nya världsordningens människas verklighetsbild – handlar om den mekaniska aspekten, dvs. det undermedvetna. Den förnekar kontakten hos sig själv med detta – åtminstone i alla negativa associationer – dess projicerar den istället på de som den ringaktar – kallade 'diagnostiserade', 'allvarligt psykiskt störda'.

Det går så långt att rena häxprocesserna uppstår där man kan bli anklagad för att ha våldtagit en tjej som 'upptäckt' 'bedragaren' dvs. 'en diagnostiserad', om man så bara vågat uttrycka sin kärlek i ett kärleksbrev för denne. Tjejen är rädd för sitt eget undermedvetna, där denna nedpressat sin kärlek till den diagnostiserade, då uppstår en projektion av ett mycket farligt slag – så fort denne upptäckt att 'du inte är rik' (i den gamla terminologin) eller – att du är 'diagnostiserad' i Den Nya.

På det viset kan vi säga att Den Nya världsordningen människa är bi-polär, en kossa, ett får, en get, eller, så som en "fri"-murare kan tillåta sig vara; en kamel.

”Det är svårare för en rik man att äntra Paradiset än för en kamel att gå genom ett nålsöga” som Jesus uttrycker det profunt.

Den Nya världsordningens människa bär alltså vanligtvis ett par mentala horn på huvudet; det vänstra hornet står för socialism, och det högra för kapitalism. Mellan dessa så sönderdelar de allt levande, livet, i en outhärdlig analys; ett hemskt (för)tryck.

När Odd Wingdahl skriver i Cigaretten efteråt, att ’det finns stunder då en cigarett hjälper mer än ett evangelium’, ’när man är riktigt upprörd hjälper bara en Camel utan filter’, så menar han en ung sexslavinna utan kondom. William S. Burroughs var en sådan kamel som gick genom nålsögat.

Den värsta typen utav Den Nya världsordningens människa är den moderna häxbrännaren; denne anser sig själv vara Gud, att det den upplever i sin sjuka sinnevärld, är de faktiska objekten (och Gud skulle självklart aldrig vara så obarmhärtig; därför har han ju en Domedag). När den upplever någon obehaglig sinnesrörelse, så pressar den vanemässigt ned det i det omedvetna, men, den anser, åtminstone när det gäller personer i en från samhället sett svag position, att det den då pressar ned är objektet självt. När den till sin stora förskräckelse upptäcker att så inte är fallet, så börjar den förfölja objektet för att få in den i tvångsvården, dvs. den moderna häxbränningen eller tortyren.

Ålderdomens natt

Gammal civilisation

vill påtvinga ungdomen

ålderdomens spruckna skinn,

fetmans lim,

ser de inte pengar och glansfull ära

så gör de ingenting

vägrar vara kära..

Ungdomen måste dölja sitt övertag,

sin styrkas sprudlande kraft,

annars kommer ett hårt slag –

från den åldrade;

lag-process, sinnessjuk – neuroleptica matt..

Existensen kommer i somliga fall först –

så som Sartre formulerade de omoraliskas doktrin:

men – vem skapade existensen?

Juri Lina and beauty (Re-printed from For the English Reader now with additions)

Bonus material in Juri Linas latest film, banned from Swedish Cinemas, was named The Recognition, produced for Estonian Rix Television, in 1992, after the restoration of national independence.

If we do not recognize and fight the evil before it freezes permanently, we will have to recognize each other without possibility to openly speak... and cry inside in a tragedy the special recognition between the eyes of two aartists, becomes the insight, that once they were kings, now forced to put weapons aside, and fight side by side, for even the permission to speak...

love, at first sight, but the fear of betrayal a trespass into the invisible pulp, between the recognizers, and confuses the salutation with the possibility of accusations of madness etc.

If a people is not strong enough to fight the evil in its cradle, soon fewer and fewer will recognize each other.

It is like Juri Linas audience, were an Island in a sea of burning lava.

William S. Burroughs doesn't give time to cry over this fact because, the work needs to be done... etc.

beginning

Schopenhauers wishing without wanting, is the key to existence.

'Actions are judged according to their intentions...' it is said in the Sunnah

Juri Lina has made an artform out of information flow which enables the poet of today to reconnect with the

mechanistic society, and trespass the true myth, that a poet cannot participate in modern high tech...

He can when he services the purpose of spreading important information, through 'internet' copyright, is in Juri Linas eyes, a question of security, we are encouraged to only share his art with close friends, and not bump the maniac drum, in a large display of his genial pieces...

It might threat us, at the spot, in longer term, Mossad would find too big interest in the author, which could threat also his life.

Of course, he needs the money for the product, to survive. Juri Lina, is a restorer of history, such things which brainwash imposed upon us, as disgusting and evil, Juri Lina restores through careful presenting information. Films like Kraftmätningen, Lightbringers, In the shadow of Hermes, The unsatisfiable Ouroubours, a more tense horrifying atmosphere, is created, in figuration with classical pieces from Schostakovitj, Bach, Mozart, Toivo Kurmet, Gian Piero Reverberi, at the same time, we look out the window 'this is real!...''

in the east, in the south, Germany, in the west America, 'it is real'...

and we realize how vain and futile, our dreams were of poetry, because in this reality, we decide ourselves to resist the masonic oppression and suddenly we have access to what opinion today call 'reality', which is 'virtual'...

Beauty, in Juri Linas world, stems from love of goodness, but the profound thought that beauty simply comes from Allah as a blessing, for following His guidance, has not yet dawned on his horizon.. Everything does not need to be constructed to fit the point. 'Lawless winged and

unconfined and breaks all chains from every mind... deceit to secrecy confined lawful cautious and refined, to everything but interest blind, and forges fetters for the mind...'

We do not get beautiful by contemplating fat women, we do not get inspiration, by exclusively choosing intelligent people as our companions.. all calculations are devoid of meaning, to die as martyrs our only choice....

The work needs to be done, crying wailing will not awake the oppressors hearts, in most cases...

what is needed is resistance, but we do not take the real part in the tragedy, if we refuse to cry...

Burroughs only loosens the words so that our true thinking is spitted out, regardless of the consequences.

Juri Linas restoration of reality about Francisco Franco, Adolf Hitler, and Mussolini, is breath taking, and, we realize, that the lie about Franco, is hindering us from understanding, the consequences which he tried to end, in spite he wasn't allowed to send Spanish troops to help Hungary in 1953, against the communistic oppressors, because Eisenhower threatened with war if he did.

U.S. had always helped Sovjet Union and financed the October 1917.

So we recognize each other, despite of the lies, and this love cracks the shell from inside.

Schopenhauers realization, that energy never perishes, but transforms, if we refuse to take the risk of being jailed for 'Sieg Heil' moving our right arm, energy transforms hopefully, into a struggle of revealing the true facts which constructed 'a Hell in Heaven despite'

If we fear something more than Allah, and thereby disregard Gods command, we will have to face it sooner

or later, it is the choices we do not make which leads us finally to face the One we Love...

The coward's disregard for Allah's command, has finally led us to be surrounded by evil, we recognize each others secret leanings, in the cunningly beautiful rays of evening...

Toivo Kurmet, himself, the subject of Juri Linas latest film, became a victim of conspiracy. Imprisoned in Estonia, for one year, the probable cause, of his cancer, was in the substances his food secretly contained.

Estonian conspirators killed their national hero, in the modern way; through poisonous substances, 'the world snake', 'brood of vipers'.

Besides this Juri Linas book, Architects of deception, contains stunning facts, about Adolf Hitlers connections into freemasonic financial supporters, and what kinds of vitamins and minerals he would have needed instead of Theodor Morrel's (may Allah protect us from the remembrance of his name), Belladonna, with one word, Juri Lina is a world genius, a classic, which will be read with ever renewed interest generation after generation as long as his production exists.

Shellfish, have a tasty containment, and beautiful shell - we cannot recognize, a pure soul, if we have presupposed judgements about foreigners.

The recognition is beyond characteristics of nations and classes.

Nationalism, is important, the aspect we first guard, what is closest to us, family, friends, neighbours, cities, even a nation is usually too big to fathom defending, but the usage of homogenous language, marks the border.

If we move to a country, we have to will become a part of that nation, and speak its language.

Thus not simply to fill our pockets with its money, increasing its national dept, and then go!

This is robbery as stated in the Quraan (sura 83)...

One serious flaw in Juri Linas world view is his contempt for monotheism.

If Allah is Reality then the “theory” or “teaching” has to be disregarded if He wills.

But Islams unique aspect is the protection of Allah there fore named “religion”.

If a law is formed somewhere, it is a tiny fact compared to Allah’s law, but still a fact, a part of our reality. But an evil such, we cannot follow such a perverted movement, rather die as martyrs . If on the other hand reality is looked upon as facts every thing is destroyed and inner peace unachievable Allah is Fact Al Haqq, morality therefore, is a structure to move inside - without which we are homeless.

Allah being the source of inspiration, therefore morality is not Reality but an aspect of our creation.

This attitude leads to reliance upon the audience, instead of Allah, so-called collective writing its evil form communism. In modern times anti- monotheistic writers torture themselves behinds computer screens to convince and stupefies and grows crazy. The sickness William S. Burroughs mentions in Junkie to live through hardships perversions, etc. – to be able to write about it, is deplored

by Juri Lina, Andrej Tarkovskij and Toivo Kurmet.

A person calling himself “poet” takes rights of immorality, for the sake of writing, suddenly relying upon the “audience” and not in Allah.

But still this Novus Ordo Seclorum art might have at least some good results if published. But the skizophrenic aspect relying upon a publisher in disregard of Allah spoils most of it. Computers are electronic instruments termed as “haram” because if you hit the wrong tune you will behave well like a machine to achieve the calculated result.

“play well” in social life is hypocrisy –

Therefore the fingers being forced to hit “the right” notes become a mental disease.

Your voice is affected by your sins, your vocal cords stretches in false tunes when bad conscience, arises, it will make you afraid to be revealed, to sing.

Instruments are expensive imitators of voice, makes you afraid to crack them at the same time revealed as the absence of zikhr makes you uncontrollable. Never pay a life guard (never accept the price of a dog) there is nothing victorious in being famous, achievable and welcomed only when some good change can be achieved by the mass copy. Worst is being famous for something evil presented as “good”.

Rather infamous without valid cause.

To claim to have gained superiorial knowledge is sort of to attach oneself to the karma law when at the same time as we take heed to the karma law we have to realize that all is Allah's creation.

As we miss the aeroplane we should say praise to Allah. Money is unique for humans and what makes us free to choose. If we come into conflict at one place we can move to another without having to acquaint anyone. If we solely believe karma to be the highest reality we would either think ourselves better than the other passengers or blame ourselves for past sins. Qaburat Qalimatan (suura 18, ayat 5) is "I am better" because Allah has never taken a son, nor is He created - our witnessing about ourselves - becomes our fall from Allah's will - into karma - Allah will test us, any one of us, if He wills - with the same situations as the ones we claim to have the better of - if we are born in a rich family, He might put us into a poor one "next life" and thereby test us to conditions that we were aware of. Islam is justice and the one confessing his faith in it with his heart becomes pure.

His environment had made him other than muslim, so the blame falls upon the deceivers. Now, finally it was understood, and by this Islam is the ultimate reality, our Fitra.

One thing we have to take care not to fall into as reading Juri Lina is polytheistic fascism. To regard oneself as a name of the law might be true, but Antichrist also misuses the karma law to convince his subjects of his right to inflict harm upon them. Playing God, he gives us memories of bad days to convince us of his superiority.

Christ saying in Thomas' gospel "From the light of the

world” as regards to the question where we all come from, implements that skin color, social class, outer conditions doesn’t matter as long as the meeting of souls, persons, humans releases the light of love.

We might be better in Allah’s eyes, but only Allah is allowed to state this fact ‘cause he knows what everyone does all the time.

The point of Juri Linas work – might be a misinterpretation of Sartre’s ‘existence comes before essence’. Juri claims this, but, this is exactly the point why he and Tarkovskij is wrong in their criticism of such authors as Burroughs; according to The voice of the devil, in William Blakes The marriage of heaven and Hell;

The Messiah fell and formed a heaven of what he stole from the abyss

this – is where existence comes before essence – but – Juri Lina doesn’t go into the Zen idea of ‘knowing thyself’.

A poet says:

Once read thy breast right – and thou has done away with fears –

man gets no other light

if so he search a thousand years’

Juri Lina writes, in his 2013 introduction to Under the sign of the scorpion:

Dante answered correctly in Inferno – as to the question:

‘who knows the good?’

‘he who knows the evil’

But there is no Zen, in the sense that he understands the point of the willful identification of that it is Dante’s Inferno, that has gone into sublimification as to identify

himself with earth and all beings on it.

In this sense – existence goes before essence – but – Juri Lina is involving himself in a hidden paradox, when he claims that existentialists like Burroughs is inferior to his more historical/scientific-minded/fact-presently work on the dark sides of human history.

It is true though – as I've written – that this helps to fill in the subconscious gaps – where the big black magic is projecting upon us insecurity which might cause finally a bi-polar structure to spring up inside us – 'copy-cat' – in the form of the devil.

But – from Juris point of view we must say that essence comes before existence; that existence serves the essence – that has sprung from such subjective view-points as William S. Burroughs 'Everything lost'. In this manner he turns the wheel of the Dharma, though unknowingly, back into the original monotheistic position; essence comes before existence.

The mental traveller – is the true existentialist – and Linas important work – a post-essence tool – as to avoid becoming possessed by Virus-B-23, and getting cured – as many enlightened men of the west through the centuries has been – from the fallacy of falling into the satanic sect of the freemasons, a subject he's dealt with in his book Architects of deception.

Kommentar av citat från Beröringens ABC: ”Den vittra församlingen hade tidigare visat mig innebörden av La Bruyères aforism, att frikostighet mindre består i att ge mycket än att ge i rätt ögonblick”:

Idén om ’gatumusikern’ från Sufismens perspektiv – visar felaktigheten i Bruyéres aforism.

En Sufi tjänar inte sitt uppehälle på, som Quranen benämner det: ’en pakt med Shytanerna och hävdade att de var exklusivt guidade’, i nödfall kan Sufin dock – likt en rovfågel seglandes högt i skyn på jakt efter en orm att slå ned på – tjäna sitt uppehälle som ’gatumusiker’.

Dock stämmer Bruyéres aforism in även på gatumusikanten: ingen kan sjunga mycket utan att få hes stämma; gatumusikanten måste ha en övernaturlig känsla för när rätt ögonblick är att ställa sig på gatan och sjunga.

Royalismens missförstånd

Den som har sex innan äktenskap (och Zina) – har anammat pedofilismen; 'är du vuxen att axla detta ansvar' och liknande uttryck beskriver äktenskapets sublimering som kännetecknet för vuxen-skap; att hantera något på 'ett vuxet sätt', är att stå fast vid sin kärlek till något, men utan att överskrida någon utav samhällets gränser samtidigt – och – fortfarande kunna kämpa för att en sak – som man i Guds ögon har rätt till ska kunna materialiseras; då har man hanterat saken *på ett vuxet sätt* – och – det är detta som är *den stora konsten* – alltså är pedofilism inte kopplat huvudsakligen *till en viss ålder* – utan att man behandlar sin sexpartner *likt man inte var vuxen att axla förhållandet* – svikande insikten att sex – då det ju framföder nya medborgare till samhället och har andra starka effekter på det – inte är en privatsak.

2.

Frågan – är att motsatt attityd ponerar ett absurt antagande; att man skulle vara som mest lämpad att härska – och mest värd då man precis blivit könsmogen (precis blivit vuxen) bara för att 'vargen inte kan låta bli det där lammköttet' -

Det är alltså inte vuxet att ta pubertetens styrkas sexualdrift som ett skämt; - detta är just pedofilismens oseriösa attityd! Istället ska man ta tonåringar på yttersta allvar – annars tar man ifrån dem en grundläggande rättighet; deras vuxenhet, och propagerar då alltså för regression – och inte att växa in i samhällsrollen som ansvarstagande vuxen – vilket de ju då redan egentligen är.

Gud säger – att vid könsmognad börjar synderna räknas;

och vilken större grundläggande rättighet finns inte – än den att 'inför Gud står vi alla lika'.

Ordet 'FUCK' varifrån svenskans 'fackla' här-springer ur illustrerar alla för oss vad pedofilism kommer ur: den här-springer ur idén om barnslighet – att vi inte anser oss – trots att vi vet oss begå förbjudna syndiga handlingar – inte känner oss stå ansvara inför dem, eftersom vi påstår oss – oftast utan bevis vi kan argumentera för vår sak med inför menigheten "stå rena inför Gud"; .

Kommunismen – som tagit fasta på denna misstolkning av Kristendomens idé om 'Guds barn' har bland annat 'Facklan' som symbol.

Buddhismens Essens

Detta varande författarens översättning från Japanska av hans **Command Adress** till H.M. Japans Kejsare den 23de och den 24de April 1946

av

Daisetz Teitaro Suzuki Doktor Litteratur Professor vid det Buddhistiska Filosofiska Universitet vid Otani, Kyoto
1946

Som del utav ett allmänt schema för att göra det Japanska imperiet mera demokratiskt, beslutades det tidigt detta år att förse Kejsaren med information om olika aspekter av det Japanska livet med vilka hans tidigare så avskilda position gjort det svårt för honom att bli bekant med. Experter på olika ämnen föreläser därför för honom, från tid till tid, och det första ämnet som valdes blev naturligtvis Buddhism; majoriteten av det Japanska folkets religion de senaste tusen åren. Valet av föreläsare var enkelt, för få i Japan skulle göra anspråk på att rivalisera Dr. Suzuki i hans kunskap om alla former av Japansk Buddhism.

Då det var omöjligt att upptäcka ett sådant ämne i en enda lektion, delade talaren in den i två, men den ska noteras att Dr. Suzuki motstod frestelsen att ägna en del åt Zen och den andra åt Shin Buddhism, eller något annat sådant kontrasterande arrangemang, men han har valt levande doktriner från de många sekterna och därmed presenterat det han hävdar vara Buddhismens Essens.

Då jag råkade vara i Japan då de två Lektionerna gavs, bad jag Dr. Suzuki att diktera för mig en Engelsk översättning av hans ursprungliga manuskript, och detta var han vänlig nog att göra. Han var också vänlig nog att gå igenom min skrivna transkription utav hans Engelska

version för att försäkra sig själv att vad som publiceras här är det han vill säga.

Han önskar mig att tillägga, dock, att ifall det hade funnits mera tid ledig skulle han ha skrivit om den Engelska texten mer genomgående, och han hoppas fortfarande att göra detta för en senare utgåva.

Jag riktar min tacksamhet till ämbetsmännen i Hushållet för förskaffandet utav Imperisk tillåtelse att offentliggöra de två Lektionerna.

Christmas

Humphrey

The Buddhist Societies

President, London

Tokyo

Juli 1946

Buddhismens Essens

Del 1

Innan jag talar om Buddhism, skulle jag vilja säga någonting om religion i allmänhet. För Buddhism, liksom andra religioner, anses ofta för att inte ha någon direkt kommunikation med livet självt, och många tror att de kan klara sig bra utan det. Några går längre, och säger att det är ren vidskepelse, och att vad gäller om himlen eller helvetet existerar, det bekymrar de sig inte om. Några går längre fortfarande, och beskriver religionen som opium för massorna, ett sätt använt utav kapitalister och byråkrater för att göra så att människor blint lyder deras vilja. Åtminstone hävdar de att Gud enbart är ett föremål för självisk bön.

Ifall detta är vad vi menar med Buddhism, finns det ingen förståelse för funktionen som religion spelar, eller borde spela, i vårt dagliga liv.

På det vanliga viset igenkänner vi inte faktumet att vi lever i två världar, en värld av förnuft och intellekt, och en värld av ande.

Vi är benägna att se den förra som verklig och den senare som överklig, fantiserad, existerande endast i poeters sinnen, visionärers och de så-kallade spiritisterna.

Men, från den religiösa synvinkeln är den senare världen mycket verkligare än förnuftet och intellektets värld, som, i motsats till våra sunt-förnuft föreställningar, är en rekonstruktion, och inte den omedelbara uppdagad för anden.

Detta förklarar den konstanta känslan att finns någonting i vår syn på livet som inte blivit medräknat, en känsla som torterar oss på olika sätt tills den förlorade delen återfinns. Ganska skiljt från filosofins problem är vårt dagliga liv fullt av motsägelser, och fastän några ignorerar dem finns det andra som är djupt bekymrade.

I den bekymrade undrans riktmärke kämpar de för att finna en väg ut, och märker genast livets överklighet som de lever dag efter dag.

Då de nått detta steg, börjar de titta efter någon annan värld på ett annorlunda plan; under tiden börjar det de ditintills sett som sant och verkligt förlora sin betydelse.

Sedan så börjar de inse att vad de tidigare hade trott vara verkligt inte är riktigt överkligt heller, men verkligt bara i samband med den större verkligheten bakom det. De två första världarna redan beskrivna blir funna vara två faser utav en värld, och det är bara genom att inte förstå en världs faktum, som de korkat trodde att det fanns två. För

denna relativa värld i vilken vi vet att vi lever, och den mer verkliga som ligger bakom den, formar ett komplett och odelat helt, och den ena är varken mer verklig än den andra.

Eller, det kan vara bättre att säga att den relativa världen vinner sin verklighet genom att sammanblandas med den andliga världen, fastän detta då inte innebär att delarna därmed förloras, och sjunker in i det kaotiska stadiet av total likhet.

Orsaken till vår olycka upptäcks vara det att det finns två separata och icke koordinerade världar, då sanningen är att världen är en.

Nu, hur kommer det sig, att vi betraktar denna enda värld som två separata? Den ena är den åtskiljande och urskiljande världen, utav intellekt och resonemang; den andre är den icke-åtskiljande och urskiljande världen, utav ande.

Vi lever i den åtskiljande och urskiljande världen som är dominerad av anledning, och tar den för att vara verklig. Men faktum är att den är inter-penetrerad av den icke-åtskiljande och icke-urskiljande världen, och bara då den förra ses i ljuset av den senare, kommer vi fram till åtskiljandets och urskiljandets sanna mening. Det är inte för mycket att säga, att religion uppkommer från denna förståelse.

Denna föreställning om icke-åtskiljande (*Det Japanska ordet för åtskiljande är shabetsu, och dess motsats är mushabetsu. Shabetsu innebär bokstavligen 'skära och separera' vilket innebär en värld av åtskiljande, där den individuella principen härskar. Enligt den Buddhistiska filosofin, får denna värld av fleraktigheter sin verklighet genom att hållas vid liv av en annan värld av mushabetsu, icke-åtskiljande. Den senare är inte en separat existens, utan är blandad i den dagliga erfarenhetens värld, och på grund av denna blandning är världen i vilken vi lever varken en eller två. Buddhism*

uttrycker denna idé genom att säga att En är Många och Många är En, eller åtskiljande är icke-åtskiljande och vice versa.) rinner obestridligen tvärtemot vår dagliga erfarenhet, som är grundad på oräkneliga åtskillnader och den åtföljande tankeprocessen.

På grund av denna anledning, undertecknar de flesta av oss inte på idén om icke-åtskiljande, och ändå denna motsägelse – varande åtskild men ändå icke åtskild – och dess åtföljande icke-förståelighet är det som utgör det religiösa livet. Det är för denna anledning som det finns så mycket i vår religiösa upplevelse som går tvärtemot vår rationella upplevelse. Denna icke-förståelighet är fullständig så länge den förstås på enbart det rationella planet, men då den reduceras till punkten där sammanblandandet av åtskillnad och icke-åtskillnad sker, kommer alla orationella inslag försvinna.

Denna icke-åtskiljande värld är den andliga världen, så som vi förstår den. I Buddhism är det Nirvana, eller Bodhi, eller uppnåendet av Buddhahood, eller att bli född in i det Västra Paradiset. För det Japanska sinnet, är några av dessa termer associerade med ett efter-döden tillstånd, och kan därför verka negativa. Men, detta beror bara på att vi fortfarande är under det analytiska och åtskiljandets tyranni, som älskar att dis-harmonisera även där detta är omöjligt.

För att förstå dessa termer riktigt, måste vi först förstöra intellektet, på det sättet att vi helt och hållet överskrider dess kraft, och på detta sätt når alla sakers grundande. För i den analytiska och åtskiljande världen är jaget härskande, och så länge som jaget inte är förstört kan vi inte instiga i den icke-åtskiljande världen. Detta är varför dessa termer är, ifrån det lägre synsättet, negativa.

Ändå är den icke-åtskiljande andliga världen positiv och

bekräftande, för det är bara då betraktad ifrån det andliga synsättet som detta analytiska intellekt förvärvar betydelsen i vårt dagliga liv av åtskiljande och urskiljande. Vi måste alltid hålla i sinnet faktumet att sakerna som urskiljs bara har värde då de hänvisas till den andliga världen.

Buddhister talar ofta om den 'Stora Döden', som innebär att dö ifrån det vanliga livet, eller stoppa det analyserande intellektet. Slakta, skulle de säga, med ett slag detta intellekt som lägger näsan i blöt, och kasta det åt hundarna.

Detta är en stark fras, men idén är tydlig; den är att överskrida intellektet. För den icke-urskiljande andliga världen kommer aldrig öppna upp sina dörrar förrän det urskiljande intellektet förstörts till dess grund.

Då, endast kommer Prajnas födelse, det upplyste icke-urskiljande sinnet. Vijnana är upplyst, och är nu Prajna, och rör sig i sitt eget raka spår. Då Vijnana, vårt normala medvetande saknar Prajnas ljus, förlorar den sin väg. Då Prajna skiner finns det fortfarande åtskiljande, men åtskiljandet ses i icke-åtskiljandets ljus, och jaget är dött. Men vi får inte tro att Prajna existerar separat ifrån Vijnana, och vice versa.

Separation innebär åtskiljande, och där det finns åtskiljande i någon form finns ingen Prajna. Och utan Prajna, förlorar Vijnana sin väg.

Prajna är därför icke-åtskiljande kunskap eller icke-tänkande, på det sättet att all form av tanke involverar åtskiljandet av det och det där, för att tänka innebär att analysera. Achintya, icke-tänkande, innebär att inte dela, det är, att gå bortom all intellektualitet, och hela Buddhismen snurrar runt denna centrala idé av icke-tanke

eller icke-tänkande.

Men, för att repetera, får vi inte anta att den icke-åtskiljande anden har en separat existens för sig självt, skiljt ifrån intellektet, för ifall den var separat skulle den inte ha något levande samband med vårt dagliga liv, och det skulle inte finnas någon icke-tanke. Det finns, hursomhelst, icke-tänkande, just på grund av att denna åtskillnad blandas med icke-åtskiljande, och icke-åtskiljande med åtskiljande, hur paradoxalt det än må vara. Anden är alltid bakom intellektet, men intellektet glömmer praktiskt nog, fastän ofta till sitt eget förfall, att det endast fungerar genom den icke-åtskiljande andens dygd, som skiner genom det. Att inse detta faktum, att tänkande är icke-tänkande och icke-tänkande är tänkande, är att uppnå upplysning, att bli Buddha, att instiga i Västra Paradiset. Det är den andra födseln i Hindu filosofi, Nya Testamentets uppgivande av livet för att vinna det.

Kejsaren Hanazono (regerade 1308-1318), en högst hängiven Buddhist, bjöd en gång in Daito, Nationens Lärare som grundade Daitoku-ji Templet i Kyoto, till ett samtal om Buddhism.

Då Daito uppenbarade sig framför Kejsaren och satt sig ned, anmärkte Kejsaren: 'Är det inte en otänkbarhet att Buddha-Dharma ska möta den Kungliga Dharma på samma nivå?'

Daito svarade: 'Är det inte en otänkbarhet att den Kungliga Dharman ska möta Buddha-Dharma på samma nivå?'

Kejsaren blev tillfredsställd med svaret.

Denna berömda *mondo* är mycket tankeväckande. Den Buddhistiska auktoriteten representerar här andevärlden och den kungliga eller civila auktoriteten världen utav

urskiljande. Så länge vi lever i den delade urskiljande världen måste vi följa dess lagar. Ett träd är inte en bambu och en bambu är inte ett träd; ett berg är högt och floder flyter; pilen är grön och blomman är röd.

På samma sätt, där social ordning kvarhålls är Mästaren, Mästaren och den underlydande, den underlydande. Daito var en underlydande, och måste därför sitta nedanför Kejsaren, och Kejsarens anmärkning gjordes med detta i sinnet. Så länge som vi stannar i intellektets värld kan vi inte tillåta den icke-tänkande andens intrång. Så länge Kejsaren levde i en urskiljande värld, och inte igenkände en värld existerande ovan honom själv, måste Daito stå nedanför Kejsaren. Då Daito, avslöjade en högre världs existens, förklarade att så länge Kejsaren tittade på Mästaren från sin egen synpunkt skulle han vara oförmögen att se hur den icke-urskiljande världen kunde bryta igenom till den urskiljande världen, och göra anspråk på sin plats.

Men så fort som Kejsaren blev uppväckt till sanningen att det finns en icke-urskiljande värld, helt och hållet blandad med och faktiskt i den urskiljande och åtskiljande världen, förstod han hur Daito kom till honom och satt ansikte mot ansikte på samma nivå.

Kejsarens otänkbarhet var relativ, därför att han såg saker med ett åtskiljande ögon.

Daitos synsätt på andra handen, var absolut, därför att han såg på saker från ett helt och hållet överskridande synsätt, där det inte fanns någon plats för intellektualiserande.

På detta sätt var de två människorna, fastän användande samma termer, poler ifrån varande i tänkande.

Så länge som Kejsaren stannade på det åtskiljande intellektuella planet, kunde han aldrig stiga till planet för

Daitos förståelse, och skulle inte kunna lösa de tvivel som kvarstod i hans sinne.

Mästarens sätt att hantera otänkbarhet var inte Kejsarens, och den senare var tvungen att lära sig att hantera sin egen position genom att upphöra att tänka, det är, genom att inte ta sin tillflykt till rationaliserande då det gällde andliga spörsmål.

Därefter skulle inget tvivel kvarstå i hans sinne om urskiljande och icke-urskiljande. Det fanns ord i den andliga sfärens betydelse som inte fanns i Kejsarens vokabulär som sådant. Som Mästaren använde dem var de på urskiljandets plan, men de kom från icke-urskiljandets nivå. Ändå måste Mästarens svar till viss grad ha upplyst Kejsaren, för han tillät Mästaren att fortsätta sitta på samma nivå som han själv.

Vid ett annat tillfälle då Kejsaren hade en intervju med Mästaren frågade han: 'Vem är det som förblir utan följeslagare bland de tio-tusen sakerna?', en referens till det Absoluta som trotsar all analys, och inte har någon som sitter ansikte mot ansikte med det. Ändå visade själva frågan att Kejsaren inte hade kommit ur tvivlens moln, och att han behövde vidare upplysning. Mästaren svarade inte direkt på frågan, utan, stående på samma nivå som Kejsaren, vilket är, i den åtskiljande världen, rörde han bara sin solfjäder och sa: 'Jag njuter av att bada i den Kejsarliga brisen.'

Om våren badar vi i brisen och njuter utav stillheten. Mästaren försöker uttrycka genom användandet av sin solfjäder det Absolutas vårbris, ett tillstånd av andlig avspändhet som kommer därifrån, och tillskriver det till det Imperiska behaget.

Här är det Absoluta som står utan följeslagare Kejsaren,

Daito själv, och den nuvarande föreläsaren.

Buddhismens fundamentala syfte är att passera bortom motsatsernas värld, en värld uppbyggd av intellektuell åtskillnad och emotionell förorening, och att inse en icke-åtskiljande andlig värld, som involverar uppnåendet av ett absolut synsätt.

Ändå är det Absoluta på intet sätt avskilt ifrån den urskiljande världen, därför att tänka så vore att placera den i motsats till det urskiljande sinnet, och på detta sätt skapa en ny tvådeladhet.

Då vi talar om ett Absolut är vi benägna att tänka att, varande motsatsernas förnekelse, måste den placeras i opposition till det urskiljande sinnet. Men att tänka så är att faktiskt sänka det Absoluta in i motsatsernas värld, och nödvändiggör föreställningen om ett större Absolut som kommer rymma dem båda. Det Absoluta, är, kortfattat *i* motsatsernas värld och inte skild från den.

Inte heller kan denna motsägelse förstås så länge vi stannar kvar i åtskiljandets värld. Att gå bortom denna värld kommer inte hjälpa, inte heller att stanna i den. På detta sätt det intellektuella dilemmat från vilket vi alla kämpar för att undkomma.

Så Mästaren pekar i tystnad ut att Buddhism är bortom intellektets förståelse. Urskiljning och icke-urskiljande är två men ändå en; annars finns det ingen väg genom vilken vi kan överskrida motsägelsen som är inblandad i intellektet. På ett sätt förnekas intellektet, ändå utan dess hjälp finns det inget sätt att överskrida det, och Buddhister hävdar att paradoxen bara kan lösas genom personlig erfarenhet.

Prins Shotoku (Prins Regent 593-621), Horyuji Templet i Naras grundare, skrev kommentarer på tre Mahayana

Sutror, *Saddharma Pundarika*, *Viumlakirti* och *Srimala*, och i alla betonade han den Buddhistiska upplevelsens otänkbarhet.

I *Srimala*, blir Tathagata-Garbha beskriven som begravd i oräkneliga föroreningar, ändå blir den bortom deras kontroll.

Tathagata-Garbha är den icke-urskiljande andliga världen, och den förorenade världen är tankens värld. Att dessa två är separata men ändå ett är bortom vår kraft att förstå helt och hållet för den perfekta förståelsen är uppnåendet utav Buddhahood.

Ändå kommer slutligen alla religiösa människor till denna upplevelse. Det är det sinnesstadium som i Kristen upplevelse kallas gudomlig uppenbarelse; någonting övernaturligt och inte uppnåbart av mänskligt förnuft ensamt. Men de flesta människor, levande, som de gör på intellektets nivå, underkastar allting intellektuellt dominerande, och stöter på detta sätt bort allting så som ovärdigt betänkande som intellektet inte kan förstå.

I sin dårskap behandlar de Buddhism likadant, men förr eller senare måste de plocka upp det som de kastat iväg, och placera det på hjärtats altare.

Därför att vare sig de inser de eller ej har det varit där hela tiden, fastän sorgligt nog icke igenkänt.

Då fågeln sjunger vet vi att det är en fågel; då klockan blir slagen ringer den. Då Buddha höll upp en gyllene blomma, log Mahakasyapa. Inget ord utväxlades, för vem vet, vet! Kejsaren Goyozei (regerade 1586-1629) skrev en dikt om det:

Leende ögonbryn öppnas.
Är det körsbär eller
plommonblommor?

Vem vet inte?

Ändå vet ingen!

ifrån det icke-åtskiljande synsättet vet ingen. Blomman erbjuds och någon ler. Intellectuellt har ingen kommunikation skett, men någonting måste ha passerat mellan de två sinnena bortom intellektets plan. Där det finns förståelse behövs ingen kommentar, men där det inte finns någon kan avgrunden inte korsas överhuvudtaget.

För att förstå denna otänkbarhet, måste sinnet fly ifrån intellektets fängelse och gå bortom motsatsernas fält, till och med så som då Kejsaren Hanazono satt ansikte mot ansikte med Mästaren Daito och steg till ett högre synsätt. I *Pundarika* Sutra finner vi ofta fraser sådana som, 'Hur mycket vi än försöker mäta Buddhaskap genom tankens medel, kan vi aldrig lyckas'. I kapitlet om Långlivadhet har vi, 'I det omätbart långa förflutna uppnådde jag mitt Buddhaskap, och jag har levat här för en oräknelig lång tid. Jag är sannerligen odödlig.'

Enligt historien, uppnådde Sakya Muni Upplysning, inte långt ifrån sitt kungliga palats där han föddes, då han var 29. Trots detta faktum att han säger i texterna att han uppnådde Upplysning för hundra tusentals kalpas sedan. De två påståendena är uppenbarligen motsägelsefulla, och motsägelsen är oundviklig så länge som vi låter oss själva vara bundna av intellektet. Och då den intellektuella motsägelsen överförs till känslolivet börjar vi lida av alla typer av störningar. Så länge vi lever större delen av vårt liv på det känslomässiga planet tenderar vi att glömma att dessa störningar är resultatet av motsägelserna i det intellektuella sinnet.

Motsägelser och otänkbarhet är oundvikliga följeslagare, och då de arbetar på åtskiljandets plan leder

de till tvivel och förvirring. Bara då de uppstiger till det andliga planet producerar de en känsla av sällhet, och bli källan för tro och rädsloshet.

Denna motsägelse var ämnet för en diskussion mellan Mästaren Daito och Kejsaren Godaigo (regerade 1318-1339), en annan Zen-student. Mästaren sa: 'Vi skiljdes för många tusen Kalpas sedan, ändå har vi aldrig varit separerade, ens för en sekund. Vi sitter mitt emot varandra hela dagen lång och ändå har vi aldrig mötts.'

Denna idé uttrycks av Sakya Muni själv i *Saddharma Pundarika*, som vi uppgivit förut. Trots det historiska faktum att han uppnådde Upplýsning nära Buddha Gaya säger han att han var fullkomligt upplyst innan världen föddes. Det historiska faktumet av hans Upplýsning är en notering vi gör med intellektet. Likaså faktumet att Mästaren och Kejsaren satt ansikte mot ansikte med varandra är ett faktum baserat på begreppet tid. Men, ifrån det synsättet som bara är möjligt i den icke-urskiljande sfären, där rationella kalkyleringar inte är möjliga, har historiska faktum ingen betydelse överhuvudtaget.

I andra ord, 'Du och jag har varit i varandras närvaro genom all evighet, och har aldrig varit separerade ens för ett ögonblick.' Eller uttryckt tvärtom, 'Jag har varit med dig hela dagen lång, men ändå aldrig varit närvarande dig.' Mästaren ser saker ifrån sitt icke-urskiljande synsätt, som Kejsaren först var oförmögen att förstå. Inte heller finns det något som är förståbart då underkastat vårt dagliga livs dömande.

Buddhister lär sig att bortse ifrån dessa intellektuella 'fakta', och att uttrycka sig själva på ett sätt som är ganska irrationellt, och vi måste ändra vårt synsätt i samklang med Buddhisternas synsätt, vilken kommer ifrån det icke-

urskiljande sinnet.

Anledningen att vi är så förargade i vårt dagliga liv, och oförmögna att fly undan dess plågsamhet, är på grund av vår intellektuella oförmåga att gå bortom intellektet.

Här finns, då, ett behov för en stor operation, att hugga av intellektets knopar. Ett berg är inte ett berg; en flod är inte en flod, förnekande är bekräftande och bekräftande är förnekande.

Detta är inte ett rent lekande med ord.

Vi måste erkänna att livets förargelse och oro är på grund utav vårt misslyckande att sjunka in i vårt eget centrum och sedan uppstiga ut ur det på det icke-åtskiljande planet, där problemen på en gång försvinner.

Buddhister kämpar med att inte vara bundna av ord ifrån det högre synsättet.

Ändå behövs ord för att överskrida ord, och intellektualiserande behövs för att stiga över intellektet. Ändå får aldrig detta uppstigande göras på det dualistiska och 'eskapistiska' sättet, för ingen sådan flykt är möjlig.

Vi är nu i en position att säga någonting om Karma.

Mänskligt lidande uppstår därför att vi är bundna i karma, för alla av oss, så fort vi föds, bär ett tungt bylte av förfluten Karma, som på grund utav detta är en del utav vår existens.

I Japan är termen kopplad till dåliga handlingar, och onda människor blir omtalade som bärande det förflutnas Karma.

Men termens ursprungliga innebörd är 'agerande', och mänskliga ageranden kan vara goda, dåliga, eller likgiltiga. På detta sätt, är mänskliga varelser de enda som har sin egen Karma. Alla andra rör sig i samklang med sin varelses lagar, men bara mänskliga varelser gör saker

avsiktligt och kalkylerar, är medvetna om sig själva. Vi människor är det enda själv-medvetna djuret, eller, som Pascal säger, 'Vi är tänkande vassrör.' Nu, att tänka innebär att vara medveten, att göra saker avsiktligt, planerande före, som syftar till att man har frihet att planera. Det innebär att Karma bara blir funnit i mänskliga varelser, och faktum är att så fort vi stiger in i denna värld, fästs vårt Karma på oss. Vi är inte bara hop-paketerade i vår Karma, utan vi vet det också, och faktumet att vi är medvetna om vår bundenhet är ett mänsklighetens privilegium.

Detta privilegium innebär frihet, och med frihet kommer ansvarstagande och kamp, kampen själv innebär frihet. På detta sätt ligger det mänskliga livets värde i lidandets faktum, för där det inte finns något lidande, inget medvetande om Karmisk bundenhet, kommer det inte finnas någon kraft att uppnå andlig erfarenhet och därigenom nå icke-åtskillnadens fält. Om inte vi går med på att lida kan vi aldrig vara fria från lidande. Bara genom att acceptera vår bundenhet kan vi vara fria.

Så länge som vi är mänskliga varelser kan vi inte undfly från Karma, och ändå försöker vi alltid fly. På detta sätt motsägelsen.

Ändå är det just genom denna motsägelse som människan stiger över alla andra typer av existenser, och ger oss den andliga drivkraften att bryta igenom det vanliga sinnestillståndet. Karma förtrycker oss hela tiden, ändå försöker vi hela tiden stiga över det, och det är just denna impuls att överskrida vår Karma som är en kraft som uppkommer från vår andliga natur. Man kan beskriva denna drivkraft som bön, och bön är en del av det religiösa livets huvudsak. Det är ett försök att separera från oss

saker som inte går separera från oss själva, och det följer att genom bön ökar vi vårt lidande. På detta sätt de tidiga Buddhisternas utsaga att allt liv är lidande, och många betraktade därför Buddhism som ren pessimism. Denna felaktiga tro inspirerade många av de tidiga Buddhisterna att fly ifrån världen, men andra, betraktade detta försök som negativt, önskade vara mer positiva. De grävde djupare och djupare i vår varelses fundament, och tappade slutligen livskällan självt, därigenom öppnande dörren till den mänskliga existensens andlighet. Och detta är det andliga uppvaknandet.

Intellektet är dualistiskt, och delar saker i motsatser. Dessa motsatser är källan för lidande, vilket är Karma, men det innebär också frihet. Att vara fri innebär att kunna välja mellan två eller fler riktningar som läggs för våra fötter, ändå, så länge vi stannar på intellektets nivå leder valet eller beslutet till ytterligare val och beslut. För att vara verkligt fri måste vi gå bortom intellektet, som är separation, opposition, och ömsesidig villkorlighet, och utan detta skridande bortom kommer det aldrig finnas frihet från Karma. Att vara bunden utav Karma, och ändå vara fri ifrån det, här är ett andligt mysterium.

På det intellektuella planet måste det kvarstå som ett mysterium, och så länge intellektet försöker gå alldeles själv på sina egna fötter kommer det hotas av detta mysterium, som står för alltid emot det. Ändå, i slutet måste mysteriet lösas utan att lösas, för så fort vi når det andliga planet kan det få stå kvar som ett mysterium, fastän på ett annorlunda sätt. För intellektet är det fortfarande olösligt, men för anden är det redan löst och inte längre ett mysterium, på det sättet att det motstår intellektets styrka. För anden är det inte på det här sättet i

dess intellektuella betydelse, men kvarstår fortfarande som ett mysterium. För mysteriet är andligt lika väl som intellektuellt.

Otänkbarhet är en intellektuell term i åtanke för andliga affärer, och vad gäller anden, är inte intellektet till någon nytta alls. Ett berg är ett berg, och ändå inte ett berg, och på grund utav att det inte är ett berg är det ett berg – det är ett sådant vågat uttalande som återfinnas i *Prajnaparamita Sutra*. Men, som vårt dagliga liv är skuret fullständigt med intellektualitet måste vi tala om mysteriet som ett sådant. Tal syftar mot intellektets plan, och detta är varför jag talar om åtskiljandets icke-åtskiljande och icke-åtskiljandets åtskiljande.

För att återvända till Karma, Karma innebär verkning, och att vara fri från Karma innebär att vara fri från verkan. Men etik är uppbyggt på den moraliska verkans lag, till och med som den fysiska världen hålls samman utav orsak-och-verkans lag. Att vara fri från verkan innebär på detta sätt ett förnekande av den moraliska världen likaväl som den fysiska, vilket är likvärdigt med livets förnekande självt, för vi kan inte fatta livet skilt ifrån verkans idé.

Vill Buddhism att vi ska förneka livet, dvs. begå självmord?

Ifall så inte är fallet, vad innebär 'att vara fri ifrån Karma och verkan?'

Följande berömda historia om Pai-Chang, kommer göra Zens position klar i förhållande till denna betydelse.

Då Pai-Chang, en T'ang Dynastins Mästare, en dag hade slutat sin predikan, kom en gammal man som brukade komma på hans predikningar och sa till honom, 'I Kasyapa Buddhas dagar, oräkneliga Kalpas sedan, bodde jag här på detta berg, och en dag frågade en student mig, 'Faller en

upplyst människa in i verkningar eller ej?' Jag svarade 'Nej' och för detta svar har jag levt i en vild rävs gestalt ända sedan dess. Kan du ge mig det riktiga svaret, så att jag kan bli fri från denna räv-gestalt?' Och återigen frågade han, 'Faller en upplyst människa in i orsak-och-verkan eller ej?' Mästaren svarade, 'Han undgår inte orsak-och-verkans lag.'

Räv-mannen blev därpå upplyst.

Innebörden utav denna historia är, att den upplysta människan tillåter lagen att ta ut sin rätt, och är därför inte längre bunden utav den. Då de gynnsamma villkoren manifesteras, uppstår verkningarna.

Solen skiner på alla, goda och dåliga. Lagarna fungerar på alla, upplysta och oupplysta, därför att det är lagen som vaktar på samma sätt den moraliska och fysiska världen. Intellettet kräver logiskt tänkande, och kan därför inte tillåta irrationalitet, och till och med på det andliga planet är det likadant. Anden förkastar inte intellettet, den överskrider det helt enkelt, på det sättet att den har sin egen sfär inom de intellektuella gränserna, och är ändå inte bundna utav dem. Den gör därför användning utav intellettet, och uttrycker sig själv genom intellettet, och har ändå sitt eget sätt att tolka det.

Det tillhör en värld av åtskiljande, och är på samma gång ovan den. Dess värld är en utav åtskillnad och icke-åtskillnad, och på grund av denna anledning ska Karma så som verkningar inte bli kontrasterade med icke-verkningar, för på det andliga planet bortom intellettet existerar ingen sådan åtskillnad. Ändå, bortsett från åtskillnad och verkningar finns det ingen andliga värld av icke-åtskillnad, på grund av vilken anledning den upplysta människan inte kan undkomma Karma, kan inte fly från

verkande, utan underkastar sig själv det villigt och gladeligen, och överskrider genom detta verkningarna.

Och han gör detta, inte på det intellektuella planet, som filosofer och vetenskapsmän må göra, utan på ett andligt sätt, ett sätt utav åtskillnad utan åtskillnad, utav urskiljande icke urskilt.

Därför tar hans upplysning sin plats i världen utav verkan, och han är inte bunden av dess lag. Ifall det skedde i den andliga världen, skild från den intellektuella och verkande världen, skulle det inte längre vara den andliga världen.

Då en klocka slås, ljuder den och vi hör det, och detta hörande är samma för vanliga varelser likaväl som upplysta människor. Då den gamle mannen antar, därför, att en upplyst människa inte är bunden av verkan, gjorde han det allvarliga misstaget att göra så att den andliga världen står skild från den intellektuella åtskiljande världen.

Pai-Chang, som visste detta, visste var den gamle mannens fel låg. Så han gjorde det tydligt att det inte fanns något undkommande Karma, för den upplysta människan likaväl som den oupplysta.

Den upplysta människan faller i andra ord in i orsak-och-verkan lika mycket som den oupplysta, men hans fallande är enbart ett betalande av en gammal skuld.

Detta icke-undkommande verkan, illustrerar Prajna klassens logik i Mahayana Sutras, där Prajna är Prajna därför att det inte är Prajna, och denna logiska motsägelse flyter genom alla Mahayana texterna. Att säga att verkan inte är verkan är att stiga över den, inte att förstöra eller undkomma den, och då vi stiger ovan genom att neddoppa oss själva i den accepterar vi dess fulla konsekvenser.

Jag är, t.ex. född, och jag kan bli sjuk, jag kommer bli

gammal, och dö. Jag kan inte ignorera verkandets hjul, men faktumet att jag är medveten om dess spinnande och på samma gång medveten att det finns något som aldrig rörs utav den verkande rotationen, möjliggör mig att 'fly' från det. På detta sätt faller vi aldrig in i orsak-verkan, därför att vi redan är i det. Att falla in i det, eller bli befriad från det förutsätter att det finns ett stadium där det inte fanns något fallande eller befriande. Då vi finner oss själva på hjulet, och rör oss konstant med det, finns det varken fallande och inte heller befrielse, för vi blir hjulet självt.

I en annan Zen berättelse sägs det att någon frågade Mästaren, 'Sommaren kommer, vintern kommer. Hur ska vi fly från detta?' Mästaren svarade, 'Varför inte gå till platsen där det varken finns sommar eller vinter?' 'Var kan en sådan plats finnas?' frågade han som undrade.

Mästaren svarade, 'Då vintern kommer, är det kallt. Då sommaren kommer, är det varmt.'

Som Pascal säger, till och med Universum kan förstöras, och vi utsätts alla för födsel och död. En droppe gift kommer döda till och med den mest dygdiga människa, men giftet är inte medvetet om sin destruktiva kraft. Människan ensam är medveten om skillnaden mellan medvetet och omedvetet, och hon ensam är självmedveten. Hennes medvetande har därför stor betydelse, och upplysning är inte något mer än igenkännandet av detta faktum.

Upplysning är andligt kännande som blir andligt medvetet om vårt livs dagliga faktum. Och denna typ av medvetande är annorlunda från vårt medvetande av förnuftets värld.

Kyla kan kännas utav den ignoranta likaväl som den upplysta. Då en fågel sjunger, hör alla den, vare sig upplyst eller ej, men de ignorantas medvetna upplevelse stiger inte

till det sinnliga planet.

För den andligt upplysta är lyssnandet till en fågel eller känslan av kyla på det andliga planet som penetrerar förnuftets värld, och den upplysta människan tolkar de dagliga upplevelsernas fakta från det andliga synsättet. Då världen på detta sätt genomsyras andligt är det inte längre ett sinnenas och intellektets föremål. Världen, med all dess lidande, tillkortakommanden och tvådeladhet, är ett med den andliga världen, och för de som är upplysta är lidande inte längre lidande. Verkning påverkar på detta sätt inte längre dem.

Då Pascal talar om tänkande vassrör, är detta tänkande inte rent grubblande och kontemplation, utan en process för att bli andligt medveten. Vikten av kontemplation var högst betydelsefull för de tidiga Buddhisterna, men Mahayanisterna pocker på någonting mer. All kontemplation väcker föreställningen om en slags tvådeladhet, för där det finns något att tänka över måste det finnas ett sinne som tänker över.

Att vara andligt medveten innebär därför någonting mer än kontemplation, fastän medvetande i sig för tanken till en slags dualism. Men andlig medvetenhet innebär att det inte finns en som är medveten, inte heller faktumet som sinnet är medvetet om.

Att vara medveten fast inte medveten om någonting överhuvudtaget är det sanna andliga medvetandet. Här är föremålet och sinnet ett, och ifrån denna enhet uppkommer världen av flertalighet.

Så länge som vi är bundna utav dessa fler-tal-igheter kan vi inte fly deras dominerande, men så fort vi uppstiger i medvetande om medvetandets källa, där det inte finns någon separation, inget åtskiljande, ingen opposition

mellan det och det där, är vi fria, och alla flertal-igheter kan inte skada oss längre. Men, som jag om och om igen sagt, innebär detta inte ett förnekande utav den sinnliga världen, vilket alltid har varit en huvudsaklig Mahayansk Buddhistisk doktrin.

Det är på grund utav denna anledning som vi säger att vi är mycket mäktigare än universumet i vilket vi lever, för vår mäktighet är inte rumslig utan andlig. Och det finns inget andligt universum skilt från vår mänskliga andlighet. Universums mäktighet kommer ur vår egen mäktighet, och allt omkring oss får sin storslagenhet bara från oss. Och vi kan bara förstå vår mäktighet då vi bli medvetande om mänskligt lidande, och denna medvetenhet är befrielse. Enligt legenden, skrek Buddha då han föddas, 'Ovan himlen och under himlen är jag ensam den Ärade (Fullt Upplysta) En'.

Detta visar att han hade insett i sig själv sin egen mäktighet som var och en av oss har inom sig, och denna överlägsna bekräftelse nås genom att gå igenom lidande, och motsägelser, och Karma.

För motsägelse är smärta och vi känner denna smärta. Genom denna känsla reser vi oss ovan oss själva, och detta resande är befrielse.

Del II

Det finns två pelare som stöder Buddhismens stora byggnad, Dai-Chi, eller Maha Prajna, den Stora Visdomen, och Dai Hi, eller Maha Karuna, det Stora Medlidandet. Visdomen flödar från Medlidandet och Medlidandet från Visdomen, för de två är faktiskt en, fastän från det mänskliga perspektivet måste vi tala om

dem som två.

Betraktande dem som en, kan vi tänka dem som en person, för de två är inte förenade matematiskt utan andligt. Som levande principer, kan de därför tänkas som förenade sig i en absolut Person. Denna Person är, så klart, objektivt en motsägelse, men icke-åtskillnadens åtskillnad uppdagas i en sådan Person, och det är just därför att han är ett fält utav motsägelser som han är full av liv och kan lägga sig i dagen i handling.

Buddhismens filosofiska höjdpunkt nås i Kegon uppfattningen av Jiji-mu-ge (bokstavligt: alla saker inget hinder.) Som jag ser det, är detta orientaliska tänkandets högsta punkt, som utvecklats av de vackraste Buddhistiska sinnena, och representerar Japans tillskott till världsfilosofin.

Kegon filosofi lär en fyr-fållad uppfattning av världen: (1) Världen sedd som individuella existenser. (2) Världen sedd som det Absoluta. (3) Världen uppfattad som individer kvarhållande sin individualitet i det Absoluta och (4) Världen uppfattad som varje individ uppdagad genom varandra, så att varje individ inte har något hinder att gå upp i alla andra.

Märk att här har föreställningen om det Absoluta fallit bort. Det finns sålunda en panteism utan *teism*, eller i Västliga termer, allt är Gud och det finns ingen Gud.

Då världen uppfattas så slutar den att vara en värld enbart för förnuftet, och bli den andliga världen som Buddhisterna kallar Dharma-loka. Ifall föreställningen om den fysiska världen kvarhålls, förlorar varje individ sin slutgiltiga betydelse, men i en andlig värld blir allt det som förlorats återställt. Varje individ påstås existera, och den fysiska världen återställs, men denna gång som en andlig

värld.

I Kristna termer, återkastar den, den gudomliga upphöjdheden.

Jorden förvärvar himmelsk glans och denna värld utav olycka blir renhetens land, eller det Rena Paradiset. (Den Kinesiska termen för individen är Ju, som vanligtvis innebär tilldragelse eller händelse, och de tidiga Kinesiska översättarna av Mahayana texterna har varit bekymrade hur de ska finna en passande term för Sanskrit ordet *vastu*). I denna värld av individuella verkligheter kan ingen någonsin bli transformerad till en annan. En blomma är en blomma och ett löv ett löv. Bergen reser sig högt, och vattnet flyter nedåt.

Världen är ett intellektets värld, där allting bibehåller åtskilt sin individualitet.

Först tar vi denna värld för verklig, men efter en eftertanke inser vi att den inte är slutgiltig, därför att det vi tror är individuellt, bibehåller aldrig sin individualitet, varande destinerat att åter-upplösas till sina beståndsdelar. Buddhister har därför sökt efter den underliggande principen som inte förändras, och funnit den i uppfattandet utav Sunyata.

Detta Sunyata är det som hänsyftades till förut som det Absoluta, men det Absoluta och Sunyata, Tomheten, är synonyma, som tillhörande icke-åtskiljande. Denna Tomhet, eller tomrum, ska hursomhelst, som jag upprepade gånger sagt, inte tas för ren intighet.

Sunyata är absolut, inte relativ intighet, och då detta förstås på det dualistiska sättet blir intighet ett något, och all förståelse utav Buddhism blir omöjlig.

Vi måste, hursomhelst, vakta över oss själva från att göra det Absoluta dualistiskt överskrida denna tvådelade värld av individer. Om inte en sådan polarisering undviks, kan aldrig Kego filosofin förstås, därför att den åtskiljande

intellektuella världen får sin mening bara då den sammanbinds med den icke-åtskiljande andliga världen. Världen är, som det verkade, dubbel-däckad, intellektuell och andlig, och dessa är båda åtskilda och icke-åtskilda. Åtskiljande är en underlig term, men det är det bästa sättet att uttrycka den idé som upprepas i Prajna Sutras.

Gestalt är Tomhet och Tomhet är Gestalt.

Denna tolknings-idé av det Absoluta och individer, utav en och alla, fullständighet och individualitet, förklaras vanligen av en analogi. Varje våd är del utav havet, men havet kan inte existera skilt från vågorna. Vågorna är inte havet, men vi kan inte prata om havet som skilt från vågorna, inte heller om vågorna som skilda från havet. Föreställningsmässigt är de skilda, men i verkligheten är vågorna havet och havet vågorna. Det icke-åtskiljande havet uttrycker sig själv i de åtskiljande vågorna, och åtskillnad är möjlig bara i det icke-åtskiljande havet. Vi är benägna att betänka vågorna skilda från havet och glömma havet, eller ta havet ensamt för verklighet och ignorera vågorna, och denna logiska förvirring slutar i oförståelsens tragedi. På ett liknande sätt upprätthåller interpenetrerandets doktrin sin individuella faktiskhet, och erkänner på samma gång det Absolutas sfär.

Det orientaliska sinnet, hursomhelst, blev inte tillfredsställt med denna den ömsesidigt penetrerande doktrinen. Det ville gå ett steg till, och resultatet var att återgå till denna värld utav individer endast, även fast det innebar att återgå till förnuftets värld. Kegon utvecklade därför föreställningen om Jiji-mu-ge, vari ömsesidigt penetrerande sker i dess perfekta form. Principen kan formuleras i fyra steg som följande.

Först, omfamnar varje individ allt, och instiger i allt.

För det andra, omfamnar alltet varje individ och instiger i varje individ. För det tredje, omfamnar varje individ sig själv, och instiger i sig själv, och för det fjärde, omfamnar alltet sig själv och instiger i sig själv.

För att förklara denna föreställning, använder Kegon analogin om de tio speglarna, placerade på den högsta punkten, den lägsta punkten och vid kompassens åtta punkter. Varje spegel återspeglar de andra nio, individuellt och tillsammans. Varje spegel, innehållande alla dessa återspeglingar individuellt och tillsammans, reflekteras också i de andra nio speglarna, och varje utav dessa reflekteras igen i den ursprungliga spegeln.

I denna föreställning, av ömsesidigt penetrerande och reflektion, kommer det noteras att det inte finns någon referens till det Absoluta, eller till någon överskridande verklighet. Varje-dag-världen tas in i sin helhet, och världen utav mångfaldighet bekräftas. Detta kan kallas en typ av radikal empiriskhet, men märk att det finns ett fjärde steg efter de föregående tre. Denna förnuftsvärld återställs, fastän den inte är densamma som den som existerade innan.

Nu finns det två typer av intuition, intellektuell och andlig, och den senare behövs för att förstå Kegons världsuppfattning av Jiji-mu-ge. Men innan vi kan inse denna Kegon föreställning i dess fulla betydelse, behövs en annan. Än så länge har vi inskränkt oss till en rumslig tolkning av Dharma-loka, men loka existerar också i tids termer. Denna loka är inte stillastående utan dynamisk, och det finns ett konstant mellan-spel emellan individuella verkligheter. Där stor Visdom betonas blir stort Medlidande benäget att förbises. Den framåtskridande kraften i Jiji-mu-ges värld är det Stora Hjärtat, genom

vilken vi utvidgar oss själva och bli alla andra jag; det vill säga, vårt eget jag är ett jag bara till den grad som det försvinner in i alla andra jag. På detta sätt avbildar Mahayana Dharma-loka, och detta tillstånd av ömsesidigt penetrerande betonas starkt då det Buddhistiska Medlidandets doktrin arbetas fram i upplevelse. I förnuftsvärlden finns det ett styrningsbehov, och varje person måste uppfylla sin plikt på sin egen plats, men i den andliga världen kvarhålls inge sådan typ av avskildhet. Det finns inget själv-offrande, inget givande utav sig själv till andra, för det som verkar vara något sådant skulle vara, vad gäller representanten själv, som att skära vår brisen i två i skuggan utav blixten. I ett sådant stadium lämnas inget spår kvar, inga åtskillnader kvarstår, och man rör sig från en del utav det hela till en annan utan hinder. Som Buddhisterna skulle säga, 'Då jag är hungrig, äter jag, och ifall jag inte vill äta avstår jag från att äta.'

Det finns ingen konstgjord möda här, ingen moralisk återhållsamhet eller strävande, därför att anden är fullständigt fri då den arbetar på nivån utav inget moraliskt val, och inga intellektuella åtskillnader.

Detta tillstånd visas bra utav en Zen historia. Zen Mästaren Bokuzu, som levde i senare delen av T'ang Dynastin, hade en elev som kallades O, som var en högt uppsatt regerings ämbetsman. En dag anlände eleven sent, och Mästaren frågade honom varför. Han svarade, 'Jag har sett på en polo match.' Mästaren frågade honom 'Var männen trötta?' Ämbetsmannen svarade, 'Ja'. Mästaren frågade 'Är hästarna trötta?' ämbetsmannen svarade, 'Ja'. Sedan frågade Mästaren, 'Är den här trä-stolpen trött?' och ämbetsmannen kunde inte svara. Samma natt kunde han inte sova, ändå hade svaret mot morgonens timmar

uppgått för honom. Han skyndade tillbaka till Mästaren och sa, 'Jag förstår.' Igen frågade Mästaren, 'Är denna stolpe trött?' och ämbetsmannen svarade 'Ja!' Mästaren nickade och log. En Sung Dynasti Mästare kommenterade på denna historia, och pekade ut att om inte stolpen var trött kunde det inte finnas någon trötthet.

Kegon doktrinen om ömsesidigt penetrerande måste förstås intuitivt om vi ska förstå denna historia och Mästarens kommentar på den. För ömsesidigt penetrerande är inte en intellektuell upplevelse, utan kommer direkt från anden, manifesterande sig själv som det stora Medlidsamma Hjärtat. Rena Landet Buddhister personifierar denna manifestation och kallar den Amida. Andra Buddhistiska namn är Avalokita och Kwannon. Amida svor att han inte skulle uppnå upplysning förrän alla andra känslofullt förnimmande varelser också var upplysta, och som han uppnådde upplysning i det oändligt avlägsna förflutna, följer tankegången det så att vi redan är upplysta. Då detta tolkas intellektuellt är det absurt, därför att Amida uppfattas här som en individuell verklighet, och som sådan annorlunda än mig själv.

Hur, skulle då hans upplysning kunna påverka mig?

Men, då den andliga världen har uppnåtts vet vi att detta löfte redan har förverkligats i oss, och vi är upplysta individer. Mitt uppnående utav upplysning antar andras upplysning, och på detta sätt sägna att då en individ uppnår upplysning på jorden vecklas en Lotus Blomma ut i Det Rena Landet och erbjuder ett säte för honom. Det Rena Landet är en andlig värld, och denna är en fysisk värld, men de två är blandade, och det som sker i den ena återkastas i den andra.

Den andliga världen av icke-åtskiljande och denna

förnufts-värld utav åtskiljande blir därför funnen att vara en.

Så länge som vi stannar kvar i sfären utav tvådelad logik, kommer denna värld utav Jiji-mu-ge, kontrollerad utav det stora Medlidandet, vara oförståelig, och som ett resultat kommer vi stöta på alla former av lidande i vårt dagliga liv. Vi Japaner har för åtminstone tio år stönat under det totalitära och individualismens missvisande principer, som båda två är fiendliga mot Jiji-mu-ge, för båda saknar den sanna förståelsen utav Medlidande.

Till och med modern vetenskap kan vara en olycka för mänskligheten om inte detta stora Medlidande förstås.

Mycket av den friktion som existerar emellan stater kommer utav brist på förståelsen och applikationen utav detta stora Medlidande, under det att demokrati, om vilken vi i Japan på senare tiden hört så mycket, måste, ifall den ska lyckas, vara grundad på den.

Hur stor än logiskheten och de tekniska arrangemangen av ekonomin och industrin används för att få den att fungera så friktionsfritt som möjligt, så länge som det stora Medlidande hjärtat saknas kommer det alltid finnas ett mått av oro, en avsaknad av andlig smörjning, som det vore, bland folket.

Buddhister har personifierat denna stora Medlidande ande, och många Buddhistiska bilder är till för att representera så många aspekter som möjligt av den. De två populäraste av dessa i Japan är Amida och Kwannon, båda betraktade som mänsklighetens räddare. Amida är berömd för sina fyrtio-två ursprungliga löften, under det att Kwannon uppträder i trettiotre olika kroppar, några av dessa kvinnliga, eller i vilken kropp som helst vari han eftersöks.

Några av Amidas fyrtioåtta löften är ur led med modernt liv, men det gemensamma temat är att rädda alla känslofulla varelser ifrån lidandet som kommer ur intellektuellt åtskiljande, som i sin tur är orsaken till passion, självvisk åtrå och karmiska hinder.

Då jaget hävdas, och det som står ovan det negligeras, dvs. då världen utav individualism betonas på det högre jagets bekostnad, involveras hela världen i olycka, världen som Amida vill rädda oss ifrån genom att leda oss till ett förverkligande av det andliga livet.

Då, på andra handen, det Absoluta överbetonas, utplånas individualism, och den så kallade likhetsaspekten kastar oss alla in i förvirring. Några frågar; är det inte nog att stanna i denna värld utav individer? Var finns behovet att röra sig in i en sfär av icke-åtskiljande? Den moraliska världen är ganska tillräcklig, och det finns ingen anledning att tala om religion eller räddning.

Men de som pratar på detta sätt misslyckas i att inse att etiken ensam aldrig kan ge full tillfredsställelse åt anden. De flesta av oss är inte medvetna om det andliga livet, för det är gömt under så många lager av intellektualitet, att det är svårt att finna. Men faktum är att det arbetar hela tiden genom lagren av intellektualitet, och på samma sätt som vi inte vanligtvis är medvetna om luftens existens, på samma sätt är vi benägna att förbise andens existens och verklighet i vår dagliga upplevelse. Men då vi träffar på händelser oförenliga med våra själviska strävanden, förbluffas vi, och inser det mänskliga strävandets svaghet. Detta är tiden då anden ger sig själv till känna, och tvingar oss att se bortom ren intellektualitet. Till och med då lidande inte upplevs så starkt, hittar vi en strävan djupt i våra sinnen som viskar för att höras. Några är känsliga nog

att lyssna, men karmat är ibland för tungt för att lyftas enkelt. Till och med då vi lyssnar till denna 'stilla lilla stämma' kan det hända att vi inte inser på en gång vad den innebär, fastän då vi en gång har lärt oss att lyssna till den kommer vi förr eller senare lära dess fulla betydelse. Detta är på ett sätt en lockelse, fast ändå på ett annat sätt ett hot, för vi tvingas av en makt som är starkare än oss själva att välja mellan jaget och icke-jaget. De som lever på urskiljandets och etikens nivå kan förbli likgiltiga, men de som aldrig upplevt ett andligt uppvaknande kommer alltid vara svåra att få att bli intresserade av ett högre plan. Därför att religion aldrig växer från etik och logik; det är den senare som framspringer ur religion. Till och med då religion och etik pratar om samma saker rör de sig i den andliga världen respektive den intellektuella världen. Båda kan avstå från det onda, men i den moraliska världen känns en känsla av tillbakahållsamhet, medan den andliga människan rör sig naturligt, visande inget spår av konflikt eller behovet av val.

Amida Buddha uppväcker oss från detta liv av väljande och återhållsamhet och detta uppvaknande till Amidas närvaro är ett själv-uppvaknande till den andliga världen och insikten i Jiji-mu-ges värld. Detta är det Buddhistiska och religiösa livets början, och olikt det självrättfärdiga livet.

Det finns en gammal Kinesisk sång som går:

Då solen går upp jobbar jag på fälten;

Då solen går ned vilar jag.

Jag gräver en brunn och dricker,

Jag plöjer jorden och äter.

Vad har den Kejsrerliga Makten att göra med mig?

Enligt Kinesisk historia, var Yaos period en idealisk tidsålder, därför att folket inte var medvetna om politisk återhållsamhet. Allting gick sin gilla gång stilla liksom en blommas växande.

Men från det Buddhistiska synsättet är detta Arhat liv inte nog, därför att vi inte bara lever för oss själva utan måste tänka på andra. Bodhisattvan, beskådande olycka omkring sig, kan aldrig vara nöjd tills dessa lidanden har nått samma nivå som hans eget. Vi aspirerar alltid efter Utopier, men det finns i Utopins natur att de inte kan förverkligas på denna jorden. I denna aspekt är Amidas löften eviga. Han vet att det finns vissa som aldrig kommer att nå fullständig insikt om anden, för det är i blotta naturens existens att den drar med en viss rest av urskiljande.

Ändå är det på grund utav denna rest som den andliga aktiviteten aldrig upphör. Alla Bodhisattvas löften är därför ändamålslösa, på samma sätt som det Buddhistiska livet är ändamålslost. Vissa kallar detta ändamålslösa liv enbart djuriskt, men från det andliga synsättet är det gudomliga eller högre livet också ändamålslost. Det finns sanning i Voltaires yttrande, att vi inte behöver bekymra oss om räddning, för det är Guds angelägenhet, och ifall vi är nöjda med detta uttalande kommer det inte finnas någon andlig ängslan. Vi behöver se Gud ansikte mot ansikte, så att vi kan leva i varandra. Det finns behov av omedelbar kommunikation, och detta är också på ett sätt Jiji-mu-ge. I Kristendom är jaget icke-hävdande, och Gud står ovan och bredvid jaget. Det finns alltid en skarp skillnad mellan de två, och de två blandas aldrig. Ifall det finns blandning sker det i att jaget blandar sig i Gud, och Gud blandar aldrig sig

själv i Jaget. Det finns ingen ömsesidighet mellan de två. På detta sätt är Kristendom fullständigt dualistisk, medan i Buddhismen Gud står på samma nivå som människan. Gud blir människan och människan blir Gud.

Kristna kan tänka att detta kastar en ofördelaktig skugga på Guds värdighet, men Buddhister påstår inte bara blandandet utan åtskillnaden kvarhållen, därför att blandande utplånar inte åtskildhet. Gud och människan är åtskilda men ändå ömsesidigt blandade. På detta sätt är Buddhistisk mysticism, ifall det är en typ av mysticism, inte samma som Kristendomen i dess upplevelse av mystisk union. 'Knacka och det ska öppnas för dig' har sin motsvarighet i Buddhismen, fast än med en skillnad.

Kwannon säger, 'Sök och det kommer finnas ett gensvar', men gensvaret kommer inte ifrån ovan utan ifrån sökarens medmänniskovarelser som känner sympati.

I Kwannon Sutra hittar vi återupprepade gånger frasen, 'Att tänka på Kwannons kraft', ändå innebär detta tänkande inte enbart att erinra sig Kwannon i minnet, utan att söka efter honom djupt i vår varelses inre. Faktum är att Kwannon inte lever utanför sökaren utan inuti, och sökaren strävar efter att nå Kwannon i sin egen varelses djup.

Men fastän vi talar om Kwannon som i djupet utav vår egen varelse, innebär detta inte att han lever inom oss, för då sökaren gräver djupt nog kommer han finna att han kommit utanför sig själv, och nu är i Kwannon. I andra ord, han har upphört att vara sig själv, och då han hittar Kwannon, kommer Kwannon inte längre vara i honom utan han i Kwannon. Detta är den egentliga innebörden av att tänka på Kwannon, och han som tänker på detta sätt lever inte längre intellektets liv, utan lever i Kwannon och

han i honom.

I andra ord, han lever inte längre för sig själv utan för någon över honom. Från detta perspektiv är livet som levs på detta sätt ändamålslost. Ifall Gud hade ett hemligt mål att uppnå skulle han vara bunden utav detta mål och hans liv skulle till den graden vara tillbakahållet och begränsat. Ändå ska denna avsaknad utav ändamål inte tas för tygellöshet. Som jag upprepade gånger sagt i denna föreläsning, ska åtskillnad betonas lika mycket som icke-åtskillnad, för individualitet ignoreras aldrig i Buddhism. För att nå anden är intellektet för en tid förnekad, men så fort som anden blivit nådd arbetar intellektet genom den, och hittar därefter sin egentliga plats och funktion. På detta sätt är livet ändamålslost och på samma gång ändamålsfullt, vilket är åtskillnad och icke-åtskillnad också.

På detta sätt ska den Gamla Kinesiska dikten jag citerat förstås. Poetens spontana liv, som naturen gjorde det, är genuint och fullständigt, och fullständigt vackert. I en annan Kinesisk dikt läser vi,

Min tupplur var så djup
Jag hörde aldrig den passerande skuren,
Då jag vaknade
Fann jag luften i rummet uppfriskad.

Från denna aspekt är svärandet av löften, erbjudandet av böner, arbetandet för räddning till ingen nytta. Trots dem finns det lidande för alla känslofulla varelser, och Gudar och Bodhisattvor finns fälla medlidandets tårar med mänskligheten. På ena handen ändamålslost och på den andra evigt strävande; detta problem kommer aldrig lösas på planet av intellektuell åtskillnad, men då det upphör att

vara en motsägelse ser vi det andliga livets gryning.
I Lotus Sutra, säger Sakya Muni att han uppnådde sin
Upplysning i det oändligt förflutna, ändå påstår han på
samma gång att den trefaldiga världen är hans hem, och
alla människor han barn. Och i Lankavatara Sutra läser vi
att Prajna, Dai Chi, överskrider dualismen av att vara och
inte vara. Ändå blir det stora Medlidande hjärtat rört.
I Vimalakirti Sutra säger den sjuke mannen, 'Jag är sjuk
eftersom alla varelser är sjuka.' Denna självmotsägelse
hittas tillsammans med och i själv-identifikation, därför att
från det andliga synsättet är motsägelse identifikation och
identifikation motsägelse. Att uppleva detta är det andliga
livet.

Den enda är många, och de många är en; Prajna är Karuna
och Karuna, Prajna. Att förstå detta är det andliga
uppvaknandet.

I Japansk Buddhism representerar Zen Prajna fasen utav
Mahayana, och Rena Landet påstår sig representera
Karuna fasen. Zen är benäget att betona Arhat idealiet och
Bodhisattvan Jodo idealet. Zen är nära besläktat med vad
som är känt som natur-mysticism, under det att Rena
Landet rör sig bland mänskligheten, bland ignoranta,
Karma-belastade känslofullt förnimmande varelser.

Zen utvecklades i Kina, ändå lever det i Japan i folkets
dagliga liv, under det att Rena Landet skolan utvecklades
i Japan från Honen och Shinrans lärande, som kan
betraktas som en personlighet. Rena Landet förväntas dra
åt sig massorna mera, men ifrån en viss synpunkt går dess
lärande väldigt djupt, med dess vänlighet mot alla former
av liv jämfört med Zens större reservation.

Shomatsu, en Shin bemärkt för sin andlighet, besökte en
gång ett Buddhistiskt tempel på landet, och så fort som han

insteg i den stora Hallen där Amida var inkapslat i relikskrin fortsatte med att sträcka ut sig själv framför Helgedomen och göra det bekvämt för sig själv.

Frågad av en vän varför han så till den grad saknade respekt för Amida, sa han, 'Jag är tillbaka i mina föräldrars hem, och du som gör en sådan typ av anmärkning måste vara endast ett styvbarn'; en attityd som påminner en om ett barn insomnad mot sin mammas bröst. Han verkade så lycklig att omfamna den stora Medlidsamma En att han inte insåg att han fortfarande var i bedrövelsens värld.

Igen, då samma hängivna Shin återvände hem till Stukoku från Kyoto, var han tvungen att korsa en havsarm. Då han var i segelbåten med sina följeslagare uppstod en storm, och så rasande var havet att det verkade som om båten skulle sjunka. De andra förlorade sin föralltid-viktiga tro på Nembutsu och åkallade Kompiras hjälp, havsguden. Bara Shomatsu sov tills hans följeslagare väckte honom för att fråga hur han kunde sova under sådan uppståndelse.

'Är vi fortfarande på jorden (sahaloka?)' frågade Shomatsu, för det var likgiltigt för honom ifall han var i denna världen eller nästa.

Att uttrycka denna attityd i Zen termer, är Tao vår vardagliga tanke, och varje-dag tanke innebär här att leva på det andliga planet, som ändå inte är separerat ifrån det intellektuella livet. För Shamatsus sinne var det Rena Landet inte någonstans bortom denna värld, utan här. Hans liv i denna värld var ett liv i Rena Landet, där havet alltid är lugnt och båtar alltid stadiga. I mitten utav uppståndelse, hade han därför ingen anledning att vara rädd. Då han var trött sov han. Då han ville sitta upp satt han upp. Då båten guppade upp och ner guppande han också upp och ner,

därför att han identifierade sig själv med uppståndelsen, och accepterade vad som än kom fastän obekymrad om konsekvenserna. Till och med i de rasande vågorna kände han stora Medlidsamma Ens kärleksfulla armar, och han sov i båten till och med som han lade sig själv ned framför bilden av Amida. Detta medvetande av Amidas omfamnande armar innebar att hans vardagstanke aldrig stördes utav yttre omständigheter.

Vid ett annat tillfälle, då han hade jobbat på risfälten, kom han hem för att vila. Då han kände en kylig uppfriskande bris tänkte han på Amida i relikskåpet. Han tog därför ut honom och satte honom bredvid sig, sägande 'Du ska också njuta av brisen'. Detta kan verka som en enastående handling, men i den rena känslans termer har allting som behöver ens omsorg liv, precis som ett barn som gör en levande sak av en docka. På samma sätt läser vi i en Kinesisk historia om en so under en stormig natt låg på sin faders gravsten, beskyddande den ifrån regnet med sin kropp. Ändå i denna den rena känslans värld finns det inget medvetande av en personifikations process. Det är bara intellektet som gör skillnad mellan levande och icke-levande, känslfull och icke-känslfull.

Från det andliga perspektivet är allt levande, och föremål för kärleksfull tillsyn. Inte heller är detta ett fall av symbolism, utan ett fattande av realiteter som realiteter, för detta är Jiji-mu-ge livet och den Buddhistiska upplevelsen.

För att sammanfatta denna föreläsning vill jag referera till vårt sociala liv, för hela universum styrs utav Jiji-mu-ge. I samhället behåller varje individ sin individualitet. På samma gång måste varje person ge upp vissa av sina egna rättigheter för samhällets välfärd. I utbyte, ser samhället

efter honom, men blandar sig aldrig i hans tanke-frihet. På detta sätt borde ett helt samhällsliv vara baserat på Buddhist doktrinen av Stort Medlidande, och användningen av denna doktrin skulle, vad jag tror, lösa de flesta problem som nu kräver en lösning.

Då Jiji-mu-ge översätts politiskt finns det en sann demokrati.

I Buddhism är Gud inneboende i ens varelse, under det att Kristendomen hyllar en överskridande Gud. Men så länge vi kvarhåller ett ensidigt sätt att tänka, kommer denna överskridande Gud aldrig vara tillräcklig. Vi vill ha en Gud arbetande inneboende, men ifall han endast är inneboende kommer vi längta efter en överskridande Gud lika-väl. Kristendomen uppfattar Gud som överskridande, utan att negligera hans inneboende existens, medan Buddhismen uppfattar Gud, först som inneboende, ändå utan att glömma hans överskridande natur också. I Kristendomen är Gud överskridande inneboendehet: i Buddhism uppfattas Gud som inneboende överskridande. Enligt om tungvikten läggs på den ena eller andra, arbetar varje fram sin egen väg, och jag tror att därför att Buddhism lägger tungvikten på dess inneboende uppfattning av Gud borde dess hängivna studera dess överskridandehet, och Kristendomen skulle må bra av att betona Guds inneboende karaktär. För det finns ingen anledning varför de två inte skulle kunna arbeta i harmoni.

En Zen mästare blev tillfrågad om han skulle resa till det Rena Landet efter sin död, som en belöning för hans höga moraliska liv här på jorden. 'Jag är ändå säker,' sa frågaren 'att du aldrig kommer bli satt i helvetet.' 'Tvärtom' sa Mästaren, 'jag kommer vara den första som blir satt i helvetet, därför att ifall jag inte blir satt i helvetet, vem

kommer att hjälpa människor som du då de anländer?’
Därför att den första saken som krävs av en Buddhist är att glömma sitt jag och arbeta för andra. Detta är anledningen för alla försök av själv-perfektion, att man därigenom vill hjälpa andra, men för att kunna hjälpa måste man träna sig själv för det ändamålet, och detta är huvudsaken i det Stora Medlidandet. Ändå nås perfektion i hjälpsamhet bara då hjälpsamheten blivit omedvetet. Så länge som man är medveten om att hjälpa andra kommer just denna medvetenhet lägga hinder i vägen för det Stora Medlidandets flöde, och bara då Medlidandet flödar under det att man dricker te och går på gatorna kommer till och med drickandet av te och promenaderandet på gatorna vara handlingar av det stora Buddha hjärtat utav den Helt-och-hållet Medlidsamma En.

Lektioner om Zen Buddhism

av D.T. Suzuki

(Denna lektion över Zen-Buddhismen gav Dok. Suzuki inför mer än 50 psykiater och psykologer som samlats i Mexikos Nationella Universitet, första veckan i Augusti, 1957, i Cuernavaca, Mexiko.

Den ingår i en bok som heter Zen och psykoanalys, tillsammans med en essä av Erich Fromm och Richard De Martino.)

1. Öst och Väst

Många skickliga tänkare i Väst, varje från sitt specifika perspektiv, har tagit itu med det slitna ämnet, 'Öst och Väst', men så långt jag känner till har det varit jämförelsevis få Fjärran Östern författare som uttryckt sin ståndpunkt som Orientaler. Detta faktum har lett mig att välja detta ämne som en typ av preliminär, till vad som följa skall.

Basho (1644-1694) en stor Japansk poet på 1600-talet, komponerade en gång en sjutton-stavelse dikt känd som *haiku* eller *hokku*. Den lyder, när den översätts till Engelska (och nu svenska övers. anm) något liknande detta:

När jag tittar försiktigt
Ser jag nazunan blomma
vid häcken.

Yoku mireba
Nazuna hana saku
Kakine kana.

Det är troligt att Basho gick längs landsvägen när han märkte något tämligen negligerat vid häcken. Han förflyttade sig sedan närmare, tog en god titt på det, och fann att det var inget mindre än en vild planta, tämligen icke-signifikant och allmänt oupptäckt av de som passerat förbi.

Detta är ett uppenbart faktum beskrivet i dikten, utan någon speciell poetisk känsla uttryckt någonstans förutom kanske i de sista två stavelserna, som på Japanska uttalas kana. Denna partikel, ofta fäst vid ett verb eller ett adjektiv eller ett adverb, understryker en viss känsla av beundran eller prisande eller sorg eller glädje, och kan ibland mycket riktigt och behändigt transkriberas till Engelska genom ett utropstecken.

I den nuvarande haikun slutar hela versen med detta tecken.

Känslan som rinner genom de sjutton, eller snarare femton stavelserna med ett utropstecken på slutet må vara svåra att kommunicera till de som är obekanta med det Japanska språket.

Jag kommer försöka bäst jag kan. Poeten själv kanske inte skulle hålla med om min tolkning, men detta spelar inte stor roll, så länge det finns någon som förstår det på mitt sätt.

För det första, var Basho en natur poet, som de flesta Orientaliska poeter är. De älskar naturen så mycket att de känner som ett med den, de känner varje puls genom

naturens vener. De flesta Västerlänningar är benägna att alienera sig själva från naturen. De tänker så att människan och naturen inte har något gemensamt, utom i några önskvärda aspekter, och att naturen är till för människan att exploatera. Men för Österländska människor är naturen väldigt nära. Denna känsla för naturen uppväcktes i Basho när han upptäckte en oförblommerad, nästan negligerbar planta blommande vid den tilltufsade häcken längs en avlägsen landsväg, så oskyldigt, och pretensionslöst, inte alls önskande att uppmärksammas av någon. Ändå, när en tittar på denna, hur öm, hur full av gudomlig ärbarhet större än t.om. Solomons blomman är!

Själva dess anspråkslöshet, dess okränkbara skönhet, upptänder ens uppriktiga beundran. Poeten kan läsa i varje kronblad den djupaste mysterium i livet och varat. Basho kanske inte var medveten om det själv, men jag är säker på att i hans hjärta vid tiden fanns det vibrationer av känsla något liknande det som de Kristna kallar gudomlig kärlek, som sträcker sig in i de mest profunda djupen av kosmiskt liv.

Himalayas bergskedjor må uppröra i oss känsla av sublim förundran; stilla havets vågor må slå an något av oändlighet. Men när ens sinne är poetiskt och mystiskt eller religiöst öppnat, känner man som Basho gjorde, att t.om. i varje blad av vilt gräs finns det något som verkligen överskrider all korrumperad, lågtstående mänsklig känsla, som lyfter en till en sfär likvärdig i prakt till det Rena Landet. Storslagenhet i sådana här fall har inget att göra med det. I denna aspekt, är de Japanska poeterna begåvade med en specifik gåva som upptäcker något stort i små saker, transcenderande alla kvantitativa mätbarheter.

Detta är Öst. Låt mig nu se vad Väst har att erbjuda i

liknande situationer. Jag väljer Tennyson. Han må inte vara en typisk Västerländsk poet att utmejsla för jämförelser med de Fjärran Österländska poeterna. Men hans korta dikt nedanför citerad har någonting väldigt liknande relaterat till Bashos. Versen är följande:

Flower in the crannied wall,
I pluck you out of the crannies;-
Hold you here, root and all, in my hand,
Little flower – but if I could understand
What you are, root and all, and all in all,
I should know what God and man is.

Det finns två poängar som jag vill notera i dessa rader:

1. Tennyssons plockande av blomman och hållande den i sin hand 'roten och allt', och tittande på den, kanske intensivt. Det är väldigt troligt att han hade en känsla något liknande den som Basho upptäckte i *nazuna* blomman vid väggkantshäcken. Men skillnaden mellan de två poeterna är: Basho plockar inte blomman. Han tittar bara på den. Han är absorberad i tanken. Han känner någonting i sitt sinne, men han uttrycker det inte. Han låter ett utropstecken säga allt han önskar säga. För han har inga ord att uttala; hans känsla är alltför full, för djup, och han har ingen önskan att konceptualisera det hela.

Vad gäller Tennyson, är han aktiv och analytisk. Han plockar först blomman från marken där den hör hemma. Han separerar den från marken den tillhör. Ganska annorlunda från den Orientaliska poeten, lämnar han inte blomman ifred. Han måste slita bort den från den skrovliga väggen "rot och allt", vilket betyder att plantan måste dö. Han bryr sig, uppenbarligen inte, om dess öde; hans

nyfikenhet måste bli tillfredsställd. Som vissa medicinska vetenskapsmän gör, skulle han utföra vivisektion på blomman. Basho vidrör inte ens vid *nazunan*, han tittar bara på den, ”försiktigt” – det är allt han gör. Han är helt igenom inaktiv, en god kontrast till Tennysons dynamism.

Jag skulle vilja notera denna poäng specifikt här, och må få anledning att referera till det vid en annan tidpunkt igen. Öst är tystlåten, medan Väst är värtalig. Men Östs tystnad innebär inte att vara enbart stum och hålla fast vid att vara utan ord och utan talförhet. Tystnad är i många fall lika uttrycksfullt som är vara mångordig. Väst gillar att verbalisera. Inte bara det, Väst omvandlar orden till kött och gör denna köttmarknad ibland att komma ut alltför iögonfallande, eller snarare alltför skändligt och vällustigt, i dess konst och religion.

2. Vad gör Tennyson där näst? Beträktande den plockade blomman, vilket med största sannolikhet börjar vissna, ställer han sig själv frågan, ”Förstår jag dig?” Basho är inte frågvis alls. Han känner allt mysterium som uppenbarat i hans ödmjuka *nazuna* – mysteriet som ränner djupt in i existensens källa. Han är berusad av denna känsla och utropar i ett oefterhärmligt, ohörbart skri.

Motsatt till detta, fortsätter Tennyson med sitt intellektualiserande: ”*Ifall* (vilket jag kursiverar) jag kunde förstå dig, skulle jag veta vad Gud och människan är.” Hans vädjan om förståelse är karakteristiskt Västerländskt. Basho accepterar, Tennyson håller motstånd. Tennysons individualitet står skild från blomman, från ”Gud och människan.” Han identifierar inte sig själv med varken Gud eller naturen. Han är alltid ett avstånd från dem. Han förståelse är vad folk nuförtiden kallar ”vetenskapligt objektivt”. Basho är genomlyst

”subjektiv”. (Detta är inte ett bra ord, för subjekt presenteras alltid så att stå i kontrast till objekt. Mitt ”subjektivt” är vad jag vill kalla ”absolut subjektivt”.)

(...)

Hos Tennyson, så långt jag kan se det, finns inget djup i känslan; han är allt igenom intellekt, typiskt för Västerländsk mentalitet. Han förordar Logos-doktrinen. Han måste säga någonting, han måste abstrahera och intellektualisera på sin konkreta upplevelse. Han måste komma ut från känslan domän in till det av intellekt och måste utsätta levandet och känslan för en serie analyser för att ge tillfredsställelse till den Västerländska frågesamheten.

Översättarens ant.

Sedan går Suzuki vidare mycket riktigt, med sin skarpa kritik av Västerlandets obelisk-dyrkande, med att dra slutsatsen att ett sådant analytiskt sinne, som koncentrerar sig omkring en Akademisk kultur, ger upphov till maskintänkande, maskin-sinne, som paras med sinnlighet. Detta sista nämner inte Suzuki speciellt markant. När sinnet fokuserar för att bryta ned levandets mysterier, så staplas existensen under ett hårt tryck, och detta paras givetvis vanligtvis med en nödvändig lättnad; vissa, likt Stagnelius, Baudelaire, hade denna i att röka opium, andra Akademiker anser sig vara ’bättre’ än så, likt Satan, och förför det kvinnliga könet till orgier; dessa är de farligare. Faktum är att opium rökarna utgör en nödvändig avantgarde gruppering mot dessa hycklare som tar hemliga älskare.

Han berättar en historia hos Chuang-tze om en farmare

som vägrade använda en brunnssvängel för att ta upp vatten för att bevattna sina fält. Han använde istället en vanlig hink att hämta upp vattnet med. Han kommenterade för de som förvånat ville propsa honom att använda en brunnssvängel att han inte använder denna för att den är arbetsparande, vad han är rädd för är att en sådan uppfinning gör dig maskin-sinnad, och maskinsinnadhet leder en till vanan av lättja och lathet.

Sedan går han vidare till att förklara faktumet varför de gamla Kineserna inte utvecklade fler arbetsparande apparater, då de ju är kända för att ha uppfunnit sådant som magneten, krutet, hjulet, papper och andra ting.

Anledningen är enligt Suzuki att Orientaliska människor älskar livet som det är, och inte vill ha det som en pudel för att nå något annat, vilket skulle låta livet kränga in på något som var en annorlunda frekvens. De gillar arbetet för dess egen skull.

Maskin-sinnadhet hör samman med det vi tog upp tidigare, det att de maskin-sinnade människorna som representeras av Tennyson, vill ha maskinen för att uppnå större och större potens för sexuella orgier, större och större landvinning i sin galenskap. Även före detta Ständige Sekreteraren för Svenska Akademien Horace Engdahl, erkänner i sin bok *Ärret efter drömmen*, i essän om Arnold Schmidt, att han håller med hans uttalande, att 'dess mera lärd, dess mera pervers är man'. Detta visade sig tydligt då Svenska Akademien visade sig vara en orgie-institution i den så kallade Kultur-profil härvan, där de stöttat juden Jean-Claude Arnault i hans systematiska härjningar att utnyttja Svenska Akademiens stöd och positioner för att våldta svenska unga tjejer. Det är personligen känt av

översättaren att de andra utnyttjade detta för att framstå som 'bättre', genom strålglansen ger sig många sådana unga fittor nämligen sig frivilligt till dessa maktmänniskor. Därav är de inte berättigade att vara maktmänniskor, för utan ansvarsfullhet så är man inte berättigad till makt.

Sedan kommer ett avsnitt som översättaren inte riktigt håller med om, då Suzuki påstår att det finns en motsättning mellan personen och maskinen. Detta är felaktigt. Personen, kallad nafs i arabiskan, är den svaga delen av människan, som vill ha världens flärd, och alltså söker maskin-sinnadhet, om den nu finner det, beror ju bara på 'turen' dvs. om man har position eller pengar. (vissa må mena att även ett skönt yttre räknas, men, egentligen så räknas detta bort, ty, vad idoldyrkarna vill ha är pengar och position eller vice versa, vilket visar sig i att det spelar ingen roll för dem hur begåvad eller bildskön man är, om det är så att man inte vill ha sex innan giftermål, om man inte har position eller pengar)

Förklaringen till detta ges i punkt nr. 5. där Suzuki skriver: Frihet är en annan sådan där nonsens idé. Jag lever socialt, i en grupp, som begränsar mig i alla mina rörelser, mentala så väl som fysiska. Även när jag är ensam är jag inte alls fri. Jag har alla typer av impulser som inte alltid är under min kontroll. Vissa impulser bär mig bort trots mig själv. Så länge som jag lever i denna begränsade värld, kan vi aldrig tala om att vara fri eller göra vad vi begär. Även denna frihet är något som inte är vår egen.

Detta beskriver väl, hur felaktig identifikation, dvs. att vara en utav de 5 Jungfrus i Jesus liknelse, som hade glömt olja till sina facklor. Om man inte 'hänger med i

svängarna' utan tvärtom får orgasm på fel sätt, ty orgasm är identifikation, så kommer man att känna hur ens sinne binder sig samman, likt i William Blakes 'Virvel av kärlek' där syndarna ses fästa vid varandra och i en virvel som smalnar nedåt, sugas ned i jorden. Ifall man däremot är Allahs slav, och, likt Lovelace skriver i Till Altea från fängelset 'If I have freedom in my love, and in my love be free./ Angels that soar above enjoy such liberty'.

Sedan skriver Suzuki en viktig mening, i nr. 9.

Västerlandet försöker göra en cirkel till en fyrkant. Österlandet försöker multiplicera cirkeln med fyrkanten. För Zen är cirkeln en cirkel, och fyrkanten en fyrkant, och på samma gång är fyrkanten en cirkel och cirkeln en fyrkant.

Den viktigaste meningen här är att Österlandet försöker multiplicera cirkeln med fyrkanten. Detta är vad man i Västerländsk terminologi kallar att 'sublimera' – vi drar världen mot den andliga sfären, och detta är de 5 Jungfrus Jesus talade om, som kom ihåg att ta med sig olja till sina facklor.

Jag skriver i Sanningen han inte fick ha

Det är som att hela tiden dividera 0 med 0.

1 delat med 0 lika med 1.

1 plus 0 lika med ett.

1 minus 0 lika med 1.

1 gånger 0 lika med 0.

Vi kan inte para oss med Allah.

Därav följer att allas vårt ursprung är 0.

Detta innebär att i vårt Orientaliska försök att multiplicera

cirkeln med fyrkanten, så måste vi vara beredda att uppoffra oss själva i försöket, ty 1 gånger 0 lika med 0. (!) De som inte är beredda att uppoffra något, utan är självrättfärdiga, likt den första mannen i Jesus liknelse om de två männen i templet;

han tittade stint upp mot skyn, slog sig på bröstet och sa: tack Gud för att du inte gjort mig likt dessa andra människor jag ser.

Den andre vågade knappt titta upp mot Gud, utan bara mumlade: förlåt mig Gud, en syndare.

Denna ödmjukhet är vad Suzuki talar om i tidigare essäer jag översatt, och, Tennyson symboliserar här den självrättfärdige mannen, och Basho den ödmjuka mannen som var den som gick hem rättfärdig.

I nr 11. säger han något viktigt:

I Västerlandet är ett 'ja' ett 'ja' och ett 'nej' ett 'nej'. Men i Österlandet kan ett 'nej' glida över i ett 'ja' och ett 'ja' glida över i ett 'nej'.

Sedan går han över på sin teori, beskrivet i 'Vad är Zen' att den Kristna och Judiska myten måste bli Buddhistiskt döpta. Han misstar däri det sataniska samhället frimurarna orsakat sedan Franska revolutionen för Kristendom, men, som vi ser i Jesus liknelser så talar de bägge religionerna om samma saker, fast med olika språk.

Sedan kommer andra delen av denna essä. Suzuki kallar den 'Det omedvetna inom Zen Buddhism'

Felet han gör där redan från början är att han inte gör

skillnad mellan undermedvetet och omedvetet. Det undermedvetna är det som inom Zen måste medvetandegöras, för att öppna vägen till Andlig upplysning, medan det omedvetna, är det som styr oss genom den Andliga upplysningen.

Det undermedvetna hör till denna värld av bedrävelse, medan det omedvetna hör till den högre verkligheten.

Detta illustrerar han sedan i del 1. av denna andra del, genom att tala om Drakar som målas i Dharma Hallen på Buddhistiska kloster.

Första som ombads måla det, klagade på att han aldrig sett en riktig drake, ifall sådana nu verkligen existerade.

Abboten sa då: Bry dig inte om att du inte sett kreaturet. Du blir en, du ska transformeras till en levande drake, och måla det. Försök inte följa några konventionella mönster.' Då målaren var skicklig på sin sak, och alltså undertryckt mycket, såg abboten att det i det undermedvetna hos honom fanns potentialiteten av att en Drake skulle kunna målas.

Artisten frågade, "Hur kan jag bli en drake?" Abboten svarade, "Du drar dig tillbaka till ditt privata rum och koncentrerar ditt sinne på det. Tiden kommer komma då du känner att du måste måla en. Detta är tillfället då du blivit draken, och draken anmodar dig att ge den en form." Resultatet blev draken vi nu ser i taket på Dharma Hallen i Myoshinji i Kyoto.

Däremot fanns det en annan Kinesisk målare som ville måla en drake, men han hade inte sett någon levande ännu, och väntade därför på en god chans. En dag tittade en riktig drake in genom fönstret och sa "Här är jag, måla mig!" Målaren blev så förbluffad av detta plötsliga oväntade besök att han svimmade, istället för att titta ordentligt på

den. Ingen bild av en levande drake *kom ur honom* (översättarens kursivering).

Sedan gör Suzuki en dold analogi om psykoanalytikernas idé om det undermedvetna. Han skriver:

Seendet är inte nog. Artisten måste sätta in sig själv i saken och känna den inuti och live dess liv självt.

Sedan går Suzuki vidare i del 2. av denna andra del, att tala om ett gammalt koncept vi lärt oss från de tidigare essäerna, att vara en Livsartist. Han säger ju att inte alla kan vara poeter, eller målare eller kompositörer, men vi kan alla vara Livsartister.

Här vill jag notera en poäng: Akademiska kulturen gör bäst i att likt Änglarna bugade inför Adham vid hans skapelse, böja sig inför den Upplyste människan, vilken är livsartisten, och detta oavsett om han nu är en poet, författare, kompositör etc. Dvs. det räcker med att han är Livsartist. Annars blir de Satanister, och tyvärr visade sig Svenska Akademien vara just Satanister.

En äkta muslim, en Livsartist: dessa är likvärdiga. Därför kan man säga att Islam och Zen-Buddhism står varandra mycket nära. Båda har idén, att en människa har rätt att existera, helt enkelt för att de är Upplysta, och inte för något yttre tecken på detta.

Suzuki skriver: En av de stora Zen-Mästarna av T'ang (dynastin) säger: ”Med en människa som är mästare över sig själv, var än han finner sig själv, betar han sig sant mot sig själv.”

Qur'anen säger: i Sura 16

75. Allah framskjuter ett exempel, en slav som ägs av en annan, han har ingen makt av någon typ, och, en man som Vi har givit ett gott ägande från Oss, och han spenderar därav i hemlighet och öppet. Kan dessa vara likvärdiga? Allt prisande och tack är Allahs. Nej! De flesta av dem vet inte.

76. Och Allah framskjuter exemplet av två människor, den ena döv, som inte har makt över någonting, och han är nedtyngd av sin mästare; vilken än väg han instruerar honom, bringar han inget gott. Är en sådan människa jämställt med en som befäller rättvisa, och är själv på Den raka Vägen.

Bägge talar om Själv-stående, om detta har översättaren skrivit om i sitt ursprungliga Förord till 'Vad är Zen?'

”

För att komma till Zen-upplevelsen av frihet, måste vi förneka oss själva jämt och ständigt. Vi måste börja göra det som Gary Snyder kallade 'följ alltid *dina egna önskningar*'.

Ifall man följer sin egen vilja, och inte sin arbetsgivares, är det ju lätt att man blir av med jobbet, men samtidigt, ifall man stannar kvar, hålls man i slaveri utav ordet; utav den resonerande - och kommer aldrig i sitt liv känna vad verklig frihet är för någonting.

Vilket ska man välja?; vara kvar på sin plats och må dåligt, eller sätta sitt eget liv, sin egen frihet, framför risken att bli dödad genom hunger eller kanske - som inom militären - genom avrättning?

Den som väljer sitt eget livs väg, gör också *samtidigt något för världen*, medan det att han som hålls kvar på sin plats,

gör så i tron att han gör något för världen; gör så för att samhället ”ska fungera” gör så, i en förnekelse av sig själv, som egentligen är den största egoism.

Människor kallar de som lyckats ta sig ur ord-fängelset för egoister, därför att de vägrar kvarhålla den samhälleliga ordningen.

Men de som lyckats ta sig ur, är i verkligheten de som börjat arbeta mest för sig själva, och genom detta vanligtvis för andra.

De vill ha en förändring, och genomför den i sina egna liv - de andra vill ha en förändring, men vågar inte genomföra den.

Reich har detta också: han skriver att arbetet ska vara ”frivilligt och glädjefyllt” inte att arbetet ska ske under tvång.

På detta sätt kan vi se att alla ”stora människor” eller poeter, arbetar för samma sak: en frigörelse av varje mänsklig individ, på bekostnad av slaveriet som människor sätts under då de sätts in i ett system som en kraftfull, känslfull, men gåtfull, mystisk, inte ärlig makt leder.

På detta sätt kanske rädslan för Gud: men som Jesus säger så är Gud en tjänare, Kärleken är en tjänare och ingen tyrann, precis som William S. Burroughs, Wilhelm Reich, Suzuki etc. är *våra tjänare*, tjänar vår sak, på bekostnad av mycket tankemöda, ett helt livs arbete.

”

Sedan citerar Suzuki en dikt av Bunan, en Zen-mästare på 1600-talet:

Medan levande
Var en död människa,
Helt igenom död;
Och handla som du vill,
Och allt är gott.

Men – vi får förklaringen till varför Suzuki inte skiljer på undermedvetet och omedvetet. Han säger att hans föreställning om det omedvetna är 'meta-vetenskapligt' eller till och med 'ante-vetenskapligt' (ante – till skillnad mot anti: att föregå någonting); ibland, så säger Suzuki, är han rädd att det t.om. är anti-vetenskapligt.

Han menar på att en maskin uppfattas som logiskt-harmonisk – men att detta 'logiskt-harmoniskt' kanske inte alltid är harmoniskt.

Han säger att logiken vaktas av hårda regler av slutledningar, men att då harmonin bara är skenbar – kan det finnas anledning att hitta på en helt ny logik som utvärderar saker efter ett högre perspektiv.

Man kan inte ha kakan och äta den samtidigt

Suzuki gör dock fel i att kritisera Logos principen; Logos-principens högsta utveckling, är att kasta ljus på de punkter utav Jaget som man känner sig osäker över.

Logos – och 'hur är läget' är likvärdiga (och ifall någon frågar 'hur är det?' eller 'är det bra' ska man svara: Prisad vare Allah! – detta betyder att det finns något mörkt med Logos, en demonisk sfär som riskerar involveras på något vänster).

Exempel på Logos: ifall man vill bli inbjuden till en middag, måste man komma *i ett läge* för att bli inbjuden

dit. Detta är Islams Yihadd-an-Nafs (som enligt Sunnah är 99% av Yihadd, att man offerar sin egen person i heliga kriget).

Förordar då Suzuki ett omedelbart 1% Yihadd? dvs. ett förnekande utav det undermedvetna – som då enligt Schopenhauer blir ens existens?

Här ska vi igen minnas Suzukis prat om att hans idé om det omedvetna är 'meta-vetenskapligt' 'meta-for' 'meta-morfos'.

Buddhistiska kloster är ofta placerade i otillgängliga bergs-trakter – detta symboliserar att deras idé om Logos är metafysisk – och Zazen är den magiska föreställningen utav en högre art, där man tror att 'Allt beror på sinnet' och 'uppväck sinnet utan att fixera det någonstans', dvs. munkens celibat – skvallrar om att dess magiska sinne – inte är den magi vi möter och pratar om i Quranen – ty – sex och magi är synonymer – den sex-löse munken – som har ett högre Logos perspektiv, har gett upp denna världs pompa och står för att vinna evigt liv. Hans läge är sålunda i meditationsställning; ett fast flytande, en flytande fasthet, och t.ex. den Japanska militärens beskyddande av munkpositionen är det verkliga Yihadd!

En så kallad muslims förakt för Buddhismens visar alltså dess insiktslöshet i Islam och skvallrar om grav ignorans. Inte heller är 'poeterna' som det talas om i Quranen, hänsyftande på de poeter som i denna Suzuki-text representeras av poeter Basho. Quranens föreställning om poeter hänsyftar till ekvilibristerna, som mycket väl beskrivs av Suzuki med tanke på Tennyson.

Poet heter i Quranens mening av ordet: Ashura, och det är någon som stjälar inspiration, som klipper av sig med den oförstörbara Änglakällan, och säljer sin inspiration på den

lokala köttmarknaden, skyndandes att nedstiga till 'uppvaknandet'. Buddha ska enligt vissa språkforskare ha den exakta betydelsen utav 'Den vakne', men, kan i detta sammanhang lika gärna beskriva den som fortsätter sova även då den är vaken, dvs. som drömmer i vaket tillstånd.

'De Buddhistiska munkarna', kan vissa mindre begåvade s.k. muslimer invända, 'har ju rakade huvuden – och Profet Muhammad säger att kännetecknet för muslimska terrorister är att de rakar sina huvuden'.

Buddhistiska munkar, svarar vi dessa dumhuvuden, har rakade huvuden pga. att de lever i celibat och avsagt sig den sexuella aspekten av Logos-doktrinen. Vi muslimer som fortfarande lever i denna värld av bedrävelse, har långt fint hår, då vi är som en lejonhanne som har en man som, när lejonhonan betraktar den, talar om för henne att just denna lejonhanne är en attraktiv, stark och rättfärdigt djur.

Vi fortsätter översätta Suzuki där vi slutade, dvs. där vi citerade dikten av Bunan, Zen mästaren av det 16de århundrandet.

Att älska Gud är att inte ha någon person, vara av inget-sinne, att bli "en död människa", att vara fri ifrån de begränsande motivationerna hos medvetandet. Denna människas "God morgon" har inget mänskligt element av någon typ av egenintresse. Han tilltalas och han svarar. Han känner sig hungrig och äter. Ytligt sett, är han en natur människa, kommande rakt från naturens sköte med inga komplicerade ideologier hos den moderna civiliserade människan. Men hur rikt hans inre liv är! Eftersom det är

i direkt kommunikation med det stora omedvetna.

Jag vet inte ifall det är korrekt att kalla denna typ av omedvetna för det Kosmiska Omedvetna. Anledningen till varför jag tycker om att kalla det så är för att vad vi generellt sett kallar det relativa fältet av medvetenhet försvinner iväg någonstans in i det okända, och detta okända, en gång igenkännt, äntrar in i vanliga medvetandet och sätter ihop i bra ordning alla komplexiteterna där som har plågat oss till en större eller mindre grad.

Övers. anm. R.H. Blyth, Dr. Suzukis bästa vän, skrev att, om man klagat på att de flesta stora poeter har varit syndfulla personer, så ska man svara att Jesus och Buddha var nedsättande, kvinnohatande män. Blyth menar givetvis inte att dessa var det, utan att deras följare, som pga. att de är 'goda muslimer' etc. ser ned på andra i en stel högfärd, blivit sådana. På samma sätt kan man ju säga att den goda sidan av Logos-doktrinen förutsätter möjligtvis, att den negativa existerar. Men, är inte Logos-doktrinen Allahs vilja, då han lät Iblis få uppskov till Domedagen för det straff som annars drabbat honom omedelbart för sin arrogans i att inte böja sig inför den upplyste människan? Allah säger ju att han ska kasta Iblis, Satan och hans efterföljare i Helvetet samtliga, men att Allahs utvalda tjänare ska klara sig undan. Vårt jordeliv är alltså djupt förknippat med Logos-doktrinens olika aspekter.

På det sättet blir det okända familjärt med vårt sinne, och – till den utsträckningen, måste, det okända, och sinnet på något vis vara av liknande natur och upprätthålla en liknande kommunikation.

Vi kan på det sättet konstatera att vårt begränsade

medvetande, så länge och på det sättet som vi känner dess begränsningar, leder oss till många typer av oro, rädslor och ostadighet. Men så fort som det förstås att vårt medvetande kommer ut ur någonting som, fast icke känt på det viset som relativa saker är känt, är intimt relaterat till oss, är vi befriade från varje typ av spänning och är fullständigt avslappnade och till freds med oss själva och med världen generellt.

Skulle vi inte kunna kalla detta okända för det Kosmiska Omedvetna, eller källan av oändlig kreativitet varur inte bara artister av varje typ göder sina inspirationer, men även vi vanliga varelser möjliggör, varje en efter sina naturliga begåvningar, att vända detta liv till något av genuin konst?

Övers. anm.

Jag vet inte om det är rätt, ekar jag Suzuki, att kalla detta det 'Kosmiskt omedvetna' ty – vad man vanligtvis menar med denna term är fältet som hör till Karma – där vi kan uppfatta saker telepatiskt. Men, vi måste komma till upplevelsen där vi lär känna vittnet från Gud eller vittnenas namn – likt Profet Muhammad visste att det var Ängel Gabriel som citerade Qur'anen för honom. I en liknelse kan vi säga att vad vi vanligtvis menar med Kosmiska Omedvetna, är fältet, medan det som skördar och bevattnar fältet är vittnenas namn.

Följande historia må illustrera till en viss utsträckning vad jag menar med att transformera vårt vardagsliv till något utav genuin konst.

Dogo av sjunde århundrandet, var en stor Zen-mästare under T'ang Dynastin. Han hade en ung proselyt som

önskade bli lärd Zen. Han stannade hos Mästaren under en tid, men det blev inget speciellt utlärande. En dag närmade han sig Mästaren och sa: ”Jag har dväljt med dig under en ganska lång tid nu, men jag har inte fått någon instruktion. Hur kommer det sig? Snälla, var god och rådgör mig!”

Mästaren sa, ”Vad är detta! Jag har instruerat dig i Zen ända sedan du kom till mig.”

Proselyten protesterade, ”Snälla var god säg mig vad instruktionen var!”

”När du ser mig om morgonen, hälsar du mig, och jag besvarar det. När morgon målet bringas, accepterar jag det tacksamt. Vart pekar jag för dig inte ut kokoros essens?”

När han hörde detta, hängde proselyten med sitt huvud och verkade absorberad i att dechiffrera meningen av Mästarens ord. Mästaren sa till honom, ”Så fort du börjar tänka på det, är det inte längre där. Du måste se det omedelbart, utan betänkande, utan tvekan.”

Detta sägs ha uppväckt proselyten till Zens sanning.

Övers. Anm.

Blyth skriver: Varje människa är upplyst, men önskar att han inte var det. Varenda människa vet att han ska sälja allt han har och ge till de fattiga – men han *vill inte veta det* – därför fortsätter han ställa frågor för att undvika att komma till en insikt. Dogo kände Änglarna och deras namn – och var därför tillfreds med så enkla medel som vanliga utbytandets hälsningar, han var bland de ’fattiga i anden’ vilka är de vi ska sälja allt för och upprätthålla deras existenser, de som offrat sina ekonomiska möjligheter i denna värld, för att vinna det eviga livet – och som det därför är en ära att bringa frukost till.

Bedragarna, som alltid kör en vals om hur förtryckta de är

i sitt hemland, och som förespeglar att de, *om de bara fick chansen*, vill återgå till *det vanliga livet*, det *normala levernet*, och som på det viset usurpatiskt skriker efter sovplats, pengar och mat – dessa är inte de fattiga, utan bara de misslyckade – om man nu inte faktiskt märker på dem spåren utav kemisk tortyr, s.k. 'tvångsmedicinering'. Dessa agenter från en främmande makt, som lockar med denna världs saker 'bara om/att' ska lämnas helt utan intresse och hjälp.

Zens sanning, en liten del utav det i alla fall, är vad som vänder ens alldagliga liv, ett liv av monotont, oinspirerande banalitet, till ett konstnärligt, fullt av genuin inre kreativitet.

Det finns i allt detta någonting som antedaterar den vetenskapliga studien av verkligheten, någonting som inte kan skyfflas upp i maskorna av den vetenskapligt konstruerade apparaten.

Det omedvetna i dess Zen innebörd är, utan tvekan, det mystiska, det okända, och för denna anledning ickevetenskapligt eller före-vetenskapen. Men detta betyder inte att det är bortom vårt medvetande att nå eller någonting vi inte har att göra med. Faktum är att det, tvärtemot, är det mest intima för oss, och det är just pga. denna intimitet som det är svårt att få grepp om, på samma sätt som ögat inte kan se sig själv. Att därför bli medveten om det omedvetna kräver en speciell träning på medvetandets sida.

Etiologiskt talat, blev medvetandet uppväckt från det omedvetna någon gång under evolutionens lopp. Naturen arbetar sin väg omedveten om sig själv, och den medvetna människan kommer ut ur det. Medvetenhet är ett skutt,

men skuttet kan inte innebära ett skiljande i dess fysiska betydelse. Eftersom medvetenhet är i konstant, oavbruten gemenskap med det omedvetna. I verkligheten, utan den sistnämnda skulle inte den tidigare kunna fungera; den skulle förlora dess operationsbasis. Detta är anledningen varför Zen uttalar att Tao är "ens varje-dag sinne." Med Tao, menar Zen såklart det omedvetna, som arbetar hela tiden i vårt medvetande. Följande *mondo* (fråga och svar) må hjälpa oss att förstå någonting utav det Zen omedvetna: När en munk frågade en mästare vad som menades med "ens varje-dag sinne", svarade han, "När hungern faller på; äter jag; när trötthet faller på, sover jag."

Jag är säkra på att ni skulle fråga: "Ifall detta är det omedvetna ni Zen-män talar om som någonting högst mystiskt och av den högsta valör i mänskligt liv som den transformerande agenten, kan vi inte hjälpa att betvivla det. Alla dessa 'omedvetna' handlingar har sedan länge blivit förvisade till vårt instinktiva reflexiva medvetandedomän, under principen av mental ekonomi. Vi skulle vilja se det omedvetna kopplas ihop med en mycket högre funktion av sinnet, speciellt då, som fallet är med svärdsmästaren, detta uppnås först efter långa år av krävande träning. Vad gäller dessa reflexmässiga handlingar, som att äta, dricka sova, etc., dessa delas även med de lägre djuren lika väl som av barnen. Zen kan säkerligen inte värdera dem som någonting den fullt utvecklade människan måste sträva att finna mening i."

Låt oss se om det är så eller inte att det finns en väsentligt skillnad mellan det "instinktiva" omedvetna och det högt "tränade" omedvetna.

Bankei, en av det moderna Japans stora Zen mästare, brukade utlära det Oföddas doktrin. För att demonstrera

sin idé pekade han på faktum i vår dagliga erfarenhet sådan som att höra en fågel kvittra, att se blommor som blommor, etc., och sa att alla dessa är tillhöriga utav närvaron av det Ofödda. Vilken än *satori* det finns, måste det baseras på denna erfarenhet och ingen annan, konkluderade han.

Detta verkar peka, rent ytligt sett, till identifikationen av vårt medvetande-fält och det högst metafysiska Ofödda. I en aspekt är denna identifikation inte fel, men i en annan aspekt är det detta. Därför att Bankeis Ofödda är roten till alla saker och inkluderar inte bara medvetande-fältet hos vår dagliga upplevelse av totaliteten av alla realiteter, förgångna, närvarande, och framtida och fyller kosmos till ändarna av de tio kvarteren. Vårt "varje-dag sinne," eller vår dagliga erfarenhet, eller våra instinktiva handlingar, så länge som de betänks i sig själva, har inget speciellt värde eller signifikans. De erhåller dessa bara då de refereras till det Ofödda, eller vad jag har kallat det "Kosmiska Omedvetna." Därför att det Ofödda är urkällan till alla kreativa möjligheter. Det råkar sig då så vara att då vi äter är det inte vi som äter utan det ofödda; när vi sover, trötta, är det inte vi som sover utan det Ofödda.

Så länge som det omedvetna är det instinktiva, så går det inte bortom det som finns hos djur och hos barn. Det kan inte vara det hos den mogna människan. Vad som hör till den senare är det tränade omedvetna i vilken alla de medvetna erfarenheterna han gått igenom sedan barndom är inkorporerade som konstituerande hela hans väsen. För denna anledning, som i svärds-mästarens fall, så fort som han tar upp svärdet så blir hans tekniska färdigheterna, tillsammans med hans medvetenhet om hela situationen, träder tillbaka i bakgrunden och hans tränade omedvetna börjar spela sin del till dess fulla utsträckning. Svärdet

hanteras som om det hade en själ i sig självt.

Kanske kan vi säga detta: det omedvetna så länge som det är relaterat till medvetande-fältet är utkomsten av en lång process av evolution i den kosmiska historien utav liv, och den delas likväl av djur och barn. Men då som intellektuell utveckling sker, då vi växer upp, är medvetande-fältet invaderat av intellektet och naiviteten av medvetande-upplevelsen förloras. När vi ler, är det inte bara leende: någonting mer är tillagt. Vi äter inte som vi gjorde i vår barndom; ätandet är mixtrat med intellektualiserande. Och då som vi inser att denna invasion av intellektet eller blandandet med intellektet, så blir enkla biologiska handlingar kontaminerade med egocentriska intressen. Detta innebär att det nu finns en inkräktare in i det omedvetna, som inte längre direkt kan eller omedelbart röra sig in i det medvetna fältet, och alla handlingar som har blivit förvisade till biologiska instinktiva funktioner antar nu former av medvetna och intellektuellt styrda handlingar.

Denna transformation är känd som att förlora "oskuldsfullheten" eller erhållandet av "kunskap" så som det används i den Bibliska myten. I Zen och Buddhism kallas det generellt "den affektiva kontaminationen (*klesha*)" eller "ingripandet av det medvetna sinnet förhärskande av intellektualiserande (*vijnana*)."

Den mogna människan ställs nu inför frågan av Zen att rena sig själv ur denna kontamination och även att frigöra sig själv ur det intellektuella medvetna ingripandet ifall han uppriktigt önskar att inse ett liv av frihet och spontanitet där sådana störande känslor som rädsla, oro, och osäkerhet inte finner något rum att ansätta honom. När denna frigörelse sker, har vi det "tränade" omedvetna som

verkar i det medvetnas fält. Och vi vet vad Bankeis ”Ofödda” eller de Kinesiska Zen mästarnas ”varje-dag sinne” är.

3.

Vi är nu redo att höra Takuans råd till sin fäktnings elev Yagya Tajima-no-kami.

Takuans råd är a priori berörande med att alltid hålla sinnet i ett tillstånd av ”flöde” för så säger han att när det stannar någonstans innebär det att detta flöde uppdäms och att detta är skadligt för sinnets välbefinnande. I fäktarens fall innebär det döden. Det affektiva befläckandet förmörkar spegeln av människans primära *prajna*, och den intellektuella överläggningen blockerar dess hemvana aktivitet. *Prajna*, som Takusan kallar ”orubblig *prajna*,” är det direkta organet hos alla våra rörelser, inre lika väl som yttre, och när den är blockerad blir det medvetna sinnet igenslammat och svärdet, som då bortser från det hemvana, fria, spontana dirigerade aktiviteten av det ”orubbliga *prajna*,” som motsvarar vårt omedvetna, börjar att lyda det medvetet förskaffade tekniska färdigheterna av konsten. *Prajna* är det orubbliga berörandet som omedvetet opererar i det medvetnas fält.

När fäktaren står mot sin motståndare, ska han inte tänka på motståndaren, inte heller på sig själv, inte heller på hans motståndares svärds-rörelser. Han står bara där med sitt svärd, som, glömskt av all teknik, i verkligheten bara följer direktiven hos det omedvetna. Människan har suddat ut sig själv som hanteraren av svärdet. När han slår till, är det inte människan utan svärdet i det omedvetnas hand som slår till. Det finns berättelser i vilken människan själv inte blivit uppmärksam på faktumet att han slagit ned sin

motståndare – allt omedvetet. Det omedvetnas funktion är i många fall helt enkelt mirakulös.

Låt mig ge ett exempel: De sju samurajerna.

Det finns ett Japanskt film-skådespel, som nyligen introducerades till Amerikans publik, i vilken en scen presenteras där de arbetslösa samurajerna blir testade i sitt fäktningsskap. Detta är fiktivt, men det är utan tvekan baserat på historiska fakta. Ledaren av hela företaget uppfinner ett visst sätt vari varje fäktare skulle bli testad. Han placerar en ung man av byn bakom ingången som måste passeras av varje en som ska in i byggnaden. Så fort som samurajen försökte stiga över tröskeln, skulle den unga mannen slå honom plötsligt med en käpp och se hur nybörjaren betedde sig.

Den första blev fångad och mottog käppen över sig med full kraft. Han misslyckades med testet. Den andre duckade för slaget och returnerade med att slå tillbaka på den unge mannen. Han ansågs inte bra nog att få godkänt. Den tredje stannade vid ingången och sade till den bakom dörren att inte försöka ett sådant elakt trick på en sådan garvad krigare. För denne avläste närvaron av en hemlig fiende där inne till och med innan han faktiskt detekterat honom som var hemligt gömd. Detta var beroende av de långa erfarenhet denna samuraj hade varit tvungen att gå igenom i dessa turbulenta dagar. Han bevisade sig på det viset att vara en framgångsrik kandidat för arbetet som skulle utföras i byn.

Detta uppfattande av den osedda fienden verkar ha utvecklats bland fäktare till en nästan anmärkningsvärd grad av verkningsgrad i de feodala dagarna när samurajen var tvungen att vara på alert i varje tänkbar situation som må uppkomma i hans dagliga liv. Till och med när han sov

var han redo att möta en olycklig omständighet.

Jag vet inte ifall detta sinne kan kallas ett sjätte sinne eller en sorts telepati och därför ett ämne för parapsykologi, så-kallat. En sak åtminstone önskar jag nämna är att fäktnings-filosofier tillskriver detta sinne som fäktare tillägnat sig till det omedvetnas arbete vilket är uppväckt när han når ett tillstånd av personlöshet, av inget-sinne. De skulle säga att när människan tränas till det högsta pinnhållet av konst har han inte längre det alldagliga relativa medvetandet i vilken han inser att han kämpar för liv och död, utan att när denna träning träder i kraft är hans sinne en spegel på vilken varje tanke som skulle röra sig i motståndarens sinne reflekteras och han vet på en gång vart och hur han ska slå motståndaren. (För att vara exakt, är detta inte kunskap utan en intuition som sker i det omedvetna.) Hans svärd rör sig, mekaniskt som det verkar, alldeles av sig självt, över en fiende som finner försvar svårt eftersom svärdet faller på platsen där motståndaren inte alls är en garde. Fäktarens omedvetna är på det sättet utsagt att vara utkomsten av personlöshet vilken, i samklang med "Himlens och Jordens Reson," slår ned vad än som är emot denna Reson. Rallyt eller slaget av fäktningsskap är inte till den snabbaste eller starkaste eller mest skickliga, utan till den vars sinne är rent och personlös.

Vare sig eller inte vi accepterar denna tolkning är en annan fråga; faktumet är att fäktnings-mästaren äger vad vi må designera som det omedvetna och att detta sinnestillstånd uppnås när han inte längre är medveten om sina handlingar och lämnar allting till något som inte är i hans relativa medvetenhet. Vi kallar detta någonting eller någon; därför att dess varelse är utanför det alldagliga

medvetande-fältet, har vi inget ord för det utan att ge det ett negativt namn, X, eller det omedvetna. Det okända, eller X, är alltför vagt, och som det kommer i beröring med medvetandet på sånt sätt att X utnyttjar möjligheten av sig själv i alla de tekniska färdigheterna förskaffade medvetet, må det inte opassande designeras som det omedvetna.

4.

Vad är det omedvetnas natur? Är det fortfarande i det psykologiska fältet, fast dock i dess vidaste bemärkelse? Är det på något vis relaterat till källan av alla saker, sådan som ”Himlen och Jordens Reson”, eller någonting annat som kommer upp i ontologin hos Österländska tänkare? Eller ska vi kalla det ”den stora perfekta spegel kunskapen (*adarsanajnana*), som det är ibland kallat utav Zen mästarerna?

Följande incident berättad av Yagyū Tajima-no-kami Munenori, en av Takuans elever, Zen mästaren, må inte vara direkt relaterat till det omedvetna beskrivet i den föregående delen av föreläsningen. En anledning är att han faktiskt inte står ansikte mot ansikte med fienden. Men det må inte vara ett obetydligt faktum för psykologen att finna att en fakultet som må kallas nästan parapsykisk kan utvecklas genom att gå igenom en viss form av disciplin. Jag må kanske tillägga att i Yagyū Tajima-no-kamis fall har, givetvis, det inte blivit testat på det vetenskapliga sättet. Men det finns ett antal av sådana fall protokollfört i annalerna hos de Japanska fäktningsskolorna, och till och med i vår moderna upplevelse finns det anledning att tro på möjligheten av sådan ”telepatisk” intuition, medan jag måste upprepa att denna typ av psykologiskt fenomen

antagligen inte har någonting att göra med det omedvetna om vilken jag har pratat.

Yagyu Takima-ni-kami var en vårdag i hans trädgård beundrande körsbärs trädet som blommade för fullt. Han var, så såg det ut för alla, djupt absorberad i kontemplation. Han kände plötsligt en *sakki* (*Sakki* betyder bokstavligen ”vindil av mord”. Fäktaren refererar frekvent till denna typ av incident. Det är något obeskrivbart, bara känt inuti som emanerande från en person eller objekt. Folk talar ofta om faktumet att vissa svärd är fyllda med denna ”vindil av mord,” under det att andra inspirerar en med detta sinne av vördnad, eller av pietet, eller till och med välvilja. Detta är generellt sett tillskrivet till karaktären eller temperamentet hos artisten som smidde svärdet, därför att konstverk reflekterar anden hos artisten, och i Japan är svärdet inte bara ett mordiskt vapen utan ett konstverk. *Sakki* kommer också ut från en person som hyser hemliga eller manifesta idéer att döda någon. Denna ”vindil” sägs också sväva över ett detachment soldater som har för avsikt att attackera fienden.) som hotade honom bakifrån. Yagyu vände sig om, men såg inte någon mänsklig varelse som närmade sig utan den unge pojke tjänaren som vanligtvis följer sin herre bärande hans svärd. Yagyu kunde inte bestämt lokalisera källan varifrån *sakkin* emanerade. Detta faktum förbryllade honom i övermåttan. För han hade fått till sig efter lång träning i fäktningkonsten ett typ av sjätte sinne med vilket han kunde detektera på en gång närvaron av *sakki*.

Han drog sig snart tillbaka till sitt rum och försökte lösa problemet, som besvärade honom väldigt mycket. Ty han hade aldrig gjort ett misstag tidigare i att upptäcka och lokalisera definitivt källan av *sakki* närhelst han kände dess närvaro. Han såg så beklämd ut med sig själv att alla hans tjänare var rädda att närma sig honom för att fråga

vad det var frågan om.

Tillslut, kom en utav de äldre tjänarna upp till honom för att fråga ifall han inte kände sig sjuk och i behov av deras hjälp på ett eller annat sätt. Lorden sa, ”Nej, jag är inte sjuk. Men jag har upplevt någonting konstigt medan jag var ute i trädgården, som går bortom min förståelse. Jag kontemplerar saken.” Sägande på det sättet, berättade han för honom incidenten.

När saken blev känd bland tjänarna, kom den unge som brukade följa lorden fram skakande och gjorde denna bekännelse: ”När jag såg ert Lordskap så absorberad i att beundra körsbärsblommorna, kom tanken över mig: Oavsett hur häutig vår lord må vara i hans användande av svärdet, skulle han med största sannolikhet inte kunna försvara sig själv ifall jag i just detta ögonblick stack honom bakifrån. Det är troligt att denna hemliga tanke jag hade kändes av lorden.” Så bekännande, var den unge redo att bli straffad av lorden för sin opassande tanke.

Detta löste upp hela mysteriet som hade bekymrat Yagyū så väldigt mycket och lorden var inte var inte i sinnesstämningen att göra någonting mot den oskyldiga unge lagöverträdaren. Han var tillfredsställd att se att hans känslor inte slog fel.

III. FÖRESTÄLLNINGEN AV JAGET I ZEN BUDDHISM

Zen approachen till verkligheten vilken må bli definierad som ante-vetenskaplig är ibland anti-vetenskaplig i den betydelsen att Zen rör sig fullständigt emot den riktning som vetenskapen jagar efter. Detta är

inte nödvändigtvis att säga att Zen är i opposition mot vetenskap, men helt enkelt att förstå att för att förstå Zen måste man inta en position som upp till nu blivit negligerad eller snarare ignorerad av vetenskapsmän som ”o-vetenskapligt.”

Vetenskaperna är enhetligt sett centrifugala, extroverta, och de ser ”objektivt” mot saken som de plockar upp för att studera. Positionen som de på detta vis antar är att hålla sig själva iväg från saken som de studerar. Även då de ser inuti för själv-inspektion är de noga med att projicera utåt vad som är inuti, på det viset görande sig själva främmande för sig själva likt det som finns inuti inte hörde till dem. De är vettskrämda för att vara ”subjektiva”. Men vi måste komma ihåg att så länge som vi står utanför är vi utbölingar, och att för just denna anledning vi aldrig kan känna en sak självt, att allt vi kan veta är *omkring* – vilket innebär att vi aldrig kan veta vad vårt verkliga jag är. Vetenskapsmän, därför, kan aldrig förväntas nå Jaget, hur mycket de än begär det. De lam utan tvekan tala en hel del *omkring* det, och detta är allt de kan göra. Zen råder oss på detta vis att omvända den riktning vetenskapen efterjagar ifall vi verkligen vill bekanta oss med Jaget. Det sägs att den rätta studien av mänskligheten är människan, och i detta fall ska människan tas i betydelsen utav Jaget, därför att det är mänskligheten och inte djurriket som någonsin kan vara medveten om Jaget. Män eller kvinnor som inte aspirerar efter kunskap om Jaget är tvungna, är jag rädd för, att gå igenom en till cykel av födsel och död. ”Att känna dig själv” är att känna dig Självt.

Vetenskaplig kunskap om Jaget är inte riktig kunskap så länge som det objektifierar Självet. Den vetenskapliga studie-riktningen ska bli omvänd, och Jaget ska greppas

inifrån och inte från utsidan. Detta innebär att Jaget ska känna sig själv utan gå ut ur sig själv. Vissa må fråga, ”Hur kan detta vara möjligt? Kunskap implicerar alltid dikotomi, den som vet och objektet som blir känt.” Jag svarar: ”Jag-kunskap är möjlig bara då identifikationen utav subjekt och objekt sker; det är, när vetenskapliga studier kommer till ett slut, och lägger ned alla anordningar av experimenterande, och erkänner att de inte kan fortsätta sina researcher något längre i annat fall än att de överskrider sig själva genom att utföra ett mirakulöst språng över in i riket av absolut subjektivitet.”

Riket av absolut subjektivitet är där Jaget dväljer. ”Att dvälja” är inte riktigt korrekt här, eftersom det antyder en statisk aspekt av Jaget. Men Jaget är för-alltid rörligt eller tillblivande. Det är ett noll som är statiskhet, och på samma gång en oändlighet, indikerande att det hela tiden rör sig. Jaget är dynamiskt.

Jaget är jämförbart med en cirkel vilken inte har någon omkrets, den är på det sättet *sunyata*, tomhet. Men det är alltså centret av en sådan cirkel, vilken blir funnen överallt och vartsomhelst i cirkeln. Jaget är spetsen på absolut subjektivitet som må förmedla sinnebilden av orörlighet eller trankilitet. Men som denna punkt kan bli flyttad vartsomhelst vi tycker, till oändligt varierande platser, är det i verkligheten inte en spets. Detta uppenbart omöjliga mirakel sker när den riktning vetenskapen jagar omvänds och vänds in i Zen. Zen är sannerligen utföraren utav en sådan omöjlighet.

På det viset, som Jaget rör sig från noll till oändligheten och från oändligheten till noll, är det på inget sätt ett objekt för vetenskapliga studier. Då det är absolut subjektivitet, undgår det alla våra försök att lokalisera det till något av

en objektivt definierbar plats. Då det är så svårfångat och inte kan greppas, kan vi inte experimentera med det på ett vetenskapligt sätt. Vi kan inte fånga det genom något objektivt konstruerat medium. Med all vetenskaplig begåvning kan aldrig detta utföras, därför att det inte är naturens gång inom dess operationsfärer. Jaget när det är korrekt anpassat vet hur det ska upptäcka sig själv utan att gå igenom en objektifierings-process.

Jag refererade tidigare till Rougemonts nytgivna bok, *Man's Western Quest*, i vilken han namnger "personen" och "maskinen" som två distinkta egenskaper i naturen hos Västerlänningens sökande efter verkligheten. Enligt honom, var "personen" först en legal term i Romarriket. När Kristendomen tog upp frågan om Treenigheten började dess skolastiker använda det teologiskt, som ses i sådana termer som "den gudomliga personen och "den mänskliga personen," vilka harmonierade och slöt fred i Kristus. Som vi använder termen nu, har den en moralisk-psykologisk konnotation med alla dess historiska implikationer. Personlighetens problematik är nu äntligen reducerbar till frågan om Jaget.

De Rougemonts person är dualistisk till sin natur, och någon typ av konflikt pågår alltid inom den själv. Denna konflikt av spänning och sammandragning är vad som konstituerar personens essens, och det följer naturligt att känslan utav rädsla och osäkerhet i hemlighet slår följe med den på vägen i varje sinnesstämd aktivitet som den manifesterar. Faktum är, vi kan säga att denna känsla är det som driver personen att utföra obalanserade handlingar av passion och våld. Känslan är källan av alla mänskliga dåd, och dialektiska svårigheter. Psykologi kommer först, sedan logik och analys, och inte vice versa.

Övers Anm. Denna sista mening, att psykologi kommer först, är viktig. 'Att vara romantiker' 'att följa sina känslor' leder i slutändan, som vi ser i fallet med Svenska Akademien, till att man blir en Faraosom som dyrkar sina lustar. Dessa personer är "duktigast i klassen" och bygger upp sig själva inom samhällsillusionen till att bli intellektuella monster, som regerar över statydyrkarna. Psykologins utbredning som styrande kraft i samhället, är bara ett epifenomen utav Phallos-dyrkan i dess värsta form; obeliskan.

Därför, enligt de Rougemont, är det omöjligt för Västerländska människor att transcendera dualismen inneboende i själva personens natur så länge som de hänger sig fast vid deras historiskt-teologiska tradition av Gud-människa eller människa-Gud. Det är på grund av denna dualistiska konflikt i det omedvetna och dess resultat av känslan av förvirring som de rör sig utåt in i tiden likaväl som in i rymden. De är fullständigt extroverta och inte introverta. Istället för att se in i personens natur invändigt och greppa denna, strävar de efter objektifierande för att försona den dualistiska konflikten vilken de urskiljer på intellektualiserandets plan. Vad gäller personen själv, låt mig citera de Rougemont. Enligt honom:

Personen är kallande och svar, den är handling och varken ett faktum eller ett objekt, och den kompletta analysen av fakta och objekt kommer aldrig producera ett obestridligt bevis av den. (p. 50)

Personen är aldrig här eller där, utan i en handling, i spänning, i en överilad rusning – mer sällan som källan till

en lycklig balans, sådan som Bachs verk ger upphov till.
(p. 55)

Detta låter fint. Personen är i verkligheten vad de Rougemont beskriver och korresponderar med det Buddhister skulle säga om *atman* ”är försvunnen till upplösning (*visankara*).” Men vad Mahayanerna känner för att fråga författaren till citaten ovan är: ”Vem är *du* att säga alla dessa fina saker från den föreställningsmässiga aspekten? Vi önskar intervju *dig* personligt, konkret, eller existentiellt. När *du* säger, ”så länge jag lever, lever jag i motsägelse”, vem är detta ’jag’? När du berättar för oss att den fundamentala motsägelsen hos personen ska övertas av tron, vem är *denna* som tar till sig tron? Bakom tro, erfarenhet, konflikt, och koncept måste det finnas en levande *människa* som gör allt detta.”

Här är historien om en Zen munk som direkt och konkret satte sitt finger rakt på personen och lät sin förfrågare se hur det var. Munken kom senare att bli känd under namnet Obaku Ki-un (dog 850), en av T’ang dynastins stora Zen mästare. Guvernören i distriktet besökte en gång ett kloster under hans jurisdiktion. Abboten tog honom till att inspektera de olika delarna av fastighetsområdet. När de kom till ett rum där porträtten av tidigare abbotar visades, pekade guvernören på en av dem och frågade abboten, ”Vem är detta?” Abboten svarade, ”Den hädangångne abboten.” Guvernörens andra fråga var, ”Här är porträttet, och vart är personen?” Detta var mer än abboten kunde besvara. Guvernören, hursomhelst, insisterade på att få sin fråga besvarad. Abboten var desperat, ty han var icke kapabel att finna någon bland hans följare som kunde tillfredsställa guvernören. Han kom slutligen att tänka på

en konstig munk som nyligen hade kommit till klostret för logi och som spenderade mesta av sina fritid i att hålla gårdsplanerna väl sopade och i bra ordning. Han tänkte att denna främling, som såg ut som en Zen munk, kanske skulle vara i position att kunna svara guvernören. Munken kallades in och introducerades till guvernören. Den senare tilltalade respektfullt munken,

”Ärade Herre, dessa gentlemän omkring oss är oturligt nog inte villiga att svara på min fråga. Kan du vara så god att åta dig besvarandet?”

Munken sa, ”Vad är din fråga?”

Guvernören berättade för honom allt som hade hänt tidigare och upprepade frågan, ”Här är porträttet av den forna abboten, men var är personen?”

Munken skallade genast ut, ”Å Guvernör!”

Guvernören besvarade, ”Ja, Ärade Herre!”

”Vart är han?” Detta var munkens lösning.

Vetenskapsmän, inkluderande teologer och filosofer, önskar vara objektiva och undvika att vara subjektiva, vad än detta må betyda. Därför att de tror fullt och fast på synvinkeln att ett uttalande är sant bara när det är objektivt evaluerat eller validerat och inte enbart subjektiv eller personlig upplevelse. De glömmer bort faktumet att en person *lever* ett personligt liv och inte ett konceptuellt eller vetenskapligt definierat ett. Hur än exakt eller objektivt eller filosofiskt definitionen må ha blivit given, är det inte definitionen personen lever utan livet självt, och detta är detta liv som är ämnen för mänsklig studie. Objektivt eller subjektivt är inte frågan här. Vad som berör oss mest vitalt är att upptäcka för oss själva, personligt, vart detta liv är,

hur det levs. Personen som känner sig själv är aldrig beroende av teoretiserande, skriver aldrig böcker, hänger sig aldrig åt att ge instruktioner till andra; den lever alltid sitt unika liv, sitt fria kreativa liv. Vad är detta? Vart är detta? Jaget känner sig själv inifrån och aldrig utifrån.

Som vi ser i historien om Obaku och guvernören, är vi vanligtvis tillfredsställda med porträttet eller något liknande, och, fantiserar att *människan* är död, misslyckas vi att besvara frågan som guvernören ställer, ”Här är porträttet, men vart är personen?” För att översätta hela trenden av historien till vårt moderna sätt att säga saker; ”Existensen (inkluderande personen) uppehålls av det fortskridande uppfinnandet av relativa lösningar och av användbara kompromisser.” Idén om födsel och död är en relativ lösning och porträtt-skapande är en typ av sentimental användbar kompromiss. Men vad gäller närvaron av en faktiskt levande personlighet, finns det inget av den sorten, härav guvernörens krav, ”Vart är personen?” Obaku var en Zen munk och förlorade ingen tid i att väcka honom från den drömlika världen av föreställningar med skallandet, ”Å Guvernör!” Svaret kom ögonblickligen, ”Ja, Ärade Herre!” Vi ser här hela personen tagande ett språng ut ur analysens kammare, abstraktionens, föreställningarnas. När detta förstås vet vi vem personen är, vart han är, och vem Jaget är. Ifall personen identifieras med blott en handling och inget mer, är det inte en levande en, det är en intellektualiserad en, det är inte *mitt* Jag, inte heller är det *ditt* Jag.

Joshu Joshin (778-897) blev en gång tillfrågad av en munk, ”Vad är mitt Jag?” Joshu sa, ”Har du ätit klart din morgon välling?” ”Ja, jag är klar.” Joshu sa sedan åt honom, ”Ifall så är fallet, tvätta din skål.” Ätandet är en

handling, diskandet är en handling, men vad som efterfrågas i Zen är aktören själv, är ätaren och diskaren som gör handlingarna att äta och diska; och om inte denna person är existentiellt eller experimentellt greppad, kan man inte tala om att agera. Vem är denna en som medvetet handlar? och vem är den som kommunicerar detta faktum av medvetandehet till dig? och vem är du att säga detta, inte bara till dig själv, utan till andra? ”Jag” ”du” ”hon” eller ”det” – alla dessa är pronomen som står för något bakom det. Vem är detta något-vad?

En annan munk frågade Joshu, ”Vad är mitt Jag?” Joshu sa, ”Ser du cypressen på gårdsplanen?” Det är inte det sedda utan den som ser som Joshu mästaren vill ha. Ifall Jaget är axeln på spiral spolen och aldrig blir objektifierat eller faktualiserat, är det är det fortfarande där, och Zen säger till oss att greppa det med våra nakna händer och visa mästaren det som är ogreppbart, icke-objektifierbart, eller ouppnåbart. (Japanska. fukatoku, Kinesiska pu-ko-te. Sanskrit. anupalabdha.) Här ligger, kan vi se, diskrepansen mellan vetenskap och Zen. Zen, hursomhelst, måste vi ihågkomma, har inget emot alls den vetenskapliga approachen på verkligheten; Zen önskar bara säga till vetenskapsmännen att deras sätt att se inte är den enda approachen utan att det finns en annan approach som Zen hävdar att vara mer direkt, mer innerlig, mer verklig och personlig, vilket de må kalla subjektiv men som dock inte är så på det sättet de skulle designera eller definiera det.

Person, individ, Jag, och ego – jag använder dem i denna lektion som synonymer. Personen är moralisk och konnativ, individen kontrasterar med en grupp av vilken typ som helst, egot är psykologiskt, och Jaget är både moraliskt och psykologiskt och har en religiös

konnotation.

Från Zen perspektivet då, vad som unikt, psykologiskt, distingerar upplevelsen av jaget är att det är saturerat med känslan av autonomi, frihet, själv-determination, och till sist kreativitet. Hojoki frågade Baso Do-ichi (dog 788), ”Vem är personen som står ensam utan följeslagare bland de tio tusen sakerna (dharma)?” Baso svarade, ”Jag säger dig det då du sväljer Västra Floden i en svälj.” Detta är det typ av uppnående som Jaget åstadkommer. De psykologer och teologer som pratar om knippen av successiva perceptioner och intryck, eller om Idén, eller om enhetens princip, eller den dynamiska totaliteten av subjektiv upplevelse, eller om den icke existerande axeln av krökning i mänskliga aktiviteter är de som springer i motsatt riktning till Zen. Desto tuffare de springer dess längre bort kommer de från Zen. Därför, säger jag att vetenskap och logik är objektiv centrifugal medan Zen är subjektiv och centripetal.

Någon har anmärkt, ”Allting utanför säger individen att han är ett intet, medan allting inuti övertalar honom att han är allting.” Detta är ett anmärkningsvärt uttalande, därför att det är känslan varenda en av oss har när han sitter stilla och ser ner i den innersta kammaren av sitt väsen. Någonting rör sig där och skulle viska till honom i en stilla liten stämma att han inte har fötts förgäves. Jag läser någonstans igen: ”Du beprövas ensam; ensam skrider du in i öknen; ensam granskas du av världen.” Men låt en människa en gång se inuti i all uppriktighet, och han kommer inse att han inte är ensam, övergiven, och ödelagd; det finns inom honom en viss känsla av en kunglig magnifik ensamhet, stående alldeles av sig själv och ändå inte separerad från resten av existensen. Den

unika situationen, skenbart eller objektivt sett motsägelsefull, frambringas då han närmar sig verkligheten på Zen viset. Vad som gör att han känner på det sättet kommer från hans personligen erfarande kreativitet eller originalitet vilken är hans då han överskrider intellektualiserandets eller abstraherandets sfär. Kreativitet skiljer sig från enbart dynamism. Det är kännetecknet för den själv-determinerade agenten kallat Jaget.

Individualitet är också viktigt i markenering utav Jaget, men det är mer politiskt och etiskt nära relaterat med idén om ansvarsfullhet. Det tillhör relativitetens sfär. Den är skyldig till att associeras med själv-bestämmande kraft. Den är alltid medveten om andra och till den graden kontrollerad av dessa. Där individualism har emfas, får den ömsesidiga känslan av spändhet överhanden. Det finns ingen frihet här, ingen spontanitet, utan en djur, tung atmosfär eller hämning, undertryckthet, och förtryck överfaller en och resulterar i psykologiska störningen i alla dess varierande former.

Individuation är en objektiv term som särskiljer en från en annan. När distinktionen blir exklusiv, lyfter åtrån för makt sitt huvud och blir ofta återkommande okontrollerbar. När den är alltför starkt eller när det är mer eller mindre negativt, blir man extremt medveten om närvaron av kommentarer eller kritik. Detta medvetande pushar oss ibland in i hålet av miserabel trældom, påminnande oss om Carlyles *Sartor Resartus*. ”Klädernas filosofi” är en filosofi som hör till den skenbara världen där alla klär upp sig för alla andra för att verka annan än hon själv eller han själv. Detta är intressant. Men när det går för långt, förlorar man sin originalitet, och gör sig själv

löjlig, och förvandlas till en apa.

När denna aspekt av Jaget växer till sig och blir för prominent och drygt, blir det verkliga Jaget tillbaka pushat och är ofta återkommande reducerat till en icke-entitet, vilket innebär att det undertrycks. Och vi vet alla vad detta undertryckande innebär. Ty det kreativa omedvetna kan aldrig undertryckas; det kommer hävda sig själv på ett eller annat sätt. När det inte kan hävda sig själv på ett naturligt sätt, kommer det krossa alla barriärer, i vissa fall våldsamt och i andra fall patologiskt. Oavsett vilken av dessa vägen så är det verkliga Jaget hopplöst ruinerat.

Bekymrande sig över detta faktum, deklarerade Buddha doktrinen av *annatta* eller *niratma* eller icke-ego för att väcka oss från utseendets dröm. Zen Buddhismen, hursomhelst, var inte riktigt tillfredsställt med Buddhas något negativa sätt att presentera doktrinen, och gick vidare med att demonstrera det på det mest bekräftande och mest direkta möjliga sätt så att Buddhistiska proselyter inte skulle missta sig i sin approach till verkligheten. Låt oss ge ett exempel från Rinzai Gigen (dog 867):

En dag gav han denna predikan: ”Det finns den sanna människan utan rang i massan av naket kött, som går in och ut ur era ansiktens grindar (sinnes organen). De som ännu icke har bevittnat, se, se!”

En munk kom fram och frågade, ”Vem är denna sanna människa utan rang?”

Rinzai kom ned från sin stol och, greppande munken vid strupen sa, ”Tala, tala!”

Munken tvekade.

Rinzai släppte om greppet och sa, ”Vilken värdelös smuts-pinne detta är!” (4. Bokstavligen ”en torkad smuts-pinne”. *Japanska kanshiketsu Kinesiska. kan-shih-chueh. Kan=torkad, shi=odör, ketsu=pinne*)

Övers. Anm. R.H. Blyth förklarar för oss i *Zen and Zen Classics*, att i Gamla Kina så använde man träbitar för att torka sig i röven efter det man bajsat. När dessa tog slut återanvände man dem, vilket gjorde Kinesiska folket till en smitto-immun ras. En munk frågade Ummon: Vad är Buddha?

Ummon svarade: En torkad skit-pinne.

”Den sanna människan utan rang” är Rinzais term för Jaget. Han utlärande koncentrerar sig nästan exklusivt kring denna Människa (*nin, jen*) eller Person, som ibland kallas ”människan av Vägen” (*donin* eller *taojen*). Han kan sägas vara den första Zen mästaren i historien av Zen tänkande i Kina som lade emfas på att hävda närvaron av denna Människa i varje fas av vårän mänskliga livsaktivitet. Han tröttnar aldrig att ha sina följare att komma till en insikt om denna Människa eller verkliga Jaget. Det verkliga Jaget är en typ att metafysiskt jag i motsats till det psykologiska eller etiska jaget som tillhör denna ändliga värld av relativitet. Rinzais Människa definieras som ”utan rang” eller ”oberoende av” (*mu-ye, wu-i*) eller ”utan kläder på” (5. *Muye* (Japanska) och *wu-i* (Kinesiska) innebär ”oberoende” lika väl som ”utan kläder på.” *Ye (i)* är i detta första fall ”beroende” och i det andra ”kläder”.) vilka alla får oss att tänka på det metafysiska Jaget.

Med denna preliminära anmärkning, låt oss fortskrida med att citera Rinzai tämligen utdraget vad gäller hans syn på Människan eller Personen eller Jaget, då jag tror att han här uttrycker sig själv tämligen värtaligt och i ett genombrytande maner om ämnet och då kommer hjälpa oss i att förstå Zen föreställningen om Jaget.

Rinzai om Jaget, eller ”Den som är, vid detta tillfälle, rätt framför oss, solitär, illuminerad, i full medvetenhet, lyssnande till detta prat över Dharmas fråga.” (Följande översättning är från Rinzais Sayings, kända som Rinzi Roku.)

1.

(Efter att ha pratat om Buddhas tredelade kropp (trikaya), fortsatte Rinzai)

Alla dessa, är jag ganska säker, är inget annat än skuggor. O Ärade Herrar! Ni måste igenkänna Människan (*jen*) som leker med dessa skuggor, att han är källan av alla Buddhas och refugen som Vägens följare hoppar upp på vart helst de må vara.

Det är varken din fysiska kropp eller din mage eller lever eller njure, inte heller är det den tomma rymden, som tillkännager Dharma och lyssnar till det. Vem är han då som förstår allt detta? Detta är Den som är rakt framför er, i all medvetenhet, utan någon delbar form, och i solitär framskinande. Denna Enda förstår hur man ska prata om Dharma och lyssna på det.

När du kan se detta, är du på inget vis annorlunda från Buddha och patriarkerna. (En som på detta vis förstår) är inte avbruten genom alla perioder av tid. Han är överallt vårt öga kan bevaka. Bara på grund av våra affektiva hinder, är intuitionen hejdad; på grund av våra fantasier, är Verkligheten underkastad differentiering. Därför, genomlidande ett spektrum av lidanden, återföds vi i den tredelade världen. Enligt mitt synsätt, är ingenting djupare, och det är genom detta som varje en av oss kan ha sin

frigörelse.

O Vägens Följare! Sinnet är formlöst och penetrerar de tio kvarteren. Med ögonen är det seendet; med öronen är det hörandet; med näsan känner den odörerna; med munnen argumenterar den; med händerna griper den; med benen promenerar det omkring.

2.

O Följare av Vägen, den Enda som, vid detta tillfälle, rätt framför oss, genomlysande, solitär, och i full medvetenhet, lyssnar – denna människa (*jen*) dröjer ingenstans varthelst han må vara, han passerar genom de tio kvarteren, han är mästare över sig själv i den tredelade världen. Äntrande in i alla situationer, igenkännande allting, är han inte möjlig att vända bort.

Han skulle i ett enda tanke-ögonblick penetrera genom Dharma-världen. När han möter Buddha pratar han i Buddhas stil; när han möter en patriark, talar han i patriark-stil; när han möter en arhat talar han i arhat-stil; när han möter ett hungrigt spöke talar han på det sätt hungriga spöken snackar.

Vändande sig överallt, skulle han pilgrimsvandra genom varje land och vara engagerad i utlärandet av alla varelser, och ändå inte vara utanför ett tanke-ögonblick.

3.

Vad är den sanna förståelsen?

Det är du som äntrar in i allt: det alldagliga och det heliga, det defilerade och det rena; det är du som äntrar in i Byddha-landen, in i Maitreyas Torn, in i Vairochanas

Dharma-värld; och vart än du ändrar manifesterar du ett land som omfattas av: tillblivande, fortsatt tillblivelse, destruktion, och utplåning.

Buddha, uppträdande i världen, snurrade det stora hjulet av Dharma, och gick in i nivarana (istället för att stanna för evigt i världen som vi vanliga varelser må ha förväntat oss). Ändå finns det inga tecken utav hans gående-och-kommande. Ifall vi försöker spåra hans födsel-och-död, ingenstans finner vi det.

Äntrande in i Dharma-världen av det Ofödda, pilgrimsvandrar han genom varje land. Äntrande in i Lotus-skötets värld, ser han att alla ting är Tomhet och inte har någon verklighet. Det enda väsendet som finns är Tao-människan (*tao-jen*) som, i detta tillfälle lyssnar till pratat över Dharma. Och denna Människa är alla Buddhas moder.

På det sättet, är Buddha född på det som beror på ingenting. När det som beror på ingenting förstås, är Buddha, också, funnen att vara icke-införskaffningsbar.

När man vinner denna insikt är man sagt som en som har sann förståelse.

Lärotörstande, inte kännande till detta, är fästa vid namn och fraser och på det viset står de blockerade av sådana namn som det alldagliga och det visa. När deras syn på Vägen är på det viset tilltäppt, kan de inte se klart.

T.om. de tolv fördelningarna av Buddhas lära inte mera än ord och uttryck. Lärotörstande, icke förstående detta, är böjda åt att extrahera förstånd ur enbart ord och fraser. Då de alla beror av något, finner de sig själva intrasslade i orsakssamband och kan inte fly en cykel av födsel och död i den tredelade världen.

Ifall du önskar transcendera födsel-och-död, gående-och-

kommande, och vara fritt obunden, borde du igenkänna Människan som vid detta faktiska tillfälle lyssnar på detta prat över Dharma. Han är en som varken har gestalt eller form, varken rot eller bål, och som, icke havande någon stans han dväljer, är full av aktiviteter.

Han responderar mot alla typer av situationer och manifesterar sina aktiviteter, och ändå kommer han ut ur intet. Därför, så fort som du försöker söka efter honom är han långt borta; dess närmare du närmar dig dess längre bort vänder han sig från dig. ”Hemlighet” är hans namn.

4.

Bara, det finns den Enda som är mitt framför alla dessa följare av Vägen, vid detta faktiska ögonblick, lyssnande till mitt prat över Dharmat – det är han som inte är bränd av eld, inte dränkt av vatten, det är han som lullar omkring som i en trädgård, även när han äntrar de tre onda stigarna eller in i Naraka, det är han som aldrig skulle lida några karmiska konsekvenser även när äntrande in i de hungriga spökenas sfär, eller djurens. Varför är det så? Därför att han inte känner några betingelser att undvika.

Ifall du älskar de visa och hatar de alldagliga, kommer du sjunka in i oceanen av födsel-och-död. De onda passionerna finns till pga. sinnet; när du har inget-sinne, vilka onda passioner kan binda dig? När du inte är bekymrad med särskiljande och bundenhet, kommer du blixtnabbt och utan ansträngning uppnå Vägen. Så länge som du springer omkring bland dina grannar i ett förvirrat tillstånd i sinnet, är du bunden att återföras till sfären av födsel-och-död, i hur-än-många ”oräkneliga kalpas” du försöker mästra Vägen. Det är bättre att vara tillbaka i ditt

kloster och fredligt sitta kors-benat i meditations-hallen.

5.

O Följare av Vägen! Ni som vid detta faktiska tillfälle lyssnar till mitt prat över Dharmat är inte de fyra elementen. Ni är det som gör bruk av de fyra elementen. När ni lyckas se in i denna sanning, kan ni sedan vara fria i ert kommande-och-gående. Så långt jag kan se finns det inget jag skulle avvisa.

6.

(Mästaren gav en gång följande predikan):

Vad som är förutsättningen för elever av Vägen är att ha tro på sig själva. Sök inte utvärtes. När du gör så blir du helt enkelt iväguren av icke-essentiella externaliteter och kommer finna er själva helt igenom oförmögna att diskriminera mellan rätt och fel. Det finns Buddhas, det finns patriarker, må de säga, men dessa är inte mera än verbala spår lämnade bakom den verka Dharma. Ifall en människa råkar framstå framför er förevisandes ett ord eller en fras i dess dualistiska komplikationer, blir ni fundersamma och börjar hysa tvivel. Inte vetande vad ni ska ta er till, börjar ni springa till grannar och vänner görande förfrågningar i varje riktning. Ni är fullständigt handlingsförlamade. Människor av stor karaktär är över värdighet i att slösa sin tid på det sättet engagerande sig själva i argument och småprat gällande värd och inkräktare, rätt och fel, faktiskhet och förmögenhet.

Som jag (7. Jag står genom hela denna predikan för "Människan" (*jen*) eller "absolut subjektivitet", för att använda min terminologi)

står här, är jag inte någon respekterare av munkar och lekmän. Vem som än presenterar sig själv framför mig, jag vet vart besökaren kommer från. Vad än han försöker anta, vet jag att han är oföränderligt baserad på ord, attityder, bokstäver, fraser, alla som vilka inte är mer än en dröm eller en vision. Jag ser bara Människan som kommer rakt ut ridande på alla situationerna som må uppstå; han är det mystiska temat av alla Buddhas.

Buddha-situationen kan inte utropa sig själv som sådan. Det är denna Människa av Vägen (*tao-jen* eller *doin*) av självständighet som kommer ut ridande på situationerna.

Ifall en människa kommer till mig och säger, ”Jag söker Buddha,” kommer jag ut överensstämmande med renhetens situation. Ifall en människa kommer till mig och frågar om bodhisattva, kommer jag ut i överensstämmande med medlidandets situation (*maitri* eller *karuna*). Ifall en människa kommer till mig och frågar om bodhi (eller upplysning), kommer jag ut i överensstämmelse med situationen av ojämförbar skönhet. Ifall en människa kommer till mig och frågar om nirvana, kommer jag ut i överensstämmelse med situationen av seren stillhet. Situationerna må variera oändligt, men Människan varierar icke. Så (sägs det), ” (Det) antar formen i överensstämmelse med förutsättningarna, likt månen reflekterande sig själv i vattnet.”

Övers. Anm. Vad Tennyson – i denna essä representerande ’Väst’ ville – var att nå fram till essensen – upplysning – men – han gjorde det med fel medel. Precis som den gamla symbolen ’Ouroboros’ – önskade han födelse ur död – och – äntrade så den orealistiska drömmen av idolskap. Precis som Guildenstern säger till

Rosenkrantz i Kjell Espmarks pjäs 'Rosenkrantz mot Guildenstern', att Rosenkrantz är en inbrottstjuv som bryter mot gränserna för varje irrationell kunskap -; 'Illuminaterna' – som siktar på att ha kontroll över Frimurar-ordern – är det tydligaste epifenomenet av denna felaktiga attityd här uttryckt hos Tennyson. Dessa har i Star-Wars-mytologin illustrerats med Darth Vader och de Jedis som gick över till 'Kraftens mörka sida'.

Sura 1.

1. Pris till Allah världarnas Herre
2. Mest Medlidsam Mest Barmhärtig
3. Domedagens Mästare
4. Åh Allah dig ensam dyrkar vi och Din hjälp vi söker
5. Led oss på rättfärdighetens väg
6. Religionens väg som får dina välsignelser att ske
7. icke deras väg som blivit drabbade utav din vrede eller de som gått vilse

Sura 2.

1. Alif laam Mim
2. detta boken i vilken tvivel chanslöst, en guide för de Guds fruktiga
(alt. Detta är boken, inget tvivel i detta, en guide för de Guds fruktiga)
3. troende på det osynliga och på bönen, i sina hjärtan upplysningen kännetecken
4. och troende på änglarnas uppenbarelser och de uppenbarade riktlinjerna (moral) och att detta leder till ett evigt liv efter döden
5. De följer sin Herres Vägledning, och denna Vägledning leder till verklig framgång.
6. Men ibland er o-troende som ej förstår konsekvenserna, vare sig du varnar dem eller ej trolösa.
7. Allah har till förslutit deras hjärtan hörsel syn insiktslösa i det stränga straff som väntar
8. och ibland människor finns de som säger, 'tror på Allah och den dagen'
men i verkligheten tror de ej
9. de försöker lura Allah och de troende men i verkligheten

lurar de enbart sig själv, och inser det ej
10. I deras hjärtan sjukdom, och Allah har förvärrat sjukdomen, och ett strängt straff väntar för framsagda lögner.
11. Och när det sägs till dem, sprid ej terrorism på jorden, svarar, helt visst är vi de verkliga troende
12. helt visst sprider de terrorism insiktslöst
13. och när det sägs till dem, tro mänskligt svarar, som dårarna?
helt visst dessa begreppslösa dårar
14. och när de möter troende säger, 'vi tror' men ensamman med sina Shytaner i hemlighet, försäkrar de, helt visst är vi med er, vi hånar enbart de troende
15. Allah kastar deras hån tillbaka på dem själva och låter dessa vandra blinda i sitt överskridande tills de möter sitt öde
16. dessa är de som bytt vägledningen emot missgivelser,
men deras byte bringade ingen vinst och de visste ej vägen till förslagsam affär
17. de är som en man som tände en eld, men när den illuminerade de omkring-varandes ansikten, tog Allah deras ljus ifrån dem, och lämnade dessa i fullständigt mörker
nu kan de ej se någonting
18. döva stumma blinda är dessa icke att återvända
19. moln fallande ifrån skyn innehållande mörker dunder blixtnall
de stoppar sina fingrar i öronen försökande utestänga blixtnallen
och Allah har radie över de o-troende
20. det tycks som om blixten berövade dessa,

uppfattningsförmågan,
när deras omgivningar illumineras vandrar, och när
mörker faller står stilla
och hade Allah velat hade han fullständigt kunnat beröva
dessa hörsel och syn
säkerligen är Allah kapabel att utföra allt
21. säg Åh ni människor dyrka er herre som skapade er
och era föregångare att ni må bli Guds fruktiga

29. och för er skapade Han alla ting på jordarna församlade
perfektionerade i rymdarna sju himlasfärer separat
och Han i alla ting Vill Kunskap

30.

och när Herren sade till Änglarna,
säkerligen ignorant i jord Khalifen
sade; Åh Herre Gud! ska Du sätta en däri som sprider
sädesfördärv och terrorism och vi prisar Dig och besjunga
Ditt heliga namn konstant
sade; Jag vet vad icke ni Vet.

31. Och lärde Adham alla tings namn, satte dessa framför
Änglarna sade, förtälj namnen på dessa ting han som anser
sig sannfärdig

32. De sade: Åh exalterade Du!, ingen kunskap äger vi
förutom vad Du nedsänt, säkerligen Du mest kunskapsrik
Den Vise

33. Han sade: Åh Adham berätta namnen!
och Adham nämnde de tingens namn,
Herren sade; berättade jag ej för er att jag vet allt ni öppet
medger, och vad ni gömmer i innersta vrån utav själen, och
att säkerligen har jag absolut kontroll över Allt

34. Då beordrade Allah änglarna att buga sig vördnadsfullt inför Adham alla lystrade utom Iblis, vägrade och otacksam, och blev sedermera o-troende

En gång i tiden skrev översättaren av denna Quran denna dikt:

För de som vet att jorden är rund och snurrar runt solen –
finns inget att hämta i Koranen –
som hävdar att jorden är platt - och solen snurrar runt
jorden –
och att om Gud vill kan han göra natt – fram till
Domedagen.
Ifall det ens finns en Domedag – skulle den i så fall inträffa
i samma stund
Som gravitationen upphörde
Och – om det utav något mirakel – inte skulle ske –
Så kunde man ju ta sig till solsidan –
Och där se dagen ”evigt” le...

Hur kan man tro på köttätande och annat uppmanande
till krig –
Ifall inte ens Gud som ”ser och vet allt” kan veta dessa
enkla fakta?
Varför ska man på sin kyskhets vakta – och Gud låta de
före sin tid –
Brinna på bål – mer än tusen år –
Innan tekniken hunnit ikapp –
Och bevisat att solen var medelpunkt och jorden inte var
platt?...
Vilken makt kan man tillskriva en sådan ”Gud” –
Eller pålitlighet dumhuvudena som trots så klara bevis
– är beredda att döda den som betvivlar så mycket

uppenbart
ovist...?

(se t.ex. Sura 28; 71–72 – eller 25; 45–46)

Men trots dessa fadäser kvarstår intrycket att Allah är
Gud– Mästare över Upplysning – som kan rädda dig ifrån
karmabundenhet – och leda dig till något du vet...

Men glöm åtminstone Koranen och även Sunnah och
förlita dig på Gud – som verkar heta Allah

Så får vi hoppas att allt blir bra...

Kan det vara sant att araberna stulit namnet ifrån
Sumererna

– och därför åtminstone namnet är korrekt?

Sunnah känns mer autentisk än den falska Koranen –

Man vill gärna att det ska vara sant

Kastar man ut bäbisen med badvattnet annars?

”Det är bara sunt förnuft” säger esoterikern – vilken väg
får geniets eld

Att sluka upp syndarna?

Ifall Allahs ord, nu flödar oändligt -

varför så många upprepningar i Koranen utav samma
händelser?

med denna kommentar:

(som R.H. Blyth skriver; kritik är enda sättet att visa sin
uppskattning på, ifall inte Koranen tål kritik som denna
kan man kasta bort den. Jag är själv praktiserande muslim,
men ger uttryck för något många som läst Koranen
antagligen tänker på.

Schopenhauers tes, antites, syntes måste gälla i alla fall –

och min slutsats är att de flesta intelligenta personer hatar Islam pga. att man inte får kritisera läran, med risk att annars bli likviderad.

En sådan

lära är verkligen att betvivla!

Därför ska vi kämpa emot extremisterna som ger luft åt liknande tongångar. Man ska kunna få ifrågasätta Koranen, som den själv uttrycker det:

”tro har inget med påtvingande att göra, rätt väg är nu klart skild ifrån fel” 2; 256.)

Detta var pga. att muslimernas, och även sufimuslimernas ignorans, försatt honom i ett tillstånd där han med sin begåvning (eller vad man kallar överbegåvning) blivit satt under tvångsmedicinering; en typ av modern långsam kemisk lobotomi, som gjorde att känslan utav att Quranen talade direkt till dig, en adress från Verkligheten till Dig, försvann, och då försvann även det meningsfulla sammanhanget med det.

De som tar Quranen som en historiebok, gör en rysligt misstag, som dödar livet i Böckernas Bok.

Författaren recenserade senare, när han lyckats, genom vad muslimerna kallar mushriqinernas hjälp, fly tvångsmedicineringen; men var då inte dessa mushriqiner, just pga. deras hjärtan som hjälpte Budbäraren ur Qafrinernas klor, så mycket bättre än alla dessa uppblåsta muslimer som går omkring och anser sig själva bättre än vanliga svenskar som tagit emot dem i deras hemland?

Recensionen är följande:

Recension Quran'en:

Quranen kan först verka otillgänglig och plojaktig;

speciellt för den läsare som inte kan arabiska, som är så illa tvungen att få budskapet förmedlat genom de ändlösa tiraderna av misstolkningar som de som haft orken att studera arabiska, eller som fötts i ett arabland, påtvingar genom dåliga översättningar oss stackare här borta..

Man uppfattar vanligtvis det hela som 'en dålig kopia av bibeln', något som 'totats ihop' och som inte är värt att lägga ned någon kraft på.. men, oj, vilken skatt man kastar bort då!

Det står själv i Quranen, Allah säger att 'Detta är enbart en bekräftelse av tidigare uppenbarelser', och VERLKIGEN! vilken bekräftelse!

Det visar sig att den troende på Quranens ord, om den är intelligent nog att förstå att det inte handlar om idolisering av Profeterna, vad jag minns så är det 25 stycken som nämns i Quranen; kommer fram till verkligheten i denna värld av myter, konstigt nog kan man tycka, genom just det som ser ut som en myt..

Och här har vi just poängen; den troende på Quranens ord, om han inte blir en Khawarij som våldtar och missaktar det kvinnliga könet, och som heller inte gör tvärt om, begår otukt i tron att Goliats välde gör att denna väg är framkomlig, men inte heller vägrar erkänna de bitar av muslimer där detta faktiskt ovanligt nog är relevant, kommer genom det som vid första anblicken ser ut som ett gäng hoptotade myter, fram till verkligheten..

Idolerna har nämligen tagit över genom 'de skriftlärdas' som kallar sig författare och sitter i Akademier världen över; de skapar starka myter de kallar 'verklighet' baserat på otuktens idolisering, där deras hemliga älskare matar dem med den kraft av berusning som behövs för att orka slå igenom den tristess de lever i, och laddar den

intellektuella texten som kommer som automatisk skrift genom deras utstuderade qafirism, med en charmkraft som är hart nog omöjlig att motstå..

På det viset har de tagit över världen, uppbackade av plutokratin som egentligen bestämmer i slutändan, och golare..

Vad Allah har gjort i Quranen, är helt enkelt att ta de sanna historierna om Profeterna, mest tydligt sett i Bibeln som Quranen erkänner sig basera och bekräfta och förtydliga sakerna i, och presentera dessa som ett gäng hoptotade myter; men, det enda som egentligen behövs är ju att känna i hjärtat tron på Allah, och vidgå denna första reaktion vid anblicken av infantiliteten som man tycker sig uppleva i texten; och tro på det.. Då öppnas en stor skatt, där allt det man tror på för Allahs skull, trots att ens intellekt säger en motsatsen, kan FÖRVERKLIGAS!

Allt som står i Quranen är för de troende, oavsett vart, hela mänsklighet 'AL alamin', och alla som har tro enligt dessa förutsättningar jag över skrivit ned, kan förverkliga allt mirakulöst som finns i Quranen!

På detta vis så hämnas Allah tydligt på idolerna!

Dvs. Quranen består av arketyper, presenterade på en fond av historisk bakgrund som myt, men den som känner hjärtat slå i sin tro på Allah, för den kan dessa till synes myter, förverkligas i dess vardagliga liv.. På detta vis är cirkeln sluten, och Quranen världens största Upplysta verk..

Det visade sig alltså att Sufi mystiska grenen, haft rätt genom alla dessa år, ; den mystiska grenen utav Islam är den som står allra närmast i attityden, det som jag nedlagt i denna recension av Quranen.

Till detta ska läggas till att Quranen är 'zikhr al alamin'

men, även undertecknads verk som kallas dikter och romaner är detta. På detta vis ser vi, att det som människor idag kallar Imamer, dvs. utbildade stackare som ska leda de muslimska massorna, inte är de egentliga Imamerna, utan, snarare är undertecknad en Imam, som förföljs utav Qafrs för sin tro; dvs. det som Quranen predikar: metafor och inte bara liknelse.

För att förstå vad jag här pratar om så citerar jag en text från min nya roman: Haqq i häl på Jahbulons emissarier (vi ska minnas att Profet Muhammad enligt hadith, uttalade att Imamerna i hans ummah kommer ha samma status som de gamla Profeterna innan Kristus)

Nils försvarstal i ”förvaltningsrätten” vad gällde anklagelserna om vanföreställningar som upphov till hans brott

Hela problemet som ligger framför er, kretsar kring frågeställningen: liknelse eller metafor.

R. H. Blyth skriver, att skillnaden bara ligger i ordet som: ett typexempel är Franz Kafkas Metamorfosis, där huvudpersonen i början finner sig faktiskt blivit förvandlad, alltså Metamorfosis, till en stor skalbagge.

Odd Wingdahl skriver i sitt brev till undertecknad, daterat 13 Oktober 2011, att ’Svenska Akademien är en institution som aldrig samarbetar med utövande författare’, (brevet är reproducerat i min bok Jag lever i vår tid Brunni, på sig 151); vad innebär detta?, det innebär att Svenska Akademien offerar den religiösa aspekten utav författarskapet, till det mediokra och efter-härmliga, det som är liknelse.

Undertecknad, alltså jag Nils Qadri-Kovacs, har förmågan att vara i Metamorfos, inte bara i liknelse, t.ex. så skulle

hela Kafkas berättelse Metamorfosis, varit meningslös, ifall huvudpersonen vaknat upp och bara känt sig som en skalbagge, och inte faktiskt blivit det.

Mitt författarskap gick ifrån början ut på, att utav medlidande ta på mig diagnosen Paranoid Skizofreni, för att skriva boken, som nu blivit en trilogi, P.S. Bakom stängda dörrar. Jag blev, diagnosen, fullt medvetet, för att lyckas skriva en bok som ändrade på den gängse verklighetsuppfattningen.

Eftersom jag ännu icke nått något stort erkännande av mitt verk, anses jag fortfarande som sjuk, eftersom en som är Metamorfos tillståndet, blir, den främmande verklighet som framträner, som ska framtränga genom hans litteratur, och inte bara nöjer sig med att bli lik denne.

Ett exempel på hur dålig litteratur som produceras då man bara blir liksom en sinnessjuk istället för att bli det, är Odd Wingdahls styvson Axel Holm, vars text om ett påhittat sinnessjukhus jag läste 2007, vet inte om det blev något större utav det..

Jalal Ud Din Rumi, världens största kända Sufi, (Sufismen är en gren inom Islam som författaren själv tillhör), skrev följande rad i sitt kändaste verk Mathnawi: Åh Gud! Låt mig förbli galen fram till Domedagen.

Med detta menade Rumi, att vara i tillståndet av Metamorfos och inte bara liknelse.

Hela den kamp som utspunnit sig pga. att jag försatte mig i ett liknande tillstånd, kan beskrivas med att det är liksom en ny religion framträngde (men jag ska säga, att som muslim står jag inte för en ny religion, jag står för förnyelse inom det Islamiska tänkandet), och som vi vet, så sätter sig då den före detta gängse verklighetsuppfattningen emot då ett nytt sätt att tänka

framtränger.

Då Sverige har lagen som gör att man får påtvinga neuroleptica på de s.k. ”patienterna” så har hela den s.k. ”brottshistoriken” enbart handlat om kampen mellan Metamorfosen och denna rättighet som tyvärr finns inom det svenska lagsystemet, kontrat med en total officiell tystnad ifrån etablissemang vad gäller mitt stora verk.

Torsten Föllinger, min lärare, vars favoritelev jag var, uttryckte ofta saker genom anekdoter; han brukade börja med att fråga en människa han stötte på: har du väldigt bestämda åsikter?! Ifall man ens tvekade att negra detta, brukade han säga: sluta upp med det! och berätta följande anekdot:

Jag satt på ett möte på Dramaten vad gällde Dramatens framtid, (Torsten var konstnärlig ledare för Dramaten i 10 års tid) då en kritiker sa: ’enligt min åsikt!’ men innan han hann vidare avbröt jag honom och sa: jaa.. enligt din åsikt, ja tänk, när man var ung och kunde ha åsikter.. men sedan kommer visst något litet, litet, obehagligt, de kallar det visst för insikt, och då börjar man tvivla på allt det där man trodde på..

Svenska Akademien och etablissemang sprider den idoliska åsikten att allt de gör är bra, och allt det som de tiger ihjäl eller hånar, är dåligt, och tyvärr tror många på detta.

Schopenhauer skriver, i sin presentation utav tes antites och syntes, att när geni framträder någonstans, blir det först ihjäl tiget, sedan hånas det, och tillslut bekämpas det.

Djävulens tre aspekter är grodan, spindeln och katten..
’he’s a cool cat’ skrev Jack Kerouac om saker, och detta

kan sägas om undertecknad. Detta är den Djävul som frimurarna dyrkar, som heter Jahbulon, vilket är den aspekt utav Djävulen som styr samhället i vår tid.

Den siktar på att blockera de tre verklighetsaspekterna: grodan blockerar den materiella, och detta var anledningen till varför undertecknad var tvungen att ge sig in på tvångsvården i första hand. Han var tvungen att nå förtidspensionens vila. Nog att han fått ett sammanbrott vid 17 års ålder, men var detta inte mera sammankopplat med hans aspiration som författare? 'att säga en groda' kan idag, i arbetslivet, ge upphov till förlorad anställning. Detta är punkt 1.

Punkt 2 är Spindeln: Man kan säga att undertecknad är felaktigt dömd till LRV två gånger. Båda gångerna har det varit just pga. spindeln: dvs. neuroleptica, som gör att den som får detta påtvingat på sig förlorar tankeförmågan, och dessutom förlorar sitt utseende.

Enda räddningen för undertecknad i detta förvirrade tillstånd, har varit att ty sig till upplysningen som han räddades med sommaren 2007. Denna upplysning har brutit ned de gränser av falsk nimbus som de ondskefulla katterna omgärdar sig med, sådana som just Odd Wingdahl och Akademien med flera. Detta har tolkats utav Spindeln som just 'storhetsvansinne' och vanföreställningar, men, det har varit en del utav den nödvändiga arbete undertecknad vid Nova Polisen varit tvungen att utföra, för att bryta sig loss ifrån grodan och spindelns tentakler, som denne gång på gång försökt påtvinga.

Detta har involverat undertecknad polisinspektör, under Nova Polis James Lees överinseende, i en religiös/politisk kamp emot läkemedelsindustrin, som ju tjänar pengar på

att spindelpsykiater feldiagnostiserar sina patienter och sprutar in neuroleptica mot deras vilja i dessas kroppar.

Att undertecknad skulle ha slagit en polis 2008 sommar, och sedermera hotat 2 poliser och en spindelpsykiater november/december 2016, pga. en allvarlig psykisk störning är därför ett helt felaktigt antagande. Han hotade dem pga. sin religiösa/politiska övertygelse att man inte mot någons vilja får påtvinga neuroleptica eller någon medicin över huvud taget. Detta backas upp utav en autentisk hadith från Profet Muhammad.

Profet Muhammad var sjuk och låg yrandes i sängen. Ett antal utav hans följare befann sig i samma rum, då någon försökte ge honom medicin på en sked. Men, han viftade bort handen som 'ville hjälpa honom' och då så sa den som höll i skeden: patienter är vanligtvis motstridiga mot medicin, och tvingade i Profet Muhammad medicinen.

När han vaknade frågade han bestört vem som i tvingat honom medicinen. När han fick reda på vem det var, så sa han:

säkerligen, alla ni som var närvarande och såg detta ske mot min vilja, och inte gjorde något för att stoppa det, kommer att behöva ta samma mängd medicin själva...

Så ifall jag skulle blivit dömd på rätta grunder, skulle jag varit ute efter 2 månader, men då, det felaktigt ansågs ligga en allvarlig psykisk störning till grund för brottet, så skulle varje tanke och beteende navelskådas i år av slutenvård?! Det är, som uppenbart nu är för varje intelligent person, inte en allvarlig psykisk störning som ligger bakom brottet, utan en politisk kamp mot tvångsmedicinering. Att blanda detta med vanföreställningarna undertecknad haft om idolerna, och hävda att han är sjuk därför, är ju att tillerkänna sig till Satanismen, som vi nu alla ser.

Att blanda dessa saker, som Kerstin Rodén gjorde 2017 och James Tuck 2008, var vidrigt, och uppenbarligen ett usurpatiskt sätt att bekämpa Nils redan i 'plantskolan' så att säga, innan saker tagit riktig fart.

Som Schopenhauer skrev: först är det en tystnad omkring geniet, sedan, så förlöjligas det, detta är uppenbarligen vad psykiatrin gjort, då den kallat undertecknads kamp emot idolerna och deras dyrkare för vanföreställningar, och att påtvinga neurleptica har varit att bekämpa mig. Inte konstigt att det enda jag kunnat ty mig till, är upplysningen, som ju, som vi vet av don Quijote och andra böcker, inte har något med denna värld att göra överhuvudtaget, och därför inte kan bedömas i ett världsligt/sataniskt system, som ju psykiatrin utvecklat sig till. Vanföreställningarna hör alltså samman med den kreativa instinkten, och därför har vi redan påpekat att bristen på erkännande från Akademiens sida etc. är ett brott mot mänskligheten, och bara förlänger en helt onödig tortyr av en faktiskt frisk varelse.

Svenskarnas allmänna oikofobi var bara ett naturligt uttryck för deras livströtthet, som ju betydde att de i sin ignorans inte längre hade rätt till sitt eget land.. Muslimerna var inte mycket bättre, men dock bättre. De förstod i alla fall vad Nils pratade om, dock, att de inte gjorde något speciellt för att förändra situationen. De följde heller inte Profet Muhammads hadith.. den enda grupp som följt det var Sufisarna i Köpenhamn.. därför rekommenderade Nils Nova Polisen att låta Naqshbandi och Qadri-ordern i förlängningen dominera Norden.

Vi kan ta litet översättning utav Sura 15 här: The Rocky

Tract:

1. Alif Laam Ra

Dessa är Bokens verser och en upplyst Quran.

Quran kan betyda alla verk som skrivs som är i formationerna 8;1 vilket kan ses i följande anekdoter tagna från Juri Linas verk: UFO gåtan fördjupas. Bland annat skriver han på sid 10:

Starkt påverkades attityderna gentemot UFO-fenomenet av de massobservationer, som samtidigt gjordes i Petrozavodsk, Sankt Petersburg, Estland, Moskva, Finland, Archangelsk, Sverige (Kalmar, Västervik, Åker), Jalta, Vladivostok, Murmansk, Tiumen och på många andra håll den 20 september 1977 klockan 4:06.

Ett genomgående drag i boken är att observationerna ofta görs på datum och klockslag som bildar 8;1 formationen – och det finns även ett fenomen som kallas Unmon-tecknet: något som observerats under ett flygande tefat. Unmon är som vi vet en Zen-mästare som levde på 900-talet.

2. Hur mycket skulle inte de som icke tror önska att de hade varit muslimer.

3. Lämna dem att äta och njuta, och låt dem vara upptagna med hopp.

Här har översättarna som jag förstår Quranen igenom lagt till (falska) förhoppningar, men detta förstör hela meningen. Vi ska minnas att Zen Mästaren Sengais verk: Min bild av verkligheten som författaren reproducerar bak på P.S. Bakom stängda dörrar 2ndra Ed. är nyckeln att förstå vad Quranen menar med hopp.

Quranen menar att människorna är fullt upptagna med att hylla livet, berget, och struntar i Upplysthet. De är fullt upptagna med att gnida sig mot varandra i knullande för

att försöka uppnå till något konstverk som är i liknelse sfären, där de kan fejka riktig inspiration och göra detta så bra och så attraktivt skönt, att lyssnarna tror på verket som något 'fantastiskt', när det egentligen är irrgångar. Man säger ju: tro, hopp och kärlek. Men de har degraderat kärleken till något de njuter av som en sport och träning, och det är detta Quranen menar när Allah säger: when they are idle at play.

Kärlek förutsätter att man tar risken att gå in i metamorfos, förvandlingen, där allt är risk; men, de har degraderat detta till en förhoppning om att bli berömda och kända och tjäna pengar, dvs. gjort kärleken till något automatiserat snarare.

4. Och aldrig förstörde Vi en stad utom att det fanns ett känt dekret för det.

5. Ingen nation kan avancera dess utsatta tidpunkt, inte heller fördröja det.

6. Och de säger: Åh du till vilken Zikhr nedsänts! Sannerligen du är knäpp i huvudet!

7. Varför bringar du inte änglar till oss ifall du är sannfärdig?

8. Vi sänder inte ned änglar utom med sanningen, och i det fallet, skulle det inte finnas någon respit.

9. Sannerligen, Vi, det är Vi Som har nedsänt Zikhrn, och säkerligen Vi kommer att beskydda det.

10. Faktiskt, Vi sända innan dig bland sekterna av gammalt.

11. Och aldrig kom en Budbärare till dem utom att de hånade honom.

12. På det sättet Låter vi det tränga in i hjärtana på Mujrimun (kriminella, polyteister, hedningarna)

13. De skulle inte ha trott på det; och redan har de gamlas exempel framträtt.

14. Och även fast Vi för dem öppnade en port till himlen och de skulle hålla på och stiga därtill

15. skulle de säkert säga: Våra ögon och blivit bländade. Nej, vi är ett folk som blivit förtrollade.

Äta och njuta, som nämn i vers 3 är verkligen vad svenska samhället går ut på: hög som låg, vill just detta: arbeta, (träna) för att njuta, och äta. Det är också denna livscykel man påtvingar i den s.k. psykiatrin: om man inte äter så anses man deprimerad eller sjuk på något sätt. Jag skulle gissa att större delen av världen idag ser ut på detta sätt.

Quranen pratar, även då den pratar om solen och månen, egentligen inte om fysikaliska verkligheter, utan den pratar om inre verkligheter. Därför spelar det egentligen ingen roll, att den kan ge sken av att solen snurrar runt jorden etc. Det är inte från detta plan den talar:

16. Och faktiskt, Vi har placerat de stora stjärnorna i himlen och Vi förskönade det för betraktarna.

17. Och Vi har beskyddat det från varje utstött Satan.

Här talar Allah om stora stjärnor, och med dessa menar han de som är i tillståndet utav Metamorfof! Vad är en stjärnas fusion genom att göra fyra H atomer till en helium, annat än inte en Metamorfof?! Dessa har Allah skyddat från Satanerna.

18. Utom han som stjal en del av inspirationen och sedan är han jagad utav en klar brinnande låga.

Nils talade i slutet utav Haqq i häls på Jahbulons emissarier, om att Odd Wingdahl, genom att stjäla Ulrika, stulit hans inspiration, och att han även gjort detta 2011 genom att faktiskt stjäla Nils dikter. Överstepräster som kallar sig för 'psykiater' numera, ansåg detta vara vanföreställningar. Genom det förnekar de vers 18 i Sura 15.

19. Och jorden har Vi vecklad ut, och har placerat däri stadiga berg, och orsakat däri att växa alla typer av saker i passande proportioner.

När Allah i Quranen talar om bergen, speciellt i denna Sura The Rocky Tract, så ska detta ge en signal till om hur livet egentligen är; och hur hopp ska förhållas till. När Nils i början av P.S. Bakom stängda dörrar blev kär i Ulrika, så lät han henne ligga i hans säng utan att Nils gjorde närmanden. Detta var för att han ville stiga in genom den trånga porten, bestiga berget, se sanningen, innan de förenades.

Att kräva utav någon riktig Imam idag att han skulle kunna Quranen utantill eller kunna arabiska är anti-tetiskt: hur ska det gå till? när ens hjärna och minne fullständigt förstörs utav den moderna tortyren hos överstepräster som kallar sig 'psykiater'? Därför har Naqshbandi-ordern rätt som sätter en Murshid, dvs. en andlig guide, som det högst utvecklade och inte en Ailim (lärd) eller en Qari (en som kan recitera Quranen).

20. Och Vi har däri försett sätt att uppehålla sig, för er och för de som ni inte matar.

21. Och det finns icke ett ting, utom att med Oss är dess resurser. Och Vi nedsänder inte det utom i ett känt mått.

22. Och Vi sänder vindarna fertiliserande, sedan gör vi så vatten faller från skyn, och Vi ger det till dig att dricka, och det är inte du som äger dess resurser.

23. Och säkerligen Vi! Vi är de Som ger liv, och orsakar död, och Vi är Arvingarna.

24. Och säkert, Vi vet den första av era generationer som har gått bort, och säkerligen, Vi känner det nuvarande generationen bland er, och även de som kommer efter.

25. Och sannerligen, er Herre kommer samla dem. I sanning, Han är All-Vis, All-Vetande.
26. Och faktiskt, skapade Vi människan från torkad lera av föränderlig dy.
27. Och jinnerna, skapade Vi långt tillbaka från en rökfri flamma av eld.
28. Och då er Herre sa till änglarna: Jag kommer skapa en människa från torkad lera av föränderlig dy.
29. Så, när Jag har formad honom komplett och andas in i honom själen som Jag skapat för honom, fall då ned tillbedjande er själva till honom.
30. Så änglarna knäböjde, alla av dem tillsammans.

Detta är skapelseakten som Allah beskriver här – Blyth skriver: Zen kan göra en människa mer sofistikerad än Adham då han sprang ur Guds händer. Detta är sant: Upplysning är detta att Gud blåser in din ande i dig, och då knäböjer änglarna för dig och blir dina tjänare.

31. Utom Iblis, han vägrade att vara bland tillbedjarna. Detta är problemet med Akademiker likt Odd Wingdahl och pack: de vägrar böja sig inför den upplysta människan, men fortfarande poserade och deras Akademier likt Svenska Akademien, likt de vore Änglar. De är Sataner likt Iblis här. Se P.S. Bakom stängda dörrar för att läsa mer om Odd Wingdahl.

32. Sa: Åh Iblis! Vad är anledningen för att inte du var bland de som knäböjde?

33. Sa: Jag är inte bland de som knäböjer för en människa som Du har skapat av torkad lera av föränderlig dy.

34. Sa: I så fall, försvinn här ifrån, för sannerligen, är du Rajim (en utböling eller en förbannad en)

35. Och sannerligen, förbannelsen skall vara över dig tills

Vedergällningens Dag.

36. Sade: Åh min Herre! Ge mig respit tills Dagen då de kommer återuppstå.

37. Allah sade: Då sannerligen, du är bland de benådade.

38. Tills Dagen utav den utsatta tiden.

39. Sade: Åh min Herre! Eftersom Du missledde mig, ska jag faktiskt besmycka det felaktigas väg för dem på jorden, och jag ska missleda dem alla.

40. Utom Dina utvalda slavar bland dem.

41. Sade: Detta är vägen som kommer leda rakt till Mig.

42. Faktum är, att du inte ska ha någon auktoritet över Mina slavar, utom de som följer dig av Ghawun (Mushrikun och de som går vilse, kriminella, polyteister, och de som gör ondskefulla saker)

43. Och faktiskt, Helvetet är den lovade platsen för dem alla.

44. Det har sju portar, för varje av dessa portar är en speciell klass uppskrivna.

45. Faktiskt, de Gudsfruktiga (sura 2:2) kommer vara mitt bland Trädgårdar och vattenbrunnar.

46. 'Äntra däri, i frid och säkerhet'.

47. Och Vi ska befria deras bröst från varje bitter känsla. Bröder som blickar på varandras anleten på tronar.

48. Ingen känsla utav trötthet ska vidröra dem, icke heller ska de bli tillfrågade att lämna det.

49. Utropa till Mina slavar att sannerligen är Jag den Ofta-Förlåtande, den Mest Barmhärtige.

50. Och att Mitt straff säkerligen är den mest smärtsamma tortyr.

Vad är det egentligen Allah gör här?!; Han låter Iblis bli benådad för sin arrogans, och bli en frestare för den stam

Han skapat av människor genom Adham. På detta vis undviker Han sentimentalitet vad gäller sin nya skapelse, men är det Mest Medlidsamt Mest Barmhärtigt? Jag vill att varje ska besvara denna fråga utan förutfattade meningar.

Tittar vi på kommunist Kina så torteras och mass-utrotas muslimer och troende däri – vilken chans har någon som fötts däri, att överhuvudtaget kunna praktisera Islam? Vi kan skatta oss lyckliga som fötts i Sverige, som inte har samma hårda behandling utav de troende.

Jag antar att detta betyder att även fast vi som Budbärare från Herren blir utsatta för tortyr, så kommer vi inte känna av detta om det är så att vi nått upplysning och starkt tror. Men, vad skräckinjagande! Sannerligen!

Möjligtvis, vad Allah gör, är att Han nedsänder en typ av idolisk upplysning till världen, istället för att låta Iblis, som ju var dirigent för änglarna som sjöng Halleluja, en favorit hos Herren, så att denna kunskap skulle kunna bli till fortsatt nytta för de troende på jorden? T.ex. när ett verk bli känt ”återuppstår” i Iblis termer, så verkar dess förtigare och kritiker plötsligt cyniska. Då faller den fasaden. Iblis symboliseras i P.S. Bakom stängda dörrar av Odd Wingdahl med familj och pack, som vägrar böja sig inför upplysningen, och som bestämt fortsätter att förneka dess relevans.

Sedan går Allah vidare och ger exempel på hur han behandlade Sodoms stad där Lot var Budbäraren.

Först kom det gästande änglar från himlen till Abraham – men – även fast de började konversationen med honom med ett Salam blev Abraham rädd. Änglarna sa: var inte rädda, ”Vi ger glada tider om en pojke som äger mycket kunskap och visdom”.

Abraham säger då: Ger ni mig glada tider när ålderdomen redan tagit mig i sitt grepp? Eller vad då är era nyheter?

Änglarna säger då: Vi ger dig glada tider i sanning. Så var inte bland de som känner desperation.

Detta är sannerligen ett vackert mirakel: att en troende på ålderns höst kan få barn, trots att hans maka är en ofruktsam gammal kvinna.

56. Abraham sa: Och vem misströstar om Herrens Barmhärtighet utom de som går vilse?

Detta är en viktig mening: de som går vilse är de som lockas av den sexuella orgie-aspekten av världen – och dessa skyndar sig givetvis och förhastar sig i sin önskan att tävla om världslig rikedom som ska locka kvinnor och ge dem barn.

57: Sade: Vad är den uppgift ni kommit hit för Åh Budbärare?

58: De sade: Vi har blivit sända till ett folk som är Mujrimun (kriminella, icke-troende, polyteister, syndare)

59. Utom Lots familj. Dessa ska vi sannerligen, rädda

60. Utom hans fru, som Vi har bestämt, ska hon vara bland de som lämnas bakom.

En författare skriver någonstans: vi får inte det vi ber om, utan det vi behöver. Känslan utav upplysning är dessa två i ett: Gud belönar böner liksom plogen följer ord, skriver William Blake i Helvetes Ordspråk. När vår bön, genom att vi följer Islam, blir fri ifrån syndfulla dotterbolag, så kan vi faktiskt t.om. få det som vi ber om. Upplysningen visar, att då vi av kärlek uppoffrar oss till något, får vi det vi behöver som bön.

Hud 11

Alif Laam Ra

1. En bok , vars Verser är perfekta, och sedan förklarade i detalj från En, Som är All-Vis och Väl-Informerad.
2. I höjden dyrka ingen utom Allah. Sannerligen, Jag är till er från Honom en varnare och en bi-bringare av gyllene tider.
3. Och sök er Herres förlåtelse, och vänd till Honom i botgöring, så att Han må ge er gyllene tider, för en tidsperiod, och kasta Hans översvallande Nåd till varje innehavare av nåd. Men ifall ni vänder er bort från detta, fruktar jag för er tortyren hos en Stor Dag.
4. Till Allah är ert återvändande, och Han är Kapabel att göra allt.
5. Utom tvivel! Så andas de ytligt, i ett försök att gömma sig från Honom. Sannerligen, även ifall de skulle gömma sig själv under sina plagg, vet Han vad de gömmer och vad de säger öppet. Säkerligen, Han är All-Vetande om vad brösten gömmer för hemligheter.
6. Och inget rörligt kreatur finns det på jorden utom att dess provision kommer från Allah. Och Han vet platsen där det dväljer och dess depositioner.
7. Och Han är den Som har skapat himlarna och jorden på sex Dagar, och Hans tron var över vattnet, så att Han må testa er, vilken utav er som är bäst i handlingar. Men, ifall ni skulle säga till dem: Du skall sannerligen stiga upp ur din grav, vore de som inte tror säkerligen snabba med att säga: Detta är inget utom uppenbar magi.
8. Och ifall Vi förskjuter tortyren för dem till en bestämd

tidpunkt, säger de säkerligen: Vad hindrar den från att komma?

Sannerligen, på den dag den når dem, kommer inget kunna sjasa bort den från dem, och de kommer vara omringade av det som de brukade håna!

9. Och ifall Vi ger människan så hon får smak på vår barmhärtighet från Oss, och sedan drar bort den från honom, sannerligen, han känner desperation och otacksamhet.

10. Men om Vi låter honom smaka gott efter ont har rört vid honom, är han snar att säga: Det onda har försvunnit från mig.

Säkerligen, han är triumferande och skrytsam.

11. Utom de som visar tålmod och gör rättfärdiga handlingar: dessa, deras kommer bli förlåtande och en stor belöning.

12. Så, kanske du må ge upp en del av vad som uppenbaras för dig, och att ditt bröst känner sig fattigt efter förlusten då de säger: Varför har inte en skatt sänts ned till honom, eller en ängel kommit med honom?

Men, du är bara en varnare. Och Allah är Wakil (beslutare i affärer, Förvaltare, Beskyddare) över alla saker.

13. Eller så säger de: Han förfalskade det.

Säger: Bringa du då tio förfalskade Kapitel liksom dessa, och kalla vem som du än kan, annat än Allah, om du talar sanning.

14. Ifall då de svarar icke dig, vet då att detta är nedsänt med Allahs Kunskap och att La ilaha illa Huwa (ingen har rätt att bli dyrkad utom Han!) Kommer ni då bli muslimer?

15. Vem som än har begär efter livet i denna värld och dess pompa och ståt, till dem skall Vi betala full lön för deras handlingar däri, och de kommer inte ha någon försvagning

däri.

16. Dessa är de som för det Kommande inte har någonting, och förgäves är de handlingar de gjorde däri. Och till ingen effekt är det som de brukade göra.

17. Kan de som förlitar sig på ett klart bevis från deras Herre, och som får ett vittne från Honom som reciterar.. och innan det kommer Moses bok, guidning och barmhärtighet, de tror däri, men de sekter som förnekar det, Elden kommer bli deras svurna mötesplats.

Så betvivla det icke. Säkerligen, det är sanningen från er Herre, men de flesta av mänskligheten tror icke.

18. Och vem gör mer fel än han som vitsordar en lögn mot Allah. Sådana kommer bringas för deras Herre, och vittnena kommer säga: Dessa är de som uppfann lögner om deras Herre!

Utom tvekan! Allahs förbannelse är över Zalimun (polyteister, de som begår förseelser, förtryckare)

19. De som hindrar andra från den stig Allah utstakat, och söker efter (psyk)diagnoser däri, medan de inte tror på det Kommande.

20. På inget vis kommer de kunna fly på jorden, icke heller har de några beskyddare utom Allah! Deras tortyr kommer fördubblas! De kunde inte tåla att höra (de som för kungjorde sanningen) och de brukade inte se (sanningen pga. deras extrema aversion)

21. Det är dessa som har förlorat sina egna själar, och deras påhittade falska idoler kommer försvinna från dem.

22. Säkerligen, det är dessa som kommer bli de stora förlorarna i detta Härefter.

23. Sannerligen, de som tror, och gör rättfärdiga goda handlingar, och ödmjucar sig själva framför sin Herre, de kommer dvälja i Paradiset, dväljas däri föralltid.

24. Liknelsen om de två parterna är likt de blinda och döva, och de seende och de som kan höra. Är dessa likvärdiga när de jämförs? Kommer ni då inte ta er i akt?!
25. Och säkerligen så skickade Vi Noak till sitt folk:
Jag har kommer till er som en rak varnare
26. Att ni må dyrka ingen annan utom Allah; säkerligen, jag fruktar för er tortyren hos en smärtsam Dag.
27. Överhuvudena för de icke-troende bland hans folk sa: Vi uppfattar dig bara som en människa likt oss själva, icke heller ser vi att någon följer dig utom de fattigaste bland oss och de följer dig utan att tänka. Och vi uppfattar icke dig som havande några meriter över oss, faktum är att vi tror du ljuger.
28. Han sa: Åh mitt folk! Säg mig, ifall jag har klart bevis från min Herre, och en barmhärtighet har kommit till mig från honom, men den har blivit obskyr i era ögon. Ska vi då tvinga er att acceptera det, när ni har ett starkt hat emot det?
29. Och Åh mitt folk! Jag frågar er icke någon belöning för det, min belöning är från ingen annan än Allah. Jag kommer inte fördriva de som har trott. Säkerligen, de kommer möta sin Herre, men jag ser att ni är ett ignorant folk.
30. Och Åh mitt folk! Vem kommer hjälpa mig mot Allah, ifall jag förpassade dessa (fattiga som följer mig) från Allah? Vill ni icke då ge det en chans?
31. Och jag säger inte att jag har Allahs skatter i min hand, eller att jag känner det Osynliga; icke heller säger jag att jag är en ängel, och jag säger icke att de som era ögon tittar ned på, att Allah icke kommer att ge dessa något gott. Allah vet vad som gömmer sig i deras inre jag. I det fallet, skulle, jag verkligen vara en utav dessa Zalimun (de som

gör fel, förtryckare).

32. De säger: Åh Noak! Du har disputerat med oss och förlängd disputationen länge nu, bringa nu det som du hotar oss med, ifall du är sanningsfärdig.

33. Han sa: Bara Allah kommer bringa straffet över er, ifall Han vill, och då kommer ni icke kunna undkomma.

34. Och mina råd kommer ni då inte ha någon profit för, även ifall jag önskar ge er gott råd, ifall Allahs Vilja är att hålla er på avvägar. Han är er Herre! och till honom skall ni återvända.

35. Eller de säger: Han har fabricerat det hela.

Säg: Ifall jag har fabricerat det, på mig är synden av mitt brott, men jag är oskyldig till alla de brott ni begår.

36. Och det uppenbarades till Noak: Ingen av ditt folk kommer tro utom de som redan har trott. Så bli inte ledsen pga. vad de brukade göra.

37. Och konstruera ett skepp under Våra Ögon, och med Våran Uppenbarelse, och ropa icke till Mig för deras del som gjorde fel; de ska säkerligen dränkas.

38. Och under tiden han konstruerade skeppet, när än folkets överhuvuden passerade honom, så hånade de honom. Han sa: Ifall ni kastar hån mot oss, på liknande vis hånar vi er för er hånfullhet.

39. Och ni kommer veta vem det är som kommer få tortyrens straff över sig, och vem som kommer falla i fortskridande tortyr.

40. Tills då Vårt Kommando kom, och ur jordens djup framsprang vatten (ur ugnen framsprang) sa Vi: Äntra på den, och av varje art två (manligt och kvinnligt) och din familj – utom honom mot vilken Ordet har redan satts i kraft – och ta även med de som tror. Och ingen trodde med honom, utom ett fåtal.

41. Och han sa: Äntra på den: i Allahs namn kommer vara dess kurs och dess ankringsplats. Säkerligen, min Herre är Ofta Förlåtande, Mest Barmhärtig.

42. Så det seglade med dem bland vågor likt berg, och Noak kallade till sin son, som hade separerat sig själv från dem: Åh min son! Äntra med oss och var inte bland de otroende.

43. Sonen svarade: Jag klättrar bara upp på ett berg, det kommer rädda mig från vattnet.

Noak sa: Denna dag finns ingen räddning från Allahs dekret utom hos honom som Han har barmhärtighet med. Och vågorna kom mellan dem, så sonen var bland de som drunknade.

44. Och det sades: Åh jord! Svälj ditt vatten, och Åh Himmel! Hör upp!

Och vattnet sjönk undan och Dekretet hade uppfyllts. Och skeppet vilade på berget Joodiyyi, och det sades:

Bort med folket som är Zalimun (polyteister och de som framhärdat i fel görande)

45. Och Noak kallade på sin Herre och sa:

Åh min Herre! Sannerligen, min son är utav min familj! Och säkerligen, Ditt Löfte är sant, och Du är den Mest Justa av domare.

46. Han sa: Åh Noak! Säkerligen, han är inte av din familj; sannerligen, hans dåd är orättfärdiga, så fråga Mig inte om det du saknar kunskap om! Jag varnar dig, så att du inte blir bland de ignoranta!

47. Noak sa: Åh min Herre! Jag söker skydd med Dig från att fråga Dig det som jag saknar kunskap om. Och ifall Du icke förlåter mig och har barmhärtighet över mig, skulle jag faktiskt bli en av förlorarna.

48. Det sades: Åh Noak! Kom ned från skeppet i frid från

Oss och välsignelser över dig och över folket som varit med dig, men folk som Vi tillåter sina njutningar för ett tag, men i slutändan kommer ett smärtsamt straff nå dem från Oss.

49. Detta är nyheterna från det Osedda som Vi uppenbarar till dig; varken du eller ditt folk visste det innan detta. Så ha tålamod. Helt visst, det goda slutet är för de Gudsfruktiga. (Sura 2:2)

Sura 13

37. Och så har Vi nedsänt det till att vara en auktoritets måttstock på Arabiska. Skulle du följa deras begär efter det kunskap har kommit till dig, då skulle du inte ha någon Wali (beskyddare) eller Waq (försvarare) mot Allah.

38. Och Vi sände faktiskt Budbärare innan dig, och gjorde för dessa fruar och avkommor. Och det var inte för en Budbärare att bringa ett tecken utom med Allahs Godkännande. Varje spørsmål är det ett Dekret.

39. Allah får saker att förglömmas när Han vill och bekräftas. Och med Honom finns Böckernas Bok.

40. Oavsett om Vi visar dig del av vad Vi har lovat dem eller gör så att du dör, är din uppgift bara att förmedla.

41. Ser de inte hur Vi gradvis reducerar landet från dessa yttersta gränser. Och Allah dömer, det finns ingen som kan stoppa Hans Domslut och Han är Snabb i beräkning.

42. Och säkerligen, de innan dem planerade kupper, men all planering är Allahs. Han vet vad varje person förtjänar, och de icke-troende kommer veta vem som får det goda slutet.

43. Och de som icke trodde säger: Du är inte en Budbärare.

Säg: Det räcker mellan mig och er att ha Allah som vittne, och de också som har kunskap om Skrifterna.

Sura 16

43. Och vi har inte sänt innan dig, några människor, utom som Vi nedsände Uppenbarelse till. Så fråga de som känner Skrifterna.

44. Med klara tecken och Böcker. Och Vi har också nedsänt till dig, Zikhr, att du må förklara klart och tydligt till människor vad som sänds ned till dem, och att de må betänka.

45. Är det då så att de som smider ränker känner sig säkra att Allah inte kommer försänka dem ned i jorden, eller att straffet inte kommer ta tag i dem från riktningar som de inte uppfattar?

46. Eller att Han må fånga dem mitt i när de håller på och går från ett ställe till ett annat, så att det inte kommer finnas något sätt att undkomma för dem?

47. Eller att han må fånga dem med ett gradvis av förfall. I sanning, Er Herre är full av vänlighet, Mest Barmhärtig.

48. Har de inte observerat saker som Allah skapat: deras skuggor drar sig åt höger och åt vänster, i knäböjelse inför Allah, och de är ömhjärtade.

49. Och till Allah knäböjer allt som finns i himlarna och jordarna, av de rörliga kreaturen och änglarna, och de är inte stolta.

50. De fruktar sin Herre ovan dem, och gör vad som befalls dem.

51. Och Allah sade: ta inte andra gudar. Sannerligen, Han, är den Enda Guden. Frukta då Mig mycket.

52. Till Honom hör allt som är i himlarna och jordarna och

Den Obligatoriska Religionen är Hans. Kommer ni då frukta annat än Allah?

53. Och vad än av välsignelse och goda ting ni har, så är det från Allah. Sedan då ont rör vid er, till Honom vädjar ni högt för hjälp.

54. Sedan, då Han har förflyttat skadan från er, betrakta det! några av er associerar andra i dyrkan med sin Herre.

55. Så de förnekar det som Vi har gett dem! Underhåll då er själva, men ni kommer att få veta.

56. Och de tillskriver en del av vad Vi har gett dem till det som de inte känner. Vid Allah, ni kommer säkerligen bli tillfrågade om det som ni brukade fabricera.

57. Och de tillskriver Allah döttrar! Ärad är Han ovan allt som de associerar med Honom! Och till dem vad de begär;

58. Och när nyheten om en flicka blir för kun gjord för någon utav dem, blir hans ansikte mörkt, och han blir fylld av sorg inuti.

59. Han gömmer sig själv från folk pga. det onda som han har blivit informerad om. Skall han behålla henne med vanära eller begrava henne i jorden? Säkerligen, ondskefullt är deras beslut.

Övers. anm. Detta gäller idag när majoriteten kvinnor får reda på att deras dejt har en psykdiagnos.

60. För de som icke tror på det Kommande finns en ond beskrivning, och för Allah finns den högsta beskrivningen. Och Han är den All-Mäktige, All-Visse.

61. Och ifall Allah skulle besätta mänskligheten för deras felaktigheter, skulle Han inte lämna på den ett enda rörligt kreatur, men Han uppskjuter för dem den bestämda fristen och då deras frist kommer, icke kan de uppskjuta den eller skynda på den en timme.

62. De tillskriver till Allah det som de ogillar, och deras

tungor antar falskheten att de bättre sakerna kommer bli deras. Tveklöst, för dem är Elden, och de kommer vara de som påskyndas in i den, och bli lämnade där negligerade.

63. Vid Allah, Vi sända faktiskt till nationerna innan dig, men Satan, gjorde att deras handlingar verkade rättvisa för dem. Så han är deras Hjälpare idag, och deras kommer bli ett plågsamt straff.

64. Och Vi har inte sänd ned Boken till dig, utom att du må förklara klart och tydligt för dem dessa saker i vilka de har olika åsikter, och en vägledning och barmhärtighet för ett folk som tror.

65. Och Allah nedsänder vatten från himlen, sedan återupplivar Han jorden därmed efter dess död. Sannerligen, i detta är ett tecken för människor som lyssnar.

66. Och sannerligen, i boskapen, finns det en läxa för er. Vi ger er att dricka av det som finns i deras magar, mellan avsöndringen och blodet, ren mjölk; välsmakande för de som dricker.

67. Och från frukterna av dadel-palmer och druvor, får ni en stark dryck och ett gott mål. Sannerligen, i detta finns verkligen en tecken för ett folk som har visdom.

68. Och er Herre inspirerade biet, sägande: Ta din boning i bergen och i träna och i vad dessa uppställer.

69. Ät sedan av alla frukter, och följ din Herres vägar som han gjort enkla.

Det kommer från deras magtrakt, en dryck av varierande färger vari det finns helande egenskaper för människor. Sannerligen, i detta finns faktiskt ett tecken för människor som tänker.

70. Och Allah har skapat dig och sedan kommer Han få dig att dö; och av er finns det vissa som skickas tillbaka

till seniliteten; så att de icke vet någonting efter de vetat mycket. I sanning, Allah är All-Vetande, och har Styrka till Allt.

71. Och Allah har föredragit vissa av er framför andra i förmögenheter och gods. Så, de som har föredragit

72. Och Allah har skapat för er Azwaj (astartes eller fruar) av er egen sort, och har gjort för er, från era fruar, söner och barnbarn, och har bestått er med god matsäck. Tror de då på falska gudar och förnekar Allahs förtjänstfullhet?

73. Och de dyrkar andra bredvid Allah sådana som inte gör och inte kan äga sin egen matsäck i himlarna och jordarna.

74. Så, skjut inte fram liknelser om Allah. I sanning, Allah vet och ni vet inte.

75. Allah framskjuter ett exempel, en slav som ägs av en annan, han har ingen makt av någon typ, och, en man som Vi har givit ett gott ägande från Oss, och han spenderar därav i hemlighet och öppet. Kan dessa vara likvärdiga? Allt prisande och tack är Allahs. Nej! De flesta av dem vet inte.

76. Och Allah framskjuter exemplet av två människor, den ena döv, som inte har makt över någonting, och han är nedtyngd av sin mästare; vilken än väg han instruerar honom, bringar han inget gott. Är en sådan människa jämställt med en som befaller rättvisa, och är själv på Den raka Vägen.

77. Och till Allah hör det Osedda av himlarna och jordarna. Och Domedagens Timmes saker är bara en ögonblinkning bort, eller t.om. närmare. I sanning, Allah är Kapabel att göra alla saker.

78. Och Allah har hämtat ut er ur era mödrars sköten medan ni inte visste någonting. Och Han gav er hörsel, syn och hjärtan att ni må ge tack.

79. Ser de inte fåglarna som hålls i mitten av skyn? Ingen håller dem utom Allah. Sannerligen, i detta är klara Ayats (bevis och tecken) för ett folk som tror.

80. Och Allah har gjort för er i era hem en fristad, och gjort för er utav boskapens skinn boningar, som ni finner lätta, när ni reser och när ni stannar till; och av deras ull, päls, och hår, pyntningar och bekvämlighetsartiklar, bekvämlighet för en tid.

Vi ser här i dessa nedanstående Quran verser, att ärkesynden var narcissism. Adham kunde nå förlåtelse för det, och alltså, var det inte fullständigt en illusion. Shytan talar fakta, men inte sant – eftersom skönheten i att Änglarna tjänar Adham upphör i samma stund vi äter utav kunskapsträdet, dvs. blir narcissistiska och vill uppdaga potentialiteten, värdet i vår egen avkomma, och spegelbild.

Skizofreni, är ingen illusion. Johan Cullberg säger att rösthallucinos diagnostiseras som skizofreni (ännu en tautologi att ta upp hallucination och skizofreni som två olika begrepp). Under skizofrenin, som jag ser det, öppnas det undermedvetna, och kommer upp som störande medvetna former. Vad vi förtryckt i oss själva, blir plötsligt påträngande, och splittrar så vår medvetandegrad i dagliga livet. Men, mycket kan vi lära oss utav detta tillstånd, och att genomgå det sansat och guidade utav spirituella Mästare, kan lära oss att känna vår fiende, eftersom det är vanligtvis vad vi nedtrycker. Så genom att betrakta det undermedvetnas öppnande och nedskrivna det i analyserad form, kan vi få fast mark under fötterna – annars är vi likt byggda på sand – och varje människa som

växer upp i dag, måste gå igenom en utbildning där vi måste undertrycka mycket utav det vi egentligen borde göra, och växer upp i ett samhälle som premierar våldsfilm, pornografi, våldsspel etc. Alltså, kan det vara en förutsättning, för att ha en fast grund att bygga sitt hus på, att i ungdomen gå igenom en period utav skizofreni.

Sura 7

20. Han förledde dem i analys, Shaytanen. Sade: Er Herre har ej förbjudit er förtärelsen utav Kunskapens träd, utom att ni må bli Änglalika och för evigt återfödda i Paradiset.

21. Och han svor till dem: Säkerligen, för er är jag ibland väl-önskarna.

22. Så när han igenom list, lockat dem ned, att förtära trädets frukter, uppendagades på en gång potentialiteten i könsorganen, och de började samla Paradisets löv att täcka privata delarna.

Herren sade: Förbjöd Jag ej er, förtärelsen utav Kunskapens träd, och sade: helt visst för er, är Shytanen en illuminerade fiende.

23. De sade: Åh Herre, förmörkade våra personer, och ifall du ej förlåter oss i Medlidande, blir vi säkerligen ibland de utkastade.

24. Han sade: Ned, som förutvarande fiender till varandra, ett tag på jorden må ni vandra, i det kommer ni att leva, och i det kommer ni att dö, och ifrån det återuppstå.

Sura 26 Ash-Shuara

(Ekvilibrister)

är i sig ingen intressant Sura – om man inte ser en djupare mening med de historier om de gamla Profeterna – som återberättas tröttsamt gång på gång i Quranen (faktum är att hela Quranen blir outhärdligt tröttsam om man tar dessa

som 'historiska berättelser')

När man ser en Sura börja med Farao-snacket – ska man veta detta innebär idolerna (kapitalisterna) – vi kan likna dessa vid Svenska Akademien.

Nästa historia är om Abraham; hans folk motsvaras idag av filmnördarna som dyrkar bilden av skådespelarna – idolerna i typ Svenska Akademien är de som skriver manuskripten till dessa statydyrkar-snuttar.

Sedan kommer Noak – det friska vattnet, vilket motsvaras av Herrens Psykos.

Efter detta kommer historien om de som *karvade* ut boningar i bergen – vilket står för de som gör hål på sanningen, som trotsar Mahayaprajnas sanningar, som likt Usama bin Laden – spränger med raketgevär anrika antika Buddhastatyer vilka karvats ut i berget; en naturlig konsekvens av att missuppfatta Buddhismen så som kvinnohatande och nedsättande är Sodomi, vilket är nästa historia.

'Verklighetens hjul förblir alltid orört, men då en gång rört kommer det säkerligen dela sig i två' skaldade en stor Zenmästare.

Sodomi är den ena delen utav missuppfattningen av Buddhismen, att tro att Gud skapades ur Kärlek, och inte att Gud utstrålar Kärlek. Ifall Kärleken kom först, finns ju inga lagar för denna, och pederasten som sodomerar pojken 'utbyter bara information'.

Efter detta kommer den andra delen av missuppfattningen om Buddhismen, så, ifall kapitalismen och idol/staty dyrkandet är en missuppfattning av en lathet och dumhet i att förstå monoteismen, så är Sodomien och det som nästa historia representerar 'Skogsfolket' missuppfattningen av Buddhismen.

Skogsfolket motsvarar 'hippisarna' de som sentimentalt nostalgiskt ser tillbaka på 'moder natur' 'ursprungstillståndet' – sånt trams som Lars Larsen skriver om i sina böcker, och sitter och röker gräs och äter enbart vegan-kost i nån skogsdunge. Kännetecknet för dessa är att de rabblar fram litanior – men – hela deras värld är ytlig – det är den andra sidan av en missuppfattning av Buddhismen jämfört med Sodom.

Så vi kan se, hur hela vårt samhälle är uppbyggt på dessa olika fördöma folkslag:

det sägs att vi alla föds som muslimer; sedan blir vi 'fascinerade' av filmerna, och börjar dyrka manusförfattare och skådespelare; men, när Herrens Psykos kommer, vänder vi oss till Buddhismen; då blir vi istället dragna åt homosexualiteten och hippies-kulturen, vi tror vi ska återvända 'till naturen' 'naturtillståndet' – Allah berättar för oss att allt detta enbart är fantastiska irrgångar konstruerade av vältalarna; ekvilibristerna. Och att alla dessa vägar är fördömda.

Sedan kommer en viktig rad: Satanerna nedsänker sig över de lögnaktigt syndfulla –

och

bara de som begår felaktigheter följer ekvilibristerna

'ser ni inte?!' säger Allah 'hur de talar om vartenda ämne i sin poesi – och – att de säger det som de inte gör'

dvs. missleder andra – de baserar inte så som riktiga poeter likt Basho – sin skrift på devisen 'lev som du lär' utan bryr sig inget om att deras skrift på detta vis missleder andra. På ett annat ställe i Quranen säger Allah:

'mest hatfullt är det i Allahs ögon att ni säger vad ni inte gör'

Sura 26 avslutas med de fina orden:

'utom de som tror – och verkar rättfärdighet – och minns Allah mycket och försvarar sig själva efter det de har blivit förfelade.'

Det sista innebär t.ex. det jag skrivit som motto i Viol pas Chirée (Jag lever i vår tid, Bruni): magi är enbart applicerbart i försvarssyfte, ty, Allah har förbjudit sig själv att vara orättvis'

Det innebär också dikter reciterade av ett vittne från Allah – likt 1sta delen av 'Make Believe – James Samples Hötorget hosting'

27:13

Men när våra tecken visade dem på vägen sa de: detta är upplyst magi!

Sura 86: At-Tariq

1. och den klara natt-himlen (med stjärnan Tariq)
2. och – vad kan få er att greppa vad stjärnan Tariq är?
3. Det är stjärnan i sömnen av inträngande ljusstyrka
4. Som vaktar över varje person
5. Så låt se – denna mänsklighet – vad de skapas från!
6. Han skapade dem från vattnets flödande fram
7. Framspringande från mellan ryggraden och revbenen.
8. Säkerligen är Han kapabel att bringa honom åter levande med sin makt.
9. Dagen, då undersökt ska bli alla hemligheter.
10. Då det för honom icke kommer finnas någon makt, och inga att hjälpa honom.

11. Vid skyn som ger regn igen och igen
12. och jorden som delar sig (för trån, blommor och buskar)
13. Sannerligen, detta är Ordet som separerar
14. och det är inte en sak att ta amuserande
15. Sannerligen, de planerar komplott
16. och Jag har en plan Jag planlägger ock
17. Så, ge respit till de o-troende; ta itu med dem på det genitala viset en stund.

Sura 87: Al-Aila

1. Exalterat namnet av din Herre ovan
2. som skapade och formgav
3. Som Den som uppmätt och sedan guidade.
4. och som frambringar ängens alla blommor
5. Och sedan gör det till mörk stubb.

Sura 90:

- 27: Å! person i vilande
28. Återvänd till Herren nöjder och fröjder
29. och äntra i slavform
30. och äntra Mitt Paradis.

Sura 110

1. När du ser Allahs hjälp och seger
 2. Och du uppfattar människor äntra Allahs religion i mängder
 3. Exaltera och prisa din Skapare, och be Honom om botgöring. Sannerligen är Han botgöringen!
- 112.

1. Säg: Han Allah En
2. Allah, upprätthållaren av Alltet, Himmelen
3. Oskapad, och inte född någon.
4. Och ingen kan jämföras med Den Ende.

113.

1. Säg: Jag söker skydd hos gryningens Herre
2. Emot det onda Han har skapat
3. Emot det onda i nattens tätande mörker
4. Emot ond magi i knutar
5. Och emot det onda i avundsjukan hos den avundsamme

114.

1. Säg: Jag söker skydd hos mänsklighetens Herre
2. Mänsklighetens Mästare
3. Mänsklighetens Gud
4. Emot den onda frestaren som försöker förleda
5. Som försöker viska in i mänsklighetens angelägenheter
6. Igenom djinner och människor.

Bästergök

Utanför fönstret på Löwenströmska
ser jag en fasa-n
vandra omkring
lugnt erotiskt drömmande
om andra ting...

En gök satte sig
och hoade med det lägre jaget,
i sin självhävdelse,
blir han aldrig trött på sig själv?
Samma gamla visa,
om och om igen – störde mig –
där jag satt och såg ut
över Fysingen.

BAKSIDE TEXT

Denna bok: Till Altea från fängelset – baseras på författarens egen fängelsevistelse – där han upptäckte att 'prison bars do not a prison make' som Lovelace skriver i dikten.

Författaren upptäcker där sanningen i denna dikt – och – inser samtidigt vilket brott mot mänskligheten tvångsvården med NL i spetsen är! Att idolerna och deras dyrkare inte nöjer sig med att som på den gamla goda tiden, enbart spärra in sina politiska motståndare!, utan dessutom ska förstöra deras Kungarike – vilket är deras sinne!, och kallar detta – denna tortyr för själsläkedom!

Kunde det finnas ett större brott mot mänskligheten förutom de mer handgripliga versionerna av tortyr som utövas i kommunistdiktaturer? Dock en implikation: vart är eftermälet? Fängelsevistelse uppfattar många som romantiskt, och alla i Väst vet numera att dissidenter i kommunistdiktaturer antagligen är väldigt modiga män, och dessa har en helgongloria runt sig. Men, de föraktar de som blir utsatt för modern tortyr, som enligt J.M. Coetzee: inte lämnar några synliga spår.

Vilken tvådeladhet är icke detta! Vilket hyckleri! När äntligen tortyren av författaren upphörde, uppfattade han, precis som Lovelace – fängelset som ett eremitage!

Boken innehåller – förutom dikterna från fängelset – även två översatta essäer av D.T. Suzuki med författarens kommentarer – och en modern översättning av brottstycken ur Quranen med tillhörande kommentar.

